

တၢ်တၢ်

ပိတၢ်သၢ်ညး

ဆရာမဆိုင် ဝဵု

တၢ်မၤအိၣ် ဆၢ

တၢ်တၢ်

န့တဲၣ်စၢ်တီၣ်

တၢ်တၢ်မၤဆိုင်

မၤဆိုင်သိၣ်သ့

ဂီၤဦးဖွံးကို

ပျက်စီးခြင်းခံနိုင်

ထုတ်ဝေသူ

ယဉ်ကျေး

ဦးဆုံးစစ်

အတွင်းလက်ခံ

အမေရိကန်ကောင်းကင်

ကိုးကွယ်

အပေထုတ်လုပ်ခြင်းမရှိ (၁၀၂၃)

ကွန်ပျူတာစာ

အမှတ် ၂၀၂၂ ပထမထပ်

အရည်အဝါ

လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားဗြူနယ်

ပျက်စီးခြင်း CTP

ပုံနှိပ်သူ

EAGLE

ဦးဆုံးစစ်

အတွင်းစာ

မြန်မာ့ပုံနှိပ်တိုက် (၁၀၆၅၂)

ရောင်းချသူ

အမှတ်-၄၂၄၂ လမ်း

တံဆိပ်

ပိုင်ဆိုင်ဆောင်ရွက်မှု၊ ရန်ကင်း

ဝေဖန်ပေး၊ တံဆိပ်ရုပ်ရည်

အုပ်စု - ၁၀၆၅၂
အမှတ် - ၄၂၄၂

မြန်မာ့ပုံနှိပ်

အမေရိကန်ကောင်းကင်

အမှတ် ၂၀၂၂ ပထမထပ် လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားဗြူနယ် ရန်ကင်း

စုန်း-၀၉၇၃၁၇၃၁၁၁၀၉၄၂၁၀၅၆၃၅၄

ဆရာမိဖွင့် ဝင်

တမေ့အောင် ဆင်

ဟင်္ဂါကာ

၁။ တာတေ	အရာမနိုင်တာစွဲအိုင်	၅
၂။ နတ်ခက်ချိန်	သရဲဓမ္မးတုံ့ပြန်	၄၂
၃။ ကျော်မင်းနိုင်	မခါင်းတွင်းမှပျောက် သွားတောအလောင်း	၇၄
၄။ မင်းတုန်းသိင်္ခီသူ	ဓမ္မစောသရဲ	၉၂
၅။ ဂါဠိဇွန်ကို	လိုက်မအိပ်နဲ့ခော်	၁၃၃

ဆရာမနှင့် စာပွေ့နှင့် တာဝတ

အဘကတော့ ဝမ်းသာနေတာဗျ။

ဆောင်းခမြဲပဲတွေ လွှတ်ကောင်းနေတာလေဗျာ။ တစ်
ယာလုံး စိမ်းလို့ဗို့။ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသားတွေဆိုတာ
ပျော်ချက်ဗျာ။ တချို့လည်း စိတ်ကူးနဲ့ ဖဲရိုက်လို့ဗျ။ ပဲဘယ်နှစ်
တင်းထွက်လို့တာတော့ ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်ပေါ့ဗျာ။ စာချို့

ကလည်း ဒီနှစ်တော့ ဆီနဲ့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောလို့ပြောဗျ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သားဗျ။ ကျုပ်တို့ အညာမှာက သီးနှံကောင်းဖို့ဆိုတာက ဘုရားတနေရတာဗျ။ သီးနှံဆိုတာက လည်း နှင်းကျချိန်ကျမှ သီးနှံအောင်တာလေဗျ။ နည်းနည်းလေး ရာသီ ဖောက်သွားလို့ကတော့ အရင်းသာသာနဲ့ ကျေနပ်လိုက် ကြရတာချည်းပဲဗျ။

စားဖို့၊ သောက်ဖို့တော့ ရတာပေါ့ဗျ။ ပိုပိုလျှံလျှံတော့ ဘယ်ရှိလိမ့်မတုံး။ ဒီတော့ ရပ်ဆဲရွာထဲမှာ အလှူအတန်းနည်း ထော့တာပေါ့။ ဒီနှစ်တော့ ကျုပ်တို့ရွာက ရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲ စည်ပြီပေါ့ဗျ။ အနီးအနားရွာတွေလည်း အားလုံး ပဲကောင်းကြ တာကိုးဗျ။

မနေ့ကမှ ပေါင်းလိုက်လို့ ပြီးသွားတာဗျ။

ဒီနေ့တော့ အတာရော၊ အမေရော၊ ကျုပ်ရော အိမ်မှာ နားနေကြတာပေါ့ဗျ။

“အမေ . ဘာဟင်းကောင်းချက်မှာတုံး”

ကျုပ်က အမေကို စပြီး မေးလိုက်တာဗျ။ အမေက အတ ပုဆိုးဟောင်းလေးတစ်ထည် ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ရွာထဲသွားဖို့ ပြင်နေတာတွေလို့ ကျုပ်က မေးလိုက်တာလေဗျ။

“ငွေစိန်ရေ . နင့်သား တာတောကတော့ အလုပ်ပြီးသွား တာနဲ့ ဟင်းကောင်းမျှော်တော့တာပဲ ငွေစိန်ရေ”

အတက ရယ်ပြီး အမေကို ပြောတာဗျ။ အမေက ကျုပ်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်နေတယ်။

“ကဲ...တာတေ၊ နင်ဟင်းကောင်းစားမျှင်ရင် ငရုတ်သီး ဘစ်ဆုံ ထောင်းထားပေတော့”

“ဟာ...စိတ်ချ၊ စိတ်ချ။ ကျုပ်ထောင်းထားမယ်။ နို့အမေက တာရလာမှာတုံး”

“မနေက ပေါင်းလိုက်ရင်း အနောက်ပိုင်းက မပုပြောလို့ ဒီနေ့ ဝိုးဒေါင်းက အမဲသားလာမယ်တဲ့။ အဲဒါ တစ်ပိဿာမှာထားတယ်။ အူနဲ့ သည်းနုလေးလည်း နည်းနည်းလို့ချင်တယ်လို့ ပြောထားတာ။ စောစောတပဲ ဝိုင်းရှေ့ကနေ မပုလာပြီး လက်ယပ်ခေါ်သွားတယ်”

“ဪ...အမေ၊ အဲဒါ သွားယူမလို့ပေါ့။ ဒါဆိုလည်း တောင်းလေးတာလေး ယူသွားဦးလေ”

“မယူတော့ဘူး တာတေရေ။ ငါ့ စိတ်ဝင်စောင်းတာက မပုတို့အိမ်ခရောက်နေတာ။ ဟိုတစ်လောက ငါ့စိတ် ဆေးချိုးပြန်ဖူးသွားလို့ စိတ်ဝင်စောင်းလေးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တာ။ အခု အဲဒီတောင်းနဲ့ထည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

အမေက ပြောပြောသွားသွား ဝိုင်းထဲဆင်းသွားပြီး ချွတ်ထဲ ထွက်သွားရောဗျို့။

သိတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်က အမဲသား

ဆိုလို့ကတော့ အနည်းဆုံး သုံးပန်းကန်ပဲဗျာ။

ကျွန်တို့အိမ်မှာက ပုန်းရည်ကြိုက ဖြတ်တယ်လို့မှ မရှိ တာဗျာ။ ပုန်းရည်ကြိုသုံးစကလေးကလည်း တစ်ခွက်ပါသေးဗျာ။ စိမ်းစားငါးပိကို စီးကပ်ပြီး ငရုတ်သီးစိမ်းနဲ့ ခပ်ခပ်ကလေးထောင် ပြီး သံပရာသီဥတုပေးတဲ့ ငါးပိထောင်လေးနဲ့ သရက်သီး သီး ကင်းလေးတွေ တာဝန်ပိုင်ကျွန်တို့လို့ပေါ့ဗျာ။

အားလည်းပြီးစရာ ကျွန်လည်း နုန်းစေ့ထီးကိုင်၊ ဖြစ်ရာ ချိုး၊ နဂါးလေးပေါ့လိပ်ကလေး သုံးလေးစွာ ဗွာရသေးတယ်။ မျက်စိက စိတ်ကျလစရာများ။ ဒါနဲ့ တန်းလျှားလေးပေါ်မှာ ဝါးတို့ဖြမ်းလေး ခေါင်းဆုံးပြီး အိပ်လိုက်ရောဗျီး။

“ပြေးဟေ့... ပြေး၊ ပြေးကြဟေ့”

ဟင်... လူတွေပြေးနေကြတာဗျာ။ ကျွန်လည်း လန်သွား ပြီး အထဲသေချာချာကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဒီလူတွေနောက်ကို တာဝန်ပိုင်လားလို့ အနုလို ညာသံတွေနဲ့ ပြေးနေတာတုံ့ဆိုတာ ကျွန်တို့မျှင်သွားတာပေါ့ဗျာ။

ဟာ... ပြေးနေတာ ကျွန်တို့အသားတွေဗျာ။ လူကြီးတွေ ရော၊ ကလေးတွေရော၊ မဟာသိဒ္ဓါရော၊ စိန်စေတီရော စုံလို့ဗျာ။ ပြေးနေပုံကလည်း မျက်လုံးဖြူ၊ မျက်ခန်းဖြူနဲ့ အသက်ထုပြော နေကြတဲ့ ပုံဗျီး။ ပြေးတဲ့လူတွေ လွန်သွားတော့ နောက်ကို ကျွန် လျှောက်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဟာ...ဆံပင်ဖားလျှားကြီးချထားတဲ့ သရဲမကြီးလိုက်
တာမျိုး၊ ပာင်...ဒါဟယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ သရဲမကြီးက ထဘီ
အနုတ်ကြီးကို ရင်လျှားထားတာလား။ ထဘီက မေါင်လည်လောက်
ပဲ ရှိတယ်။ အရပ်ကြီးက ဆယ်ပေလောက်ရှိမယ်လျှ။ မျက်လုံး
ကြီးတွေ ပြူးထွက်နေတာ ကျွတ်ကျတော့မလိုပဲမျိုး။ ဒေါသ
တကြီးနဲ့ ပါးစပ်ကြီးကို ပြအော်နေတာ အမွယ်တွေမှ မွေးနေတာ
ပဲလား။ လက်သည်းကြီးတွေကလည်း တိရစ္ဆာန်လက်သည်းကြီး
တွေလို ချွန်ထက်နေတာမျိုး။ လူတွေနောက်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့
ပြေးတိုက်သွားတာလား။ လူတွေက အယ်ကိုပြောတာလဲလို့ ကျွတ်
ကြည့်လိုက်တော့ ကျွတ်တိရစ္ဆာဦးက ရွှေတောင်ဦးဆရာမအဖေကို
တန်းပြောကြတာလား။

ကျွတ်ဖြင့် ပြောတဲ့အထဲမှာ မပါပေမဲ့ မြင်စဉ် မြင်ကွင်း
ကြီးမကြောင့် ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်ကို ယှဉ်နေစရာတာမျိုး။

“ကိုတာမဟုတ်ကြီး...ကိုတာမဟုတ်ကြီး”

ကျွတ်ထန်နိုးသွားတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွတ်အိမ်ခတ်ခတ်
နေတာကို အိသွားတာမျိုး။ ခတ်ပါသေမဲ့လား ဒါပေမဲ့ အိမ်ခတ်
ထဲက သရဲမကြီးကို ခုတ်ပြောတက်နေတုန်းလား။ ရင်တွေ တကယ်
ကို ခုန်နေတာလား။ ကျွတ်နိင်ကကို ယှဉ်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ပြူး
ပျ။ မျက်ပြူးစောင် ကျွတ်အိမ်လောတာ ကြာပေ။

“မျက်ပြူး...လာထေလား။ အိမ်ပေါ်တန်းထက်ခဲ့။ ငါ

ဒီမှာ”

ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးတွေ မီးညှို့ပြီး ပွာလိုက် တယ်။ မျက်ဖြူးက ကျုပ်ထိုင်နေတဲ့ တန်းလွှာမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက် တယ်။

“ဘယ်က လှည့်လာတာတုံးကွ မျက်ဖြူးရဲ့။ မင်းတောင် တော်တော်ထွေးလာပါလား”

မျက်ဖြူးက ငယ်ငယ်ကဆိုရင် လှည့်ကန်ကလေးဗျ။ လူက ညွက်ညွက်သေးသေး။ မျက်လုံးကဖြူးဖြူး။ ဒါကြောင့် လည်း ဒီကောင်ကို ဆန်ရွာလုံးက မျက်ဖြူးပဲ ခေါ်တာ။ ကျုပ်ကို ရွာက လွှတ်ခင်တဲ့ကောင်ပါဗျာ။ ကျုပ်ခိုင်းလို့ကတော့ ဘာမဆို လုပ်ပေးတဲ့ကောင်ဗျ။

အဖေ့ အဘက ဝိုင်းရောက်ဘက်က မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်မှာ ဝန်နီအိတ်တွေ ဖာလို့ဗျ။ ဒီနှစ် ဝဲကောင်ပြီဆိုတာ သိနေတော့ ရှိသမျှ ဝန်နီအိတ်တွေကို ပြန်ပြီး ဖာကြထေးကြရ တော့တာပေါ့ဗျာ။

“ဘယ်ကမှ လှည့်လာတာမဟုတ်ဘူး ကိုကြီးတာတော့ရဲ့ ဒီကိုပဲ တန်းလာခဲ့တာ”

“ဟေ... ပြောပါဦးကွ မျက်ဖြူးရဲ့။ အကြောင်းထူးများ ရှိလို့လား”

ကျုပ် ငဲ့ပေးတဲ့ ရေခွေးကြမ်းကို မျက်ဖြူးက ဓာပူဖူး

နဲ့ မှတ်သောက်နေတယ်ဗျ။

“ကျုပ်ဘဝတွေ၊တွေတော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဗျ ကိုကြီး တာတောရ”

“ဟေ...ဘယ်သူတုံးကွ မျက်ပြူးရ။ လေးလေးမိုးစွေ လား၊ လေးလေးချက်ဖောင်းလား”

ဒီလိုဗျ။ မျက်ပြူးမှာက ဘဝတွေက နှစ်ယောက်ရှိတာ။ သူ့အဘဦးနှင်းခါးမှာ ညီနှစ်ယောက်ရှိတာလေဗျာ။ လေးလေး မိုးစွေနဲ့ လေးလေးမိုးသီးဗျ။ လေးလေးမိုးသီးကို ရွာကလူတွေက ချက်ဖောင်းလို့ ခေါ်ကြတာ။ ကျုပ်တို့ကလည်း လေးလေးမိုးသီး ကို လေးလေးချက်ဖောင်းပဲ ခေါ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ လေးလေးမိုးစွေနဲ့ လေးလေးချက်ဖောင်း၊ နှစ်ယောက်စလုံး လူပျိုကြီးတွေဗျ။ အသက် လေးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ လေးလေးချက်ဖောင်းက အငယ်ဗျ။

မျက်ပြူးရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေကလည်း ရှိကြသေးတာ ကိုဗျ။ အားလုံး အတူနေကြတာ။ ရွာလယ်မှာ ဝိုင်းက အကျယ် ကြီး။ ရှေးအိမ်ကြီးကလည်း ရေနံဝပြီး မည်မှန်နေတာဗျ။ မိသားစုကြီး သိုက်သိုက်ဝန်၊ဝန်နဲ့ လွတ်စည်းလုံးကြတာ။ သဘောသတ္တယကလည်း ကောင်းကြပေဗျာ။

“နှစ်ယောက်စလုံးဗျ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်နေလို့တုံး မျက်ပြူးရ။ လူပျိုကြီးနှစ် ယောက် မိန်းမယူချင်နေလို့လားကွ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ နှစ်ယောက်လုံး ငှုငှုငိုငိုငိုငိုနဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ ညညဆိုရင်လည်း လန့်ပြီး ထထအော်ကြတယ်။”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက အော်တာတုံး”

“နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုပဲတုအော်တာဗျ။ အိပ်နေရင်းနဲ့ လန့်ပြီး ထအော်နေကြတာ”

“ဟင်...ဘာတွေအော်ကြတာတုံးကွ”

“ကျုပ်မသိလို့ပါဗျ။ ကျုပ်တကယ် မသိတာပါလို့ အော်တုံအော်တုံအော်တုံ။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အောင်မလေးဆပ်ပင်ဖားလွှားကြီးနဲ့ သန့်မကြီး ကြောက်တယ်ဗျ။ ကြောက်တယ်လို့ အော်တာဗျ။ ကျုပ်တို့ဘိုးတုံး အိပ်ရာကထလာပြီး ရေမုန့်နဲ့ ဝေသာလီလိုက်ရင် နီးသွားကြပြီး ငြိမ်သွားပြန်ရောဗျ”

“ဒီလိုအော်တာ ဘယ်နှခါလောက်ရှိပြီတုံး”

“ညတိုင်းလို့ အော်နေတာဗျ။ ခုဆိုရင် လေး၊ ငါးညလောက်ရှိပြီ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ နေ့ခင်းနေ့လယ်ကျတော့ရော လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိကြလား”

“မရှိတော့ဘူးဗျ။ နေ့ခင်းဘက်လည်း ငှုတုတု ငိုငိုတိုငိုတိုငိုကြီးတွေ ခြစ်နေကြတာဗျ။ လူတွေကြားမှာ သိပ်မနေဘူး။ သစ်ပင်အောက်မှာသွားပြီးနေကြတယ်။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တော့ တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ပြောကြတာပဲဗျ။ ဘာတွေပြော

တာတုံးတော့ ကျုပ်မသိဘူး ကိုကြီးတာတောရ”

ကျုပ်ကလည်း အခုပဲ နေ့စဉ်ကြောင့်တောင်မှာ အိပ်မက်
မက်နေတာပျ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆံပင်ဖားလျှားနဲ့ သရဲမကြီးတစ်
ယောက်က ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေကို မျောက်က ပြေးလိုက်နေ
တာပျ။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေက အလန်တကြွားနဲ့ ဆော်ဟင်ပြီး
ပြေးနေကြတာ။

ကျုပ်အိပ်မက်ကို တွေးရင်း ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာလိုက်
တယ်။

“ခုတလော မင်းဘာထွေးတွေ တောထွေး သာထွေး တက်
ကြသေးလားကွ မျက်ဖြူးရ”

“ဟိုတလောကတော့ စာစွဲအိုင်ဘက် တက်ကြတယ်
ပျ။ မျောက်တစ်ကောင် မုလာလို့ သူတို့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့
ချက်ဖြုတ်စားကြတယ်။ ကျုပ်အဘဇရာ၊ ဘိုးတို့ဇရာက မျောက်
သားမစားကြတော့ သွားမစားဘူး။ ကျုပ်လည်း မျောက်သား
မစားရဲဘူးပျ။ ရွံတယ်။ ချွဲကြောင့် အဲဒီနေ့က ကျုပ်လည်း သွား
မစားဘူး။ ဘာထွေးတို့က ဝိုင်းထဲမှာပဲ ချက်ဖြုတ်ပြီး သူတို့
သူငယ်ချင်း ဘာစေပြီး စားကြတာ။ ရွာမြောက်ဝိုင်းက ဦးမဲတူး
တို့၊ ဦးစွပ်ထွေးတို့၊ ဦးတရုတ်ဖြူတို့လည်း လာစားကြသောက်
ကြတာ ကွတယ်”

“မင်းဘာထွေးတွေက အသောက်အစားဇရာ ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်ဗျ။ အမြဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ လူဆုံတဲ့အခါ အိတ်ကပ်ကြတာပါ”

လေးလေးချက်ဖောင်းတို့ ညီအစ်ကိုက တောလိုက်တာ ဝါသနာလွှတ်ပါကြတာဗျ။ တောကောင်ရဏာရင်လည်း ရောင်း ချမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ ရွာထဲမှာ ဟိုလူဝေ၊ ဒီလူဝေ၊ ဝိုင်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်ပြီး သောက်ကြစားကြတာပဲဗျ။

ကျုပ်တောင် လေးလေးချက်ဖောင်းခေါ်လို့ နှစ်ခါသုံး ခါ သွားစားဖူးတယ်။ ကျုပ်တွေ့နေတာဗျ။ မျက်ပြူးပြောသလိုဆို ရင် တစ္ဆေအိုင်ဘက်ကို တောလိုက်ရင်း တောမှားတာတွေ ဘာ တွေများ ရှိလာသလားလို့ တွေးတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ညီအစ်ကို က တောလိုက်တဲ့အကြိမ်ပေါင်း နည်းတော့တာမှ မဟုတ်တာဗျ။ တောထဲမှာ အမှားလုပ်စရာအကြောင်း မရှိလောက်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တစ္ဆေအိုင်တောဆိုတာ လူတိုင်းသွားရဲတဲ့ တောတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ လွတ်ကြမ်းတဲ့ တောလို့ ပြောကြတယ်။

ကျုပ်တို့ရွာထဲက မုဆိုးကိုတောင်လုံးခေါ်လို့ အပျင်းပြေ တောလိုက်ဖူးတယ်ဗျ။ ဒီဇုန်းက ကိုတောင်လုံးက တစ္ဆေအိုင် တောကို ဇာတ်တာ။ ကျုပ်ကလည်း အကြောက်အလန့်မရှိ လိုက် သွားတာဗျ။

ရောက်မှ ကျုပ်ပြန်သိတာ။ အဲဒီတောထဲက ကျုပ်ရောက် ခဲ့တဲ့ ရေအိုင်ကြီးကို “ဆရာမနိုင် တစ္ဆေအိုင်” လို့ ခေါ်ကြတာ

ဆိုပဲ။

အဲဒီ ရေအိုင်ကြီးမှာ တစ္ဆေမကြီးရှိတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီ တစ္ဆေမကြီးက တော်တော်ကို ကြမ်းတမ်းပြီး တကယ့် အရိုင်း အရိုင်းကြီးတဲ့ဗျ။ ဂျပန်တပ်တွေ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကနေ ဆုတ် သွားတော့ ရွှေသေတ္တာတွေကို အဲဒီ ရေအိုင်ကြီးထဲမှာ သေသေချာ ချာ မြှုပ်ခဲ့တာတဲ့ဗျ။ ပြီးတော့မှ သူတို့ ဘယ်ကလာမှန်းမသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီအိုင်ကြီးဘေးမှာ ခေါင်းဖြတ်သတ်ပြီး သူတို့ပစ္စည်းတွေကို စောင့်ဖို့ အမိန့်ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီ မိန်းမ က ခုန်းမကြီးလို့လည်း ပြောတယ်ဗျ။ ခုန်းမကြီးကို သတ်ပြီး သူတို့ပစ္စည်းတွေကို စောင့်ဖို့ အမိန့်ပြန်ထုတ်တာတဲ့ဗျ။

အဲဒီ ဂျပန်တွေသတ်ခဲ့တဲ့ ခုန်းမတစ္ဆေကြီးကို အစွဲပြုပြီး တော့ ဒီရေအိုင်ကြီးကို တစ္ဆေအိုင်လို့ ခေါ်ကြတာဆိုပဲ။

ကျုပ်မြင်တာကတော့ ရေအိုင်ကြီးက အတော်ကျယ်သား ဗျ။ တောင်ချိုင့်ကြီးထဲမှာ ထတာဝအတိုင်း ဖြစ်နေတာဗျ။ ဘယ် တုန်းကတည်းက ရှိတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှတောင် မပြောနိုင် ကြဘူး။

“တာတော်...အဲဒါ တစ္ဆေအိုင်ကြီးလေကွာ။ ဒီအိုင်ကို ခွဲပြီး ဒီတောကိုလည်း တစ္ဆေအိုင်တောလို့ ခေါ်ကြတာကွ။ တန် ထ ရေတော်တော်နက်တဲ့ပုံပဲ။ ဘယ်လောက်နက်တယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ အတိအကျမသိဘူးကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီရေ

အိုင်ထဲကို ဆင်းကြည့်ရုံတဲသု တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေကွာ”

ကိုတောင်လုံးက ကျွပ်ကို ပြောတာထူး ကျွပ်တို့က
ခပ်လှမ်းလှမ်းက တောင်ကုန်းပေါ်ကနေ သီးကြည့်ကြတာ။

“ဘာကိုကြောက်လို့တုံးဗျ ကိုတောင်လုံးရဲ့”

“ဒီရေအိုင်ကိုစောင့်တဲ့ တစ္ဆေက အတော်ကြမ်းတယ်ထူး
တစ္ဆေမကြီးတဲ့ မုဆိုးတွေပစ်လို့ သားကောင်က သွေးရွေးသွေးတန်း
နဲ့ အဲဒီအိုင်ထဲ ခွတ်ပြေးလို့ကတော့ လိုက်ဖို့ မိတီးမကုန်တဲ့ဟေ့”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့တုံးဗျ”

“ရေအိုင်ထဲကနေ ဆံပင်ဖေးလျှားကြီးနဲ့ တစ္ဆေမကြီးပေါ်
လာပြီး အဲဒီ သားကောင်ကို သိမ်းလိုက်ရောတဲ့ကွ။ ပြီးရင်
ပါးစပ်ကြီးပေါ်ပြီး အစိမ်းစားတာတဲ့ဟေ့။ အစွယ်ကြီးတွေမှ အရှည်
ကြီးတဲ့ဗျာ”

“ဟာ...ကြောက်စရာကြီးပါလား ကိုတောင်လုံးရဲ့”

“အေး...အဲဒါကြောင့် လူတွေ ဒီတောကို တော်ရုံတန်
ရုံနဲ့ မလာရဲကြတာပေါ့ထွ”

“နို့...ကိုတောင်လုံးကရော ဒီကို ဘာကြောင့်အမဲလာ
လိုက်တာတုံးဗျ”

“ဒီရာသီဆိုရင် တခြားတောတွေမှာ တောကောင်များ
သွားပြီထွ။ ဒီတောမှာကတော့ ဘယ်သူမှ အမဲမပစ်ရဲပေ...တာ
ကောင်ခေါ်စာယ်လေကွာ။ ဒါကြောင့် သတိပေးပြီး လ

ကွ။ မင်းက သတ္တိကောင်းလို့ မင်းကိုခေါ်လာတာ တကုတောရီ”

“ဟာ...ကိုတောင်လုံး ကျုပ်ကို စောစောကသာ ဒီ အကြောင်းတွေ ပြောရင် ကျုပ်လည်း လိုက်ရဲမှာတောင် ဟေ့တီ ဘူးဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ကျုပ်စကားကိုကြားတော့ ကိုတောင်လုံးက အော်ပြီး ရယ်ပါရောဗျာ။ ကိုတောင်လုံး ရယ်သံကြီးကိုကြားပြီး ကျုပ် တောင် တုန်သွားတာဗျ။ လန့်ဖျပ်ပြီး တစ္ဆေအိုင်ကြီးဘတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သေးတယ်။ တစ္ဆေမကြီးများ ကြားသွားသလား လို့မေးဗျာ။ ထူးတော့ ထူးသားဗျ။ အိုင်ကြီးထဲက ရေတွေက နက်မှောင်နေတယ်။ ရေညှိတို့၊ ရေမှော်ပင်တို့၊ ကြာပင်တို့ ဘာပင် မှကို မပေါက်ဘူးဗျ။ ရေကလည်း လှုပ်တောင်မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေ တာ။ လူတွေပြောတာ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါလို့ ကျုပ်က တွေးလိုက်မိတယ်။

ကိုတောင်လုံးက တောထဲကို အသံမမြည်အောင် မုဆိုး တိုး တိုးဝင်တယ်။ ကျုပ်လည်း သွေ့နောက်ကနေ သူတိုးသလို တောတိုးရတာပေါ့ဗျာ။

“ကိုတောင်လုံး...ဒီလောက်ဆိုတဲ့ တစ္ဆေအိုင်က သရဲမ ကို နှိမ်နင်းနိုင်တဲ့ ဆရာတွေဘာတွေ မလာဘူးလားဗျ”

ကျုပ်က တောတိုးရင်း လေသံကလေးနဲ့ မေးရတာဗျ။

“ဟာ...လာပါပြီလား တာတေရာ။ ဒီအိုင်ကြီးထဲမှာ ဂျပန်တွေရဲ့ ရွှေသေတ္တာတွေရှိတယ်ဆိုပြီးတော့ ရောက်ရောက်လာ တဲ့ ဆရာတွေမှ နည်းပါဘူးကွာ”

“ဟာ...ဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ ဒီရောက်ရင် ဒီသရဲမကို သူတို့ပညာနဲ့ ချုပ်ကြ၊ နောင်ကြ၊ ရိုက်ကြ၊ ပုတ်ကြပေါ့ကွာ။ ပြီးရင် ရေအိုင် ထဲဆင်းပြီး ရွှေသေတ္တာတွေရှာကြတာပဲဟေ့”

“ဟာ...တွေ့ရောလားဗျ ကိုတောင်လုံးရဲ့”

“တွေ့ဖို့နေနေသာသာ ပွဲချင်းပြီးသွားတဲ့ ဆရာနဲ့၊ သွက် သွက်လည်အောင်ရူးသွားတဲ့ ဆရာနဲ့။ တချို့ဆိုရင် အလောင်း တောင် မတွေ့ရတော့ဘူးကွ”

“ဟာ...တစ္ဆေအိုင်သရဲမက စားများပစ်လိုက်တာလား ဗျာ”

“မပြောတတ်ဘူးကွ တာတေရ။ စားမျှင်လည်း စားမှာ ပဲ။ ပြောလို့မရဘူးကွ”

“ဪ...ဒါကြောင့် ဆရာမနိုင် တစ္ဆေအိုင်လို့ ပြောကြ တာကိုး”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွ တာတေရ။ ဘယ်ဆရာမှကို မနိုင်တဲ့ တစ္ဆေအိုင်ကွ။ ဟာ...ရှူး”

ကိုတောင်လုံးက တျုပ်ကို “ရှူး” ဆိုပြီး သတိပေး

ဆရာမနိုင် တစ္ဆေခိုင်

တယ်။ ပြီးတော့ သူက ရှေ့ကနေပြီး မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့လိုပဲ မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။ သူ့ကြည့်တဲ့ဘက်ကို ကျုပ်လည်း လိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ... ဂျီနစ်ကောင်ဗျ။ ကျုပ်တို့က လေအောက်မှာ ရောက်နေတာဗျ။ ဂျီတွေက လေတင်မှာ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့အနံ့ကို သူတို့ ဘယ်ရမှာတုံးဗျာ။ ကိုတောင်လုံးက ကျောမှာလွယ်ထားတဲ့ မြားကျည်တောက်ထဲက မြားတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ မြားက သိပ်မရှည်ဘူးဗျ။ ကိုတောင်လုံးက သူ့လက်ထဲက ဒူးလေးကို လေးကြီးတင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြားလမ်းကြောင်းအချိန် လေးထဲမှာ မြားထည့်လိုက်တာပဲ။ မြားဖုန်းတိုတိုလေးအောက်ကို မြားထိုးထည့်လိုက်တာဗျ။

ကိုတောင်လုံးက ဂျီတစ်ကောင်ကို စိတ်တိုင်းကျရွေးပြီး ရှိန်လိုက်တယ်။ ကိုတောင်လုံးက အသက်ကို အရှည်ကြီးရှုလိုက်တဲ့အသံကို ကျုပ်ကြားလိုက်တယ်။ ကျုပ်ကြည့်နေတယ်ဗျ။ ကိုတောင်လုံးရဲ့လက်ညှိုးရွေးက ခလုတ်ကို ဖြည်းဖြည်းလေး ဆွဲလိုက်တယ်။

“ဖျပ်... ဝိုး”

လေးကြီးက ဖျတ်ခနဲ ပြုတ်ထွက်သွားပြီး မြားက ဝိုးခနဲ ပျံ့ထွက်သွားတယ်။

“အိ”

ထိပြီဗျာ။ ချက်ကောင်းဗျ။ ဂျီရဲ့ လက်ပြင်ကို မြားစိုက်
သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဂျီက လဲကျမသွားဘူးဗျ။ သွေးစူးသွေးတန်း
နဲ့ စွတ်ပြေးတော့တာဗျ။

ဟာ...တောင်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ပြေးနေတာဗျ။ ဟင်...
တစ္ဆေအိုင်ဘက်တို့ ပြေးတာဗျ။ ကျန်တဲ့ ဂျီနှစ်ကောင်ကတော့
လန့်ပြီး ပြေးထွက်သွားတာပေါ့ဗျာ။ မြားမှန်သွားတဲ့ ဂျီကတော့
တစ္ဆေအိုင်ကြီးဘက်ကို စွတ်ပြေးနေတာဗျ။ ဟော...ကိုတောင်
လုံးက ရှေ့ကပြေးလိုက်ရောဗျ။ ကျုပ်က နောက်က ပြေးလိုက်
တယ်။

ဂျီက ရှေ့ကပြေး၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က နောက်က
လိုက်နဲ့ တစ္ဆေအိုင်ကြီးနားကို ကျုပ်တို့ရောက်လာရောဗျ။

အိုင်ကြီးကို အနီးကပ်တွေ့နေရပြီ။

“တာတေ...ရပ်တော့”

ရှေ့ကပြေးနေတဲ့ ကိုတေအင်လုံးက ပြေးရင်း တုံ့ခနဲရပ်
လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း ရပ်လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ...ဟိုမှာတွေ့လား။ ငါပုစ်လိုက်တဲ့ ဂျီက
အိုင်စပ်မှာလဲနေပြီ။ ရေနဲ့တောင် ထိနေပြီကွ။ ဆက်မလိုက်နဲ့
တော့၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

ပြောရင်းနဲ့ ကိုတေအင်လုံးက ကညင်မင်ကြီးနောက်ကို
ကပ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့ဘေးမှာကပ်ပြီး ဘိစပ်ဝင်

တွေ့ရောက်မှာ ကွယ်ပြီးရပ်နေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်
သား ရေအိုင်ကြီးအစပ်မှာ လဲကျနေတဲ့ ဂျီကို လှမ်းကြည့်လိုက်
တယ်။

“ဝုန်း”

ဟာ...ရေအိုင်ကြီးထဲက လှိုင်းလုံးကြီးထလာတယ်ဗျို့။
ဟာ...ဘာကြီးတုံးဗျို့၊ ရေထဲက ပေါ်လာတာ။ ဆံပင်ဖားလျှားကြီး
နဲ့ဗျို့။ အို...ထဘီရင်လျှားကြီးနဲ့ဗျို့။ အရပ်ကြီးက နည်းတဲ့အရပ်
ကြီး မဟုတ်ဘူးဗျို့။ ဟာ...တစ္ဆေမကြီးဗျို့၊ ကိုတောင်လုံးပြော
တဲ့ တစ္ဆေအိုင်စောင့်တဲ့ သရဲမကြီးထင်တယ်ဗျို့။ ဟာ...ရေထဲ
က ကူးလာပြီး ကမ်းစပ်ကို လေးဘက်ကြီးထောက်ပြီး တက်လာ
တယ်ဗျို့။ ဟာ...ဂျီသေဆီကို တန်းသွားတာဗျို့။ ဟာ...ကိုက်
ပြီဗျို့၊ ကိုက်ပြီ။ ပါးစပ်ကြီးပြုပြီး ဂျီကို ကိုက်နေတာဗျို့။ တကယ့်
ကို တိရစ္ဆာန်အရိုင်းကြီးလိုပါပဲဗျာ။

ဟာ...ဆွဲသွားပြီဗျို့။ ဂျီသေကို ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကိုက်ပြီး
ရေထဲကို ဆွဲချသွားပြီဗျာ”

“ဝုန်း”

ရေအိုင်ကြီးထဲမှာ လှိုင်းလုံးကြီးထကျန်ခဲ့တယ်ဗျို့။ ကျုပ်
ဖြင့် ဒူးတွေတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေရောဗျာ။ ကိုတောင်လုံး
ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကြက်သေကြီးသေပြီး မလှုပ်မယှက်ကြီး
ဖြစ်နေတော့တာဗျို့။

“ကိုတောင်လုံး...ကိုတောင်လုံး”

လို့ ကျုပ်က အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ ခေါ်လိုက်တော့မှ သတိ
ဝင်သွားတာဗျ။

“ဟေ...တာတေ မင်းတွေ့လိုက်လား”

“ဟာ...တွေ့တာပေါ့ဗျာ ကိုတောင်လုံးရဲ့။ ကျုပ်ဖြင့်
ခုထိ ခူးတွေ့တုန်နေတုန်းဗျ”

“ကဲ...တာတေ၊ လာ...လာ...ပြန်ကြရအောင်။ ငါ့
နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ။ ဖြတ်လမ်းကို ငါသိတယ်။ လာ...လာ”

လို့ ပြောပြီး ကိုတောင်လုံးက တောထဲကို တိုးဝင်သွား
တယ်။

ကျုပ်လည်း သူ့နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ရ
တာပေါ့ဗျာ။ ကိုတောင်လုံးက မပြေးရုံတစ်မည်ပဲဗျ။ ကျုပ်လည်း
သူလိုပဲပေါ့ဗျာ။

ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကိုတောင်လုံးက တောကျွမ်းတဲ့လူဆို
တော့ သိပ်မကြာခင်မှာ တောကိုဖောက်ထွက်လိုက်နိုင်တယ်။
ရွာကိုပြန်ရောက်တဲ့အထိ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ချက်မှ မနား
တမ်းကို ခြေကုန်သုတ်ခဲ့ကြတာဗျ။

ကျုပ်တို့ရွာ ထနောင်းကုန်းကို ပြန်ရောက်တော့ နှစ်
ယောက်သား မောပြီး စကားတောင် ချက်ချင်းမပြောနိုင်ကြပါ
ဘူးဗျာ။ တော်တော်လေးအမောပြေသွားတော့မှ ကိုတောင်လုံးက

ကျုပ်ကို မေးတယ်။

“တာတေ...မင်းတော်တော်လန်သွားလားကွ”

“ဟာ...လန်တာပေါ့ ကိုကြီးတောင်လုံးရာ။ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေးကွင်းပြီး နာနာဘာဝမျိုးစုံ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်ကွင်းဆေးမကွင်းဘဲ ခုလို နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ရေထဲက ဆံပင်ဖားလျှားကြီးနဲ့ ဝုန်းခနဲပေါ်လာပြီး ရေအိုင်စပ်ကို လေးဘက်ကြီးထောက်တက်လာတဲ့ သရဲမကြီးမျိုးကိုတော့ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတာဗျ”

“တောတကာတောဝင်ပြီး သားကောင်ပစ်နေတဲ့ ငါတို့လို မုဆိုးတွေမှာ တော်ချောက်တာတို့၊ တာမှောက်တာတို့ ဆိုတာတွေကို မျိုးစုံအောင် ကြုံခဲ့ဖူးတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့လိုမျိုး ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ရေထဲကပေါ်လာတဲ့ သရဲမကြီးတော့ ငါလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူးကွာ။ ငါ့ရင်ဘတ်တွေဆိုတာ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ခုန်နေတဲ့ကွ တာတေရ”

“ကိုတောင်လုံးရေ...ဒီအကြောင်းကို ရွာထဲမှာ မပြောရင် ကောထီးယံဗျ။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ တချို့က ဒီအကြောင်းကိုကြားရင် အလွန်အမင်း စိုးရိမ်သွားကြမှာဗျ။ တချို့ကတော့ ကျုပ်တို့ လိမ်ပြောတာလို့ ထင်ကြမှာဗျ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ တာတေရာ။ လူတွေက ဘာပြောမယ်လို့ မင်းထင်တုံး။ ငါပြောမယ် တာတေ။ မုဆိုးတောင်လုံး

ဆိုတဲ့ကောင်က သားကောင်ပေါတဲ့ တစ္ဆေအိုင်တောမှာ သူတစ်
ယောက်တည်း အမဲပစ်ချင်လို့ လူတွေကို ကြောက်အောင် ပြော
တာပါကွာလို့ ပြောကြမှာလွ”

နောက်တော့ ကိုတောင်လုံးရော၊ ကျုပ်ရော ဒီအကြောင်း
ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်က နဂါးဆေးပျံလိပ်ကလေးကို ဖွာရင်း ကျန်ခဲ့
တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ကျုပ်ကြံ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ပြန်တွေးနေ
တာဗျ။

ကျုပ် ငြိမ်ငြိမ်းတွေးနေတော့ မျက်ပြူးကလည်း
ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ငြိမ်နေတာပေါ့ဗျာ။

“ဟာ”

ကျုပ်က ပါးစပ်က အသံထွက်သွားတာဗျ။ နုမူ ကျုပ်
တွေးမိတာဗျို့။ စောစောက အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ မတီတဲ့ အိပ်စက်
ထဲက ကျုပ်တို့ရွာသားတွေနောက်ကို ပြေးလိုက်တဲ့ သရဲမကြီးဟာ
လက်စသတ်တော့ ကျုပ်နဲ့ ကိုတောင်လုံး တစ္ဆေအိုင်တောကြီးထဲ
မှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့ တစ္ဆေအိုင်သရဲမကြီးပဲဗျ။ ကျုပ်ဆိုတာ ကြက်သီး
တွေ တစ်ကိုယ်သုံးထပြီး လန့်အော်လိုက်မိတာဗျို့။

“ကိုကြီးတာတေ...ဘာကိုတွေးမိလို့တဲ့”

မျက်ပြူးက သူ့ရဲ့ မျက်လုံးပြူးပြူးတွေးနေ ကျုပ်ကိုကြည့်
ပြီး မေးတယ်။ ဒီကလေးကိုတော့ ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောလို့

ဘယ်ဖြစ်မှာတုံးဗျ။

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး မျက်ဖြူးရ။ ငါ့အဘ နိုင်းထား တာတစ်ခုကို ခုမှသတိရသွားလို့ပါကွာ”

“ဪ...ဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ်ပြန်ဦးမယ်ဗျာ”

“ဪ...အေး...အေး၊ ဇနီးကွ မျက်ဖြူး၊ ငါပြောဦး မယ်။ မင်းဘထွေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ မင်းမျက် ခြည်မပြတ် ကြည့်နေ သိလား။ တစ်ခုခုထူးရင်သာ ငါ့ဆီကို ချက်ချင်းလာပြော၊ ကြားလား မျက်ဖြူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးတာတေ၊ စိတ်ချ”

မျက်ဖြူးပြန်သွားတော့မှ ကျုပ် ဆက်တွေးနေတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ရတာ တစ္ဆေအိုင်သရဲမကြီးဆိုတာ ကျုပ် သိသွားတော့မှ ကျုပ်တော်တော်ကို စိုးရိမ်သွားတာဗျ။ ဒီသရဲမ ကြီး ရေထဲက ဝုန်းခနဲပေါ်လာပြီး ကိုတောင်လုံးပစ်ထားတဲ့ ဂျီ ကို ဖိရုဏ္ဏန်ရိုင်းကြီးထစ်ကောင်လို ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကုန်းကိုက်ပြီး ရေထဲကို ဆွဲချသွားတဲ့ မြင်ကွင်းကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ကျုပ်မှာ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထတုန်းပါဗျာ။

ဒီလောက် ကြမ်းတမ်းတဲ့ သရဲမကြီးနဲ့ လေးလေးချက် ဖောင်းတို့ ညီအစ်ကို ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေတာပါလိမ့်။ ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကြတာ ဘာများဖြစ်လို့တုံး။

ကျုပ်ဘယ်လောက်ပဲတွေးတွေး အဖြေက မပေါ်ပါဘူး
ဗျား။ နောက်တော့ ကျုပ်လည်း ဆက်မဲတွေးတော့ဘဲ အဘနဲ့
အမေ ဂုန်နီအိတ်တွေချုပ်တဲ့ဆီကို သွားပြီး ကုလုပ်နေလိုက်တယ်။

“ဟဲ့...တာတေ၊ စောစောက နင့်ဆီကို နင်းခါးရဲ့
သားလေး လာသွားတယ်မို့လား။”

အမေက ဂုန်နီအိတ်ချုပ်တဲ့ အပ်အရှည်ကြီးရဲ့ အပ်နဖား
ပေါက်ထဲကို ဂုန်နီကြိုးထိုးသွင်းရင်း ကျုပ်ကို မေးတာဗျ။

“ဟုတ်တယ် အမေရဲ့။ မျက်ပြူးလာသွားတယ်”

“ဘာများဖြစ်လို့တုံး။ နင်နဲ့တော့ ဒီးဒီး ဒီးဒီးနဲ့ ပြောနေ
တာ ငါကြားသား”

“သူ့ဘထွေးတွေ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့တဲ့ဗျ”

“ဟေ...ဘယ်သူတွေတုံး။ ဩတ်...နင်းခါးညီတွေကို
ပြောတာထင်တယ်။ ဟိုကောင်တွေ ဘယ်သူဟဲ့...တာတေ”

“ငွေစိန်ရယ်...မိုးစွေနဲ့ မိုးသီးပါဟယ်။ နင့်မလည်း
မေ့လိုက်ရတာ လွန်ရော”

“ဟုတ်တယ် ကိုညဉာဏ်ရေ။ ဓုတလော ကျုပ်အေးကြီး
မေ့တယ်တော်။ ဒါနဲ့နေပါဦး တာတေရဲ့။ မိုးစွေတို့ ညီအစ်ကို
တွေ ဘာဖြစ်လို့တဲ့တုံး”

“ညညကျရင် ကြောက်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီနဲ့ ထထပြီး
အော်နေကြလို့တဲ့ဗျ”

“ဟေ...နှစ်ယောက်လုံးလား”

အဘက ဝင်ပြီးမေးတာပျ။ အမေကတော့ မျက်မှောင် ကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။

“ဟုတ်တယ် အဘ။ ကျုပ်ထင်တာတော့ လေးလေး မိုးတွေတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တောတက်ရင်း တစ်ခုခုမှားလာ တယ်ထင်တယ်ပျ”

အဘက ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီအကြောင်း က ဒီမှာတင် ရပ်သွားပြီး ကျုပ်တို့သားအမိ၊ သားအဖတွေ ဂုန်နီ အိတ်တွေ ဖာကြထေးကြနဲ့ မိုးချုပ်သွားရောဗျို့။

ညက ဟိုတွေ့၊ ဒီတွေ့နဲ့ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်တော့ မနက်ကို တော်တော်နဲ့ မနိုးဘူးဗျို့။

“ဟဲ့...တာတေ၊ မိုးလင်းနေတာ ကြာလှပြီလေ။ ထတော့။ ဒီမှာ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ ရောက်နေတယ်ဟဲ့”

ဟာ...ဟုတ်သားပဲဗျာ။ တော်တော်ကို နေမြင့်နေပြီပဲ။ ကျုပ်မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာစော့ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက ကျုပ်ကိုစောင့်နေကြတာ။ ဒီကောင်တွေ တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံပဲဗျ။

“ကျောက်ခဲတို့ပါလား၊ စောစောစီးစီး”

“ဟာ...ကိုကြီးတာတေကလည်း ဘယ်မှာစောလို့တုံ့ ပျ။ ဇ နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်။ ရွာထဲမှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်ဖြစ်နေပြီ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့တုံး ကျောက်ခဲရဲ့”

အမေက မေးလိုက်တာဗျ။ ကျုပ်အဘက ဝိုင်းထဲမှာ မနေက ဝန်နီအိတ်ချုပ်တဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေတယ်။ အမေက တော့ ထမင်းဟင်းချက်လို့ပေါ့ဗျာ။

“ဘိုးညောင်တို့၊ အရီးတို့က ဝိုင်းထဲမှာဆိုတော့ ဘာမှ မသိတာဗျ။ ဦးချက်ဖောင်းငှာစံယောက် ဆုံးသွားလို့”

“ဟေ...လေးလေးချက်ဖောင်း ဆုံးပြီ ဟုတ်လား ကျောက်ခဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ကိုကြီးတာတောရ။ မနက်အစောကြီးထ ပြီး အိမ်က ထွက်သွားတာ။ ဘယ်သွားမှန်းမသိလို့ လိုက်ရှာကြ တာတဲ့ဗျ။ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့လို့ ရွာပြင်ထွက်အရှာမှာ ရိုးဒေါင့် ဘက်ကိုသွားတဲ့ လှည့်တစ်စီးက လှမ်းပြောသွားတာဆိုပဲ”

“ဟေ...ဘာပြောသွားလို့တုံး”

“ရွာမြောက်က ပဒတ်လျှိုကြီးထဲမှာ လူတစ်ယောက် ဇွဲကြီးချသေးနေတယ် ပြောသွားတာဗျ”

“ဟေ”

“ရွာကလူတွေ ပဒတ်လျှိုထဲကို ပြေးဆင်းပြီး ရှာကြရ တာပေါ့ဗျာ။ ထနောင်းပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ ဇွားချည်တဲ့ကြိုးနဲ့ ဦးချက်ဖောင်းကြီး ဇွဲကြီးချပြီး ယေနေတာဗျ”

“ဟင်...ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ မင်းတို့သွားကြည့်ပြီးပြီ

လား”

“ကြည့်ပြီးပြီဗျ။ ကျုပ်တို့ ထောင်းကုန်းသူကြီးနဲ့ ဘန်ဘွားကုန်းသူကြီးက အလောင်းကို ကြိုးဖြုတ်ပြီး မြို့ကို လှည်းနဲ့ ပို့လိုက်ပြီဗျ။ ရဲစစ်ချက်ယူရဦးမှာလေဗျာ”

ဇာတ်လမ်းတော့ စပြီပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လေးလေးမိုးရွေးနဲ့ ချက်ချင်းသွားတွေ့တယ်။ မျက်ပြူးတို့ဝိုင်းထဲမှာတော့ လူတွေ ပွေးနေပြီဗျ။ တစ်အိမ်လုံး ငိုနေကြတာပေါ့ဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေကို ကျုပ်ပြောတယ်မို့လားဗျာ”

မျက်ပြူးက ကျုပ်ဆီကိုရောက်လာပြီး ပြောတာဗျ။

“အေးလေ မျက်ပြူးရာ။ မနေ့ကမှ မင်းလာပြောသွား တာလေကွာ။ ဒီနေ့ပဲ ဖြစ်သွားရတယ်လို့ကွာ။ နေဦးကွ မျက်ပြူး။ ငါလေးလေးမိုးရွေးနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်ကွာ။ သူများ တွေမသိအောင် နှစ်ယောက်တည်းပြောချင်တာကွ”

“ဒါဆိုရင် ကိုကြီးတာတေ အိမ်မှာပဲစောင့်နေ။ ကျုပ် ဘထွေးမိုးရွေးကိုခေါ်ပြီး လွှဲတွေ့အလစ်မှာ ထွက်ခဲ့မယ်”

“အေး...ကောင်းသားပဲကွ မျက်ပြူးရ”

ကျုပ်လည်း လူတွေနဲ့ ရောထိုင်ပြီး စကားလေးဘာလေး ပြောရသေးတာပေါ့ဗျာ။ ဧကပဲနေပြီး ကျုပ်အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ တယ်။

နေ့လယ်ရောက်တော့မှ လေးလေးမိုးရွေးနဲ့ မျက်ပြူး ကျုပ်

ဆီကိုရောက်လာတယ်။ ဝိုင်းထဲက မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ လေးလေးခိုးစွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောကြ တယ်။ မျက်ပျားက အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အဘတို့၊ အမေတို့နဲ့ စကား သွားပြောနေတယ်။

ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီ လေးလေးခိုးစွေကို ဆေးလိပ်တည်လိုက်တယ်။

“လေးလေးတို့ ညီအစ်ကို တစ္ဆေအိုင်တောကို တက်ခဲ့ တယ်လို့ ကျုပ်ကြားတယ်”

“ဟုတ်တယ် တာတေ။ ငါနဲ့ မျက်ဖောင်း တစ္ဆေအိုင် တောကို တက်ခဲ့တယ်”

လေးလေးခိုးစွေက ရိုဝေမှုန်စိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ခုခုကို တွေးရင်း ပြောပြနေတာဗျ။

“တစ္ဆေအိုင်ကြီးအနားမှာကွ တာတေရ။ မျောက်တွေ မှ အများကြီးကွာ”

“ဗျာ...တစ္ဆေအိုင်မှာ မျောက်ရှိလို့လားဗျ”

“ဟာ...ရှိတာပေါ့ တာတေရ။ မျောက်မှ အများကြီးပဲ ကွ”

“လေးလေး...ကျုပ် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က မုဆိုး ကိုတောင်လုံးနဲ့ တစ္ဆေအိုင်တောကို လိုက်သွားဖူးတယ်ဗျ။ တစ္ဆေ အိုင်ကြီးနားမှာ ဘာမျောက်မှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူးဗျာ”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်ကွ။ အခု မျောက်
တွေရှိတယ် တာတောရ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ချက်ဖောင်းက မျောက်သား သိပ်ကြိုက်တဲ့
ကောင်ဆိုတော့ မျောက်ပစ်တော့တာပေါ့ကွာ”

ကျုပ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လေးလေးမိုးရွေ့ပြောတာ
ကိုပဲ နားထောင်နေတာဗျ။

“ချက်ဖောင်းက မျောက်အုပ်ထဲက အကြီးဆုံးအကောင်
ကို သူ့ခူးလေးနဲ့ ချိန်ပြီးပစ်ချလိုက်တာ မြုတ်ကျလာတာပေါ့ကွာ။
အဲဒါနဲ့ တိုညိုကိုနှစ်ယောက် မျောက်ကိုပြေးကောက်တော့ မျောက်
က မသေသေးဘူးကွ။ အဲဒီမှာတင် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မကြံ့
ဖူး။ မကြားဖူးတာ ဖြစ်တော့တာပါပဲကွာ”

“ဗျာ...ဘာများဖြစ်လို့တုံး လေးလေးရဲ့”

“မြားစိုက်နေတဲ့ မျောက်က လူစကားကို ဝီဝီပြင်ပြင်
ပြောတာကွ တာတောရ”

“ဗျာ”

ကျုပ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတောင် ဆတ်ခနဲတုန်သွားတာ
ဗို့။ ကြက်သီးတွေတောင် ထသွားသလားပဲဗျာ။ ဘယ်နှယ်...
မျောက်က လူစကားပြောရတယ်လို့။ ကျုပ် လေးလေးမိုးရွေ့ကို
ကြည့်လိုက်တယ်။

သူတို့ညီအစ်ကို ညတိုင်းထထအော်နေကြတယ်ဆိုတာ မျက်ပြူးလာပြောထားတာလေဗျာ။ ကျုပ်က လေးလေးကို အကဲ ခတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ စိတ်တွေများ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ် နေသလားလို့ပေါ့ဗျာ။

လေးလေးမိုးတွေကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ ပြောနေတာဗျ။

“နေပါဦး လေးလေးရဲ့။ မျောက်က လူစကားပြောတယ် ဆိုတော့ ဘာပြောတာတုံးဗျ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ရေအိုင်ကြီးထဲက ငါ့အမေ သတ်လိမ့်မယ်။ ပြီးရင် မင်းတို့တစ်ရွာလုံးကို သတ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတာကွ”

“ဟာ”

“ငါက ချက်ဖောင်းကိုပြောပါသေးတယ်ကွာ။ ဒီမျောက် သေကို တောထဲမှာ မြှုပ်ပစ်ခဲ့ဖူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှအယုံအကြည် မရှိတဲ့ ချက်ဖောင်းက မျောက်သေကို အိမ်အထိယူလာပြီး ခါတိုင်း လိုပဲ ချက်ပြုတ်စားလိုက်တာပေါ့ကွာ။ ရွာထဲကလူတွေကိုခေါ် ပြီးတော့ အရက်နဲ့မြည်းကြသေးတာကွ တာတောရ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဗျာ။ မျောက်က ဘာလို့ လူစကား ပြောရတာတုံး လေးလေးရဲ့”

“မသိပါဘူး ဧာတောရ။ ညအိပ်ရင် ချက်ဖောင်းရော၊ ငါရော တစ္ဆေအိုင်က သရဲမကြီးကို အိမ်မက်မက်ကြတာပေ့။

ဒီမျောက်နဲ့ ဒီသရဖူမနဲ့က ဘာများပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူးကွ”

“နေပါဦး လေးလေးရဲ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာ တစ္ဆေအိုင် သရဖူက လေးလေးတို့ကို ဘာပြောလို့တုံး”

“နှင်စို့ ငါ့သားကိုသတ်ပြီး မျက်စားစိတ်ကြဲတယ်။ ငါ့မသိလို့ထဲဘူး။ ငါ့သားအသားကို စားတဲ့အကောင်တွေ။ အားလုံးကို ငါ့သတ်မယ်လို့ ပြောတယ်ကွ။ အခု ငါ့ညီ စပြီးသေပြီ ပေါ့ကွာ။ ပြီးရင်တော့ ငါ့အလှည့်ပဲမျှောပေါ့ တာတော့ရဲ့။ ပြီးရင် ထော့ ငါတို့နဲ့အတူတူ မျောက်သားစားတဲ့ တို့ရွာသားတွေ တစ်ယောက်ပြီတစ်ယောက် အသေဆိုမို့ သေမှာပဲပေါ့ကွာ”

“နေပါဦး လေးလေးရှာ၊ စိတဝတ်မကျပါနဲ့ဦးဗျား ကျွန်ုပ်လုပ်ကြည့်ပါဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်ကို အကျိုးအကြောင်းတွေအားလုံး ပြောပြပြီးတော့ လေးလေးမိုးစွေနဲ့ မျက်ပျူး ပြန်သွားကြတယ်ဗျ။ ကျွန်ုပ်လည်း ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ပြောလို့သာ ယုံရတာမျိုး ဘယ်လိုမှ ကို နားလည်နိုင်စရာမရှိပါဘူးဗျား။

အဲဒီညက ကျွန်ုပ် မခဲဝါပေးထားတဲ့ ကိုယ်ခွဲအရုပ်ကလေးနဲ့ မခဲဝါကို ပင့်တယ်။ ပြီးတော့ တစ္ဆေအိုင်တော့ထဲက လူစကားပြောတဲ့ မျောက်အကြောင်းကို ပြောပြပြီး ဇေလယ်က လေးလေးမိုးစွေပြောတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့

ဒီပြဿနာကို ရှင်းဖို့နည်းလမ်းကို မေးလိုက်တယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ မဖဲဝါက ကျုပ်ကို ခါတိုင်းကိုယ်ရောင် ပြနေကျ ဆယ့်နှစ်ရာသီအဝါဝင်အောက်မှာ ပြောပြတယ်။

“တာတေ... နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် ခိုးတွေ သူကိုယ်သူ သတ်သေလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် နင်တို့ရွာ ထဲက မျောက်သားစားတဲ့ အကောင်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေလိမ့်မယ်”

“ဗျာ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့ မဖဲဝါ။ နည်းလမ်းရှိ ရင် ပြောပါ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးရယ်”

“တာတေ... အဲဒီမျောက်ဟာ တစ္ဆေအိုင်သရဲမရဲ သား အရင်းပဲ။ ဒီသရဲမက အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး လူတွေ ကလေးမွေးသလို မွေးထားတဲ့ သားဟဲ့။ ဒီမျောက်က အိပ်မက် ထဲမှာ သရဲမမွေးတဲ့ ကလေးပဲ။ မျောက်တော့မျောက်၊ ဒါပေမဲ့ လူစကားပြောတတ်တယ်။ သရဲမအိပ်မက်က လန့်ခိုးတော့ သူ ရင်ခွင်မှာ သူ့သားမျောက်က တကယ်ရှိနေတာ။ သူ့ကလေးကို သူကိုယ်တိုင် နို့တိုက်ပြီး မွေးခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ မျောက်သဘာဝ ရှိတော့ မျောက်တွေနဲ့ပဲ နေထိုင်စားသောက်တာ။ နင်တို့ရွာသား နှစ်ယောက် သတ်ပြီးချက်စားလိုက်တာ တစ္ဆေအိုင်သရဲမရဲ သား အရင်းပဲ တာတေ”

“ဟာ... သွေးပါပြီဗျာ။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေတော့ ဒါက

အကြီးအကျယ်ရောက်ပြီပေါ့ဗျာ။ ထယ်လို့ဖြေရှင်းရမှာတုံးဗျာ...
သန့်ရှင်းရှင်မကြီးရယ်”

“တာတော... အဲဒီ သရဲမကို ဝါသြဇာညောင်းမှာ မဟုတ်
ဘူးဟဲ့။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ရွာကို ငါကယ်ပေးပါ့မယ်။ နင်တို့ တစ္ဆေ
အိုင်ရှိတဲ့တောင်ကို ထိပ်ဆုံးရောက်အောင်စာက်။ တောင်ထိပ်မှာ
ထမင်းပြုနဲ့ ကြက်ဖို၊ ကြက်မ ကောင်လုံးကြော်ကို တောင်ပိုင်
နတ်ကြီးတို့ ပင့်ပြီး ဆက်ကြ။ ပြီးတော့ ငှက်ပျောနှစ်ဖီနဲ့ ပွဲတစ်
ပွဲလည်း မေးရမယ်။ တောင်ပိုင်နတ်ကြီးတို့ အကျိုးအကြောင်း
အားလုံးပြောပြလိုက်။ ပြီးရင် တစ္ဆေအိုင်သရဲမကြီးကို တောင်ပိုင်
နတ်ကြီး ထိန်းပေးပါလို့ပြော ကြားလား။ ငါ ဒီကနေပြီး တောင်
ပိုင်နတ်ကြီးကို လျှောက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သန့်ရှင်းရှင်မကြီးရယ်”

“မွန်းမလွဲခင် တောင်ပိုင်နတ်ကြီးကို ပူဇော်ပသပြီးရင်
တော့ ညနေ ခွားရိုင်းသွင်းရိုက်မှာ တစ္ဆေအိုင်အစပ်ကိုသွား။ ဆိတ်
ကြီးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ သရဲမကို မသလှိုက်။ ဆိတ်အရှင်တို့ ရေစပ်
မှာ ကြီးနဲ့ချည်ထား။ ဆိတ်ကို သူစားတာနဲ့ နင်တို့ပြေးတော့။
ကိစ္စပြုပြီး ဒါ သူကျေနပ်လို့စားတာ”

“ကောင်းပါပြီ မမေဝါ၊ ကျုပ်လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

မနက်နိုးလင်းတော့ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သွား
ပြီးပြောပြလိုက်တယ်။ ညှိအငယ်သေလို့ အပူမီးပိုင်းနေတဲ့ ဦးနှင်း

ခါးက ကျွမ်းပြောလို့ ဆဲဖြစ်မှန်သိသွားတဲ့အခါကျတော့ တော်တော်ကို စိုးရိမ်ပြီး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်ခကိုင်မိတဲ့ ဖြစ်တော့တာပေါ့ဗျာ။ နောက်ထပ် ညီတစ်ယောက်ထပ်သေမှာကို ကြောက်သွားတာလေဗျာ။

“ငါ့တို့တာတေ...မင်းလေးလေးစိုးစွနဲ့ တို့ရွာက မျောက်သားစားတဲ့ကောင်တွေရဲ့ အသက်တို့ ကျယ်ပါကွာ”

လို့ ကျွပ်ကို ပြောတယ်။ သူတို့မိသားစုမှာ အပူသောက်တွေ ရောက်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ဦးနှင်းခါးထုတ်ပေးတဲ့ ငွေကို ယူပြီး ကိုတောင်လုံးနဲ့ ကျွပ်နဲ့ပဲ လိုတာတွေ စီစဉ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ကိုတောင်လုံးက ကျွပ်ဆီက ငွေယူပြီး မီးလောင်ကုန်းမှာ ဆိတ်သွားဝယ်တယ်။ ကျွပ်က ကြက်ဖို၊ ကြက်မကြော်ပြီး ထမင်းဖြူ ထုပ်တယ်။ တစ်နာရီလောက်ကြာမော့ ကိုတောင်လုံးက ဆိတ်သိုးကြီးတစ်ကောင်ဆွဲပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်ဗျ။

ကိုတောင်လုံးနဲ့ ကျွပ်နဲ့ တစ္ဆေအိုင်တောင်ထိပ်ကို ရောက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆွမ်းစားသံချောင်းခေါက်တဲ့အချိန်ဗျ။ ကျောက်စွပ်စွပ်ကြီးပေါ်မှာ ကန်တော့ပွဲပြင်ပြီး ထမင်းဖြူနဲ့ ကြက်ဖို၊ ကြက်မကြော်နှစ်ကောင်ကို ထမင်းဖြူထည့်ထားတဲ့ ငှက်ပျောဖက်ပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကျွပ်က တောင်ပိုင်နတ်ကြီးကို ပင့်ပြီး ကန်တော့ပွဲနဲ့ ကန်တော့တယ်။ ကြက်ဖို၊ ကြက်မနဲ့ ထမင်းကို

ဆက်တမ်း။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ မှားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကစပြီး
လေးလေးချက်ဖောင်း သေတာတွေ၊ မဝဲဝါလုပ်ခိုင်းတာတွေပါ
မကျန် ထူပ်က တောင်ပိုင်နှစ်ကြီးကို လျှောက်ပြီး တစ္ဆေအိုင်
သရဲမကြီးကို ထိန်းပေးဖို့ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေကလည်း သူ့သား
ကို ရှိုးရိုးမျောက်တစ်ကောင်ပဲထင်ပြီး တောလိုက်မိတဲ့အကြောင်း
ပြောပြလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

“ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ...”

တော... ကျုပ်တို့ထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာ ကွက်ပြီး လေတွေ
တိုက်တာဗျာ။ သစ်မယ်တွေဆိုတာ ယိုင်နေတာပဲဗျို့။ ကျုပ်ဝမ်းသာ
သွားတာပေါ့ဗျာ။ တောင်ပိုင်နှစ်ကြီးကလည်း လျှောက်တင်တာ
ကို လက်ခံတဲ့သဘောလေဗျာ။

ကျုပ်နဲ့ ကိုတောင်လုံးလည်း ဆိတ်သိုးကြီးကိုဆွဲပြီး
တောင်ခါးပျိုးကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့မှာပါလာတဲ့ ထမင်း
ထုပ်ကလေးတွေ ဖြေစားပြီးတော့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး
ဖွာတယ်။ မှေးထဲတော့ ဆိတ်သိုးကို ဝါးရုံမှန်ချည်ထားပြီး ကျုပ်
တို့နှစ်ယောက် ခဏမှေးလိုက်တယ်။

ကျုပ်တို့နီးလာတော့ နေ့စောင်းချေပြီဗျာ။ တျုပ်တို့နှစ်
ယောက်လည်း ဆိတ်သိုးကြီးကိုဆွဲပြီး တစ္ဆေအိုင်ကြီးဘက်ကို
ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကန်စပ်မှာ ငုတ်နိုက်ပြီး ဆိတ်ကို ကြည့်နေချည်ထားလိုက်

ထယ်။ ဆိတ်စားပြီး သစ်ကိုင်းတွေချိုးပြီး သစ်ရွက်တွေပွဲပေးထား
လိုက်တယ်။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဟိုတစ်ခါကြည့်တဲ့ ကညင်ပင်ကြီး
နောက်မှာပဲ ကွယ်ပြီးရပ်နေကြတယ်။ ကိုတောင်လုံးက တော
ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်တယ်။

သူ့ဘာကိုကြည့်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်ဗျ။ ကိုတောင်
လုံးက မုဆိုးပဲဗျာ။ တောထဲမှာ ပြေးလမ်း၊ ထွက်လမ်းတို့ တွက်
ဆဲနေမှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကန်စပ်က
ဆိတ်ကို ကြည့်နေရတာဗျ။ မပဲဝါပြောလိုက်တယ်လေဗျာ။ တစ္ဆေ
ခိုင်သရဲမက တောင်ပိုင်နတ်ကြီးပြောတာကို ကျေနပ်ရင် ဒီဆိတ်
ကို စားမှာဗျ။ မကျေနပ်ရင်တော့ စားမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျ။ ဆိတ်
ကိုစားရင်တော့ ကိစ္စက ပြီးပြီပေါ့ဗျာ။ မစားရင်တော့ ကျုပ်တို့
ရွာ အခြေအနေကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။

ဟိုတစ်နေ့က ကျုပ်အိပ်မက်မက်ထားသလို တစ်ရွာလုံး
ပြေးကြရတော့မှာထင်တယ်ဗျ။ ဆိတ်ကို သရဲမ စားပါစေလို့
ကျုပ်စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီးဆုတောင်းနေရတာဗျ။ ခုထိတော့ ကန်
ရေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်လို့ဗျ။ ဘာမှကို မလှုပ်ရှားသေးတာ။

“ပဲဟဲဟဲ...ပဲဟဲဟဲ”

ဆိတ်သိုးကြီးကတော့ ကျုပ်ကျွေးထားတဲ့ သစ်ရွက်တွေ
စားလိုက်၊ တပဲပဲနဲ့ အော်လိုက် လုပ်နေတာဗျ။ တဖြည်းဖြည်း

တော့ နေစောင်းလာပြီ။ မဖဲဝါပြောတဲ့ နွားရိုင်းသွင်းချိန် ရောက်
တော့မယ်။ ကျုပ်ကတော့ ရေအိုင်ကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ ဆိတ်သိုး
ကြီးကိုကြည့်လိုက်နဲ့ လုပ်နေတာဗျ။

နွားရိုင်းသွင်းချိန်တော့ ရောက်လာပြီ။ သရဲမကြီး ဆိတ်
ကို စားစမ်းပါစေ။ ဟော...ရေအိုင်ကြီးထဲမှာ ဂယက်ကလေးတွေ
တလာပြီဗျ။ ဟော...ဟော...ရေလှိုင်းလေးတွေက ရေအိုင်အစပ်
ကို ပြေးရိုက်တယ်။ ဓလေ့တိုက်လိုက်လို့ ထတဲ့ ဂယက်များလားလို့
ကျုပ်ကြည့်နေတယ်။ ဆိုင်လွယ်မှာ တစ္ဆေအိုင်သရဲမကြီးဟာ
ဆံပင်ဖားလျှားကြီးနဲ့ ပေါ်လာတာဗျ။ ခေါင်းကြီးက ခွဲတောင်း
တစ်လုံးလောက် ရှိတယ်ဗျ။ မျက်လုံးကြီးတွေက ဟင်းရည်
သောက်ပန်းကန်လောက် ရှိတယ်။ ရဲတောက်နေတာဗျ။

“ပဲဟဲဟဲ...ပဲဟဲဟဲ”

ရေစပ်မှာ ကြီးချည်ထားတဲ့ ဆိတ်သိုးကြီးကို ခိုက်ကြည့်
နေတာဗျ။ မျက်လုံးကြီးတွေဆိုတာ အပြင်ကို ပြူးထွက်နေလိုက်
တာဗျ။ ဒီတစ်ခါ ရေထဲထဲ ပေါ်လာတာ ပြည်းပြည်းလေး
ပေါ်လာတာဗျ။ ရေသံတောင် မကြားရဘူး။ ကျုပ်ကို ကိုတောင်
လုံးက လက်တုတ်လိုက်တယ်။

ကိုတောင်လုံးကလည်း ကျုပ်လိုပဲ ကြည့်နေတာဗျ။ ကျုပ်
ကို ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ကျုပ်သတိထားမိတယ်ဗျ။ အင်မတန်မှ
သတ္တိကောင်းတဲ့ မုဆိုးကိုတောင်လုံး အသားတွေ တဆတ်ဆတ်

တုန့်နေတာမျိုး။ ကျုပ်လည်း ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထနေ
တာပါပဲဗျာ။

ဟော...ဟော...ရေစပ်ကိုရောက်လာပြီ။ ဟာ...ရေစပ်
မှာ လေးဘက်ကြီးထောက်ပြီး တက်လာပြီဗျို့။ ထင်အနက်ကြီး
တစ်ထည်ကို ရင်လျှားထားတာဗျ။ ဟာ...ပါးစပ်ကြီးဟာလိုက်
ပြီ။ ဝင်ခါနီး နေရောင်အောက်မှာ အရွယ်တွေမှ မွေးနေတာဗျို့။

ဟော...ခုန်ပြီဗျို့။ ခုန်ပြီ။ အရပ်ကြီးက ဆယ်ပေလောက်
ရှိတာဗျ။ ဟာ...ဆိတ်သိုးကြီးကို သူလက်ကြီးနှစ်ဖက်နဲ့ တွန်းလှဲ
ပြီး လည်မျိုကိုခံတော့တာဗျို့။ အို...ဆိတ်လည်ပင်းက သွေးတွေ
မှ ပန်းထွက်လာလိုက်တာဗျာ။ ဆိတ်ကရုန်း၊ သရဲမကြီးကကိုက်
နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်တို့ဆိတ်သိုးကြီး ငြိမ်သွားတော့တာပေါ့
ဗျာ။ ဆံပင်ဖားလျှားနဲ့ သရဲမကြီးက ပါးစပ်မှာ သွေးတွေရဲနေပြီ။
ဆိတ်သားကို ဖြိုခွဲရှေ့ကရေကို စားတော့တာဗျို့။ ကိုတောင်လုံး
က ကျုပ်ကို လက်ကုတ်ပြီး ခြေသံမကြားအောင် ထွက်တယ်။
ကျုပ်လည်း ကိုတောင်လုံးရဲ့နောက်ကနေ ခြေသံမကြားအောင်
လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

“တာတေ...လာ၊ ပြတ်လမ်းကနေ သွားမယ်”

ကိုတောင်လုံးက လေသံကလေးနဲ့ ပြောပြီး ရှေ့ကနေ
ပြေးရှော့ဗျို့။ ကျုပ်လည်း သူ့နောက်ကနေ ကပ်ပြီး ခြေကုန်သုတ်
ပြေးရတော့တာပေါ့ဗျ။

ကျွန်တို့ ရွာပြန်ရောက်တော့ မိုးခုံးခုံးချုပ်နေပြီလျှင်
မျက်ဖြူရဲ့ ဘဝထွေးရေး၊ ကျွန်တို့ရွာက မျောက်သားကြိုက်သူ
တွေရော ဆေးကုပ်သွားကြပြီပေါ့နော်။

တစ်တော

ဘရဲမွေးတဲခြံ နတ်စက်ရိုက်

(၁)

ဦးကံအေး၏ စင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကန်တော့သံမှာ သူ၏
ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း ဖျံလွင့်လျက်ရှိနေသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်သည် သံသရာအမှစ၍ ယနေ့
တိုင်အောင်...”

ဂုဏ်ကျေးဇူး ကြီးမားကြကုန်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတို့အပေါ်၌

ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမားကြကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓအရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတို့အပေါ်၌

ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမားကြကုန်သော ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး
တို့အပေါ်၌

ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမားကြကုန်သော မိခင်တို့အပေါ်၌

ဂုဏ်ကျေးဇူး ကြီးမားကြကုန်သော ဖခင်တို့အပေါ်၌

ဂုဏ်ကျေးဇူး ကြီးမားကြကုန်သော လိမ္မာစေရန် ကျွမ်း
ကြောင်းဖြ၍ ဆုံးမထတ်သော ဆရာသမားတို့၏အပေါ်၌

ဂုဏ်ကျေးဇူး ကြီးမားကြကုန်သော သီလဂုဏ်၊ ပညာ
ဂုဏ်တို့ကို ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့်လျက် ရှိကြကုန်သော လူပုဂ္ဂိုလ်၊
ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အပေါ်၌

ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးမားကြကုန်သော တရားဓမ္မတို့ကို ဟော
ပြောပြသဆုံးမတတ်သော ဆရာသမားတို့အပေါ်၌

ထမင်းတစ်လုတ်၊ ရေတစ်ပုတ်စသည်ဖြင့် ပေးကမ်းချီး
မြှင့်ထောက်ပံ့ပေးသော ကျေးဇူးရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အပေါ်၌

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံသုံးပါးသောကံတို့ဖြင့် ဖြစ်
မှားမိနဲ့သည်ရှိပါသော် ထိုအဖြစ်တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်းအကျိုး
ငှာ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိနိုးပါ၏ဘုရား။

ဤသို့ ရှိခိုးပူဇော် ပူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ရသော
 ဆောင်းရွက်စေတနာတို့ကြောင့် အလုံးစုံသော ဘေးရောဂါ
 အန္တရာယ်အပေါင်းတို့မှ တင်းဝေးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟော
 ကြားထော်မူသော သံဃာလေးပါး မြတ်တရားကို ကောင်းစွာသိမြင်
 ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ဝင်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်ရပါစေသော အရှင်ဘုရား၊
 လောကီမဂ်လာ အဖြာဖြာတို့လည်း စိတ်ကြံတိုင်း၊
 တောင့်တတိုင်း လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ ပြည့်စုံ၍ ရလုံးစိတ်ဝမ်း
 အေးချမ်းရပါစေသော အရှင်ဘုရား”

ဦးကံအေးက သူ၏မြတ်ကြီးအတွင်းရှိ ခြေတံရှည်အိမ်
 ကြီးအပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းဆီမှနေ၍ နှုတ်ခင်း နိဗ္ဗာန် ပြုမှု
 နေကျ အလှူအထာအတိုင်း ဘုရားကို ကြည်ညိုစွာ ရှိခိုးရင်း
 ဝင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ကန်တော့နေစဉ် အိမ်ကြီးနံဘေး ကြက်မြဲထဲ
 ရောက်ရှိနေသော ဦးဘကွန်းမှာ ကြက်တင်းအတွင်းမှ ကြက်ဥခိုး
 နေရာက လက်တွန့်သွားသည်။

အမှန်တော့ သူ၏ခါးပိုက်ဆောင်ထဲတွင် ကြက်ဥနှစ်လုံး
 ရောက်နှင့်ချေပြီးပြီ ဖြစ်သော်လည်း သုံးလုံးရအောင် ခိုးမည်ဟု
 ဆုံးဖြတ်စား၍ မှောက်ထပ် တစ်လုံးထပ်ခိုးရန် လက်လှမ်းလှိုက်
 စဉ်မှာ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ဆီမှ ဦးကံအေး၏ ဝင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး
 ကန်တော့ခန်းကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လက်တွန့်သွားခြင်းဖြစ်၏။
 သူ၏နားထဲမှာလည်း...

“ထမင်းတစ်လုတ်၊ ဧရီတစ်မှုတ် စသည်ဖြင့် ပေးကမ်း
စိုးဖြင့် ထောက်ပံ့ပေးသော ကျေးဇူးရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အပေါ်၌” ဆိုသော
စကားလုံးများသည် လွင့်ထွက်မသွားဘဲ နားစည်ကို ရိုက်ခတ်ပုံ
တင်လျက်ရှိပါ၏။

အမှန်တော့ ကြက်ဥစိုးနေသော ဦးဘကွန်း၊ လက်တွန့်
သွားရခြင်းမှာလည်း နောက်အကြောင်းတစ်ကြောင်းရှိပေသည်။
ဦးကံအေးနှင့် ဒေါ်နှင်းမြတို့ဖြင့်သာ အစ်မိသရဲတွေ့ထား
သည်ဟု နှစ်မည်ကြီးနေခြင်းပင်။

ဒါကလည်း မြို့ပေါ်ဇာတ်နေသော ဦးကံအေး၏ဘာကြီး
က ဆရာတစ်ယောက်နှင့် ခီမိထားခဲ့ခြင်းပင်။

သို့သော် ဦးဘကွန်း၏မျက်လုံးထဲတွင် ကိုဝိန်၏အရက်
ပန်းဆိုင်မှ အရက်ပုလင်းကြီး ရောက်လာ၍ ထိုကြက်ဥတစ်လုံးကို
စိုးဖြစ်အောင်စိုးပြီး သူ၏ခါးပိုက်ဆောင်ထဲသို့ မကွဲအောင် အထာ
ထည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူ၏ခါးကြားမှာ အမြဲအောင်နေကျ
တေးမြှောင်ပြုတ်ကျသွား၍ ပြန်ကောက်ယူရပြန်သည်။

“ကိုကံအေးရေ ဒီမှာ ဘုရားရွှမ်းတော်တင်ဖို့ ဆွမ်း
ကျက်နေပြီ။ မန်ပုလင်းထဲက ကြံသကားနဲ့ တစ်လက်စာည်း
ဆွမ်းတော်ကပ်လိုက်ပေတော့”

အိမ်ဆောက်ထပ် မီးဖိုဆောင်မှ အရက်ရွှမ်းအဖို့ ထချက်
နေသော ဦးကံအေး၏ခန်း ဒေါ်နှင်းမြ၏အသံကို ကြားလိုက်၍

ကြက်ခြံထဲရောက်နေသော ဦးဘကွန်း မောင်ရိပ်မှာ အသာခိုနေ လိုက်ရသည်။

“အေး... အေး လာပါပြီကွာ။ ကျွန်းပွန်းရွက်တွေ စည်းဖို့ ပြင်ပေတော့။ တော်တော်ကြာ ဖောက်သည်ကောင်မလေးတွေ ရောက်လာရင် စောင့်နေရဦးမယ်”

ဦးကံအေးအသံကြားရပြီး မီးဖိုဆောင်ရှိရာ အောက်ထပ် သို့ ဆင်းလာသောခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဒေါ်နင်းမြက မီးခွက်တစ်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး အိမ်အောက် ထပ် ကင်ခွန်းရွက်များအပုံထားရာ ထွပ်ထွပ်ခိုသို့ ထွက်လာသည်။

“ဟင်း”

သူ့အိမ်ခန်းမောင်နှံနှစ်ယောက် ကိုယ့်ထိစွန့်တို့ယ် အလုပ် ရှုပ်နေကြရာမှ သူတို့ခြံထဲသို့ စိုးဝင်လာသော ဦးဘကွန်း သက် ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ဦးဘကွန်း မကြာခင်ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း ဦးကံအေး တို့ကြက်ခြံမှထွက်ပြီး မောင်ရိပ်ရှိကာ သူ့ခြံရှိရာ ခြံစည်းရိုးအနီးသို့ ခြေသံလှလှဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အိ အိ အိ အိ”

ဦးကံအေးတို့ပွေးထားသော ခွေးကြီးရန်လုံက သူ့ကို လှရင်းဖို့ မှောင်ခြင်းမပြုဘဲ အမြီးနှုတ်ကာ နှုတ်ဆတ်သည်။ ရန် လုံသည် အမည်နှင့်လိုက်အောင် ဦးကံအေးတို့အိမ်နှင့် ခြံစာထွက်

ရန်လုံသော အစောင့်ခွေးကြီးပင်ဖြစ်သော်လည်း မြန်းချင်းဖြစ်သော
ဦးဘကွန်းကိုမှ သိနေသဖြင့် ဟောင်ခြင်း၊ ဆွဲခြင်းပင်မပြုချေ။
ရန်လုံနှင့်အတူ သူ့ခွေးအနီပင် ပါလာသေးသည်။

ဦးဘကွန်း၏ခြံနှင့် ဦးကံအေးတို့ခြံစည်းရိုးကို အလွယ်
တကူဆက်သွယ်နိုင်ရန် ဖောက်ထားသော မလွယ်ပေါက်ဝါး
ကမ်းတံခါးလေးကို ဦးကံအေး အသံမကြားအောင် အသာမဖွင့်ပြီး
သူ့ခြံဘက်သို့ ကူးလိုက်သည်။

သူ့ခြံဘက်ရောက်မှ ဝါးကပ်တံခါးလေးကို အသာပြန်
ပိတ်ပြီး ဦးကံအေးတို့အိမ်ဘက်ကို အသာလမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ဦးကံအေး၏တူရားရမ်းမှ မီးလှမ်းနေသလို ဘုရားရှိခိုးဆံ
တွေ ဆက်၍လွင့်ပျံလာနေဆဲရှိသေးသည်။

(၄၆)

မနက်အရက်တက်မှာ ကောင်းမှုသုခရိုက်ထို အာရုံပြု၍
လုပ်ဆောင်နေကြသူတွေရှိသလို မကောင်းမှုသုခရိုက်ကို ကြံဆတာ
လွန်သူတွေလည်းရှိသည်။

ထိုမကောင်းမှုသုခရိုက် ကျူးလွန်နေသူတွေ ကိုပိန်၏
အရက်ပန်းဆိုင်မှာ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

အမှန်တော့ ကိုပိန်မှာ သူ၏အရက်ဆိုင်ကို ညလုံးပေါက်

ဗွင်ထားသည်ကားမဟုတ်။ ရွာထဲမှာ အသုဘရှိ၍ အသုဘခံဝိုင်းမှ လာလာဝယ်နေသဖြင့် တံခါးဝထွင် ဖောင့်အိပ်ပြီး ရောင်းနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက် အရယ်တတ်ပြီဖြစ်၍ တံခါးကိုအပြီးဖွင့်ပြီး ကောင်တာတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ဝဲသမားများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရောင်းချနေခဲ့ပေပြီ။ ရွာမှာ အသုဘရှိ၍ ရွာခံတွေအပြင် တခြား ရွာမှ မျက်နှာစိုစိုတွေပင် မါလာတတ်သည်။

ဝဲသမားတွေဆို ကားကလည်း အသုဘအိမ်စောင့် အကြောင်းပြကာ သောက်သောက်မားမား ဝဲရိုက်ကြသူများဖြစ်၏။ ထိုစဉ်တော့ တစ်ဂုံးနေရုံလုံးပဲ လဲလာဝယ်ပြီး သောက်တတ်ကြ သည်။

ဟော... မှောက်မိုးအလင်း အနွဲ့အနိုင်ပေါ်အောင် ရိုက်ကြ ပြဆိုတော့ နိုင်သူတွေက -

“ကိုယ့် ဂျွပ်တို့ဝိုင်းကို ကြိုက်သလောက်ချပေး။ အပြည့်သောဂျွပ်ထဲ အကုန်ချ။ မဆွဲက တောကြောင်သားရှိသေး တယ်မဟုတ်လား။ အချိုချည်ကော၊ မီးကရက်ပါချပေး။”

“ဝါမှ တို့တင်မင်းကြီးကွဲ။ ဒီညလည်း နိုင်ပါစေ”

“ဒီညလည်း နိုင်ဦးမှာ။ တင်မင်းတို့က ဝဲမှော်အောင် ထားတဲ့ကောင်။ ဝဲမီးပြီဆိုရင် အသုဘ ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီမီးတဲ့ ကောင်။ ကဲ... ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသောက်ကြ။ တင်မင်းတို့

က နိုင်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ဘော်တွေကို ပစ်မထားဘူး”

• ဖဲနိုင်သူဝိုင်းက အုဖြူးဝမ်းစိုနေသလောက် ဖဲခွံးသည့်သူ တွေက အုခြောက်ဝမ်းဟောက်လှသည်။ အထူးသဖြင့် ခိုးမှုဖြင့် ထောင်ကျပြီး မကြာမီကံလွတ်လာသော လှကျော်စိန်တစ်ယောက် တည်း ငေါင်နေသည်။

“ကိုလှကျော်စိန် တစ်ပိုင်းတည်းတော်ပြီလား။ ခင်ဗျား ဖဲခွံးတယ်ဆိုတာကြားပြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ့်ဖောက်သည် ကို ပစ်မထားပါဘူးဗျာ။ အမြည်းဝယ်မစားနိုင်ရင် ကျွန်တော် အမြည်းပေးပါ့မယ်။ ဟေ့... မာလကျစ် ရှောက်သီးတစ်စိတ်ပေး လိုက်ပါကွာ။ အရက်ထပ်ယူဦးမလား”

“နေပါစေကိုပိန်။ အသုဘအိမ် နောက်တစ်ခေါက်ပြန် သွားပြီး ဘိုင်ပွတ် ပွတ်လိုက်ဦးမယ်”

ဖဲခွံးသူ လှကျော်စိန် ကပျာကယာသောက်ပြီး ထသွား သည်။ လှကျော်စိန်လို ဖဲခွံးသူတွေလည်း တစ်ယောက်စနစ် ယောက်စ ဝိုင်းဖွဲ့၍ ခြောက်ကုပ်ကပ် သောက်ကြပြန်သည်။

“ဟို...ခေါင်းဖြူကြီး”ဝိုင်းစကတည်းက မွေသွားတာ ကွ။ လက်ထိပ်အိမ်က ဖဲချိုးကတည်းက ဘူစဉ်ကြီး စချိုးတယ် လေကွာ”

“ဘယ်ခေါင်းဖြူကြီးလဲ”

“ဘယ်သူရှိဦးမလဲ။ ဒီရွာထဲမှာ ခေါင်းဖြူကြီး ဖဲရိုက်၊

ကြက်တိုက်၊ အရက်သောက် အချိန်မစီးတာ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ။ ဦးဘကွန်းကြီးလေကွာ”

ဦးဘကွန်းဟူသော နာမည်ကိုကြားလိုက်၍ အရက်ပုန်းဆိုင်ရှင် ကိုပိန် ခေါင်းထောင်သွားသည်။

ကိုပိန် ဦးဘကွန်းကို ဗမာကြက်ဥတွေ မှာထားသည် မဟုတ်လား။

ဦးဘကွန်းသည် ငွေရှိလျှင် အရက်သောက်တတ်၍ ငွေမရှိသည့်အခါ သူ့အိမ်မှာရှိသည့် ပစ္စည်းအတိုအစတွေကို ကိုပိန်ထံမှာ အရက်နှင့်လဲ၍သောက်တတ်သည်။

စုတလော သူ့အိမ်မှာ မွေးထားသည်ဆိုသော ဗမာကြက်တွေဥသည့် ကြက်ဥတွေနှင့်လဲ၍ ကိုပိန်ထံမှာသောက်တတ်သည်။ ကိုပိန်က ထိုဗမာကြက်ဥနှင့် သူကြီးဦးရွှေသီးကို ယောက်ျားအားဆေးအဖြစ် လက်ဆောင်ပေး မျက်နှာလုပ်ရသည်။

ဗမာကြက်ဥဈေးကလည်း ကောင်းလှသည်။ လိုချင်တိုင်း ဝယ်၍မရ။ အပြင်မှာ တစ်လုံးကို ငါးရာဈေးဖြစ်နေပြီ။ စုတော အရက်သောက် ဖဲရိုက် ဘိုင်ကျနေသော ဘကွန်းကြီးသီက ဗမာကြက်ဥစစ်စစ်သုံးလုံးကို အရက်တစ်လုံး၊ အမြည်းငါးကျပ်ဖိုးလောက်နှင့် ကိုပိန် အချောင်ရလျက်ရှိ၏။

x x x

(သုံး)

“လူတွေမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေဖက်ပြီလား ဆိုမှဖြင့် အဝိဇ္ဇာအဓိကတိုက်ကြီးက ဖုံးလွှမ်းသွားတော့တာပဲ ကိုဘကွန်းရဲ့”

ဦးကံအေးက ခြံနီးချင်းဖြစ်သူ ဦးဘကွန်းအား လောဘ နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာကို တရားသဘောနှင့်ယှဉ်ပြီး ပြောဆိုနေမိသည်။

“ပျံလွန်တော်မူသွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ မင်းကွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရတိဝံသက ဘင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားကြီး ရဲ့ဂါထာကို အမြွက်ဖွင့်ပြီး မေတ္တာဘာဝနာတရား ဘယ်လိုဟော ကြားခဲ့သလဲဆိုရင်”

ဦးကံအေးက ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသူပီပီ အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်လျက် လောဘကနှင့်ပတ်သက်သော တရားဓမ္မကို ဘယ်လိုပင် ပြောနေစေကာမူ ဦးဘကွန်း၏နားထဲသို့ ဝင်နေတာက ဦးကံအေး ၏ဇနီး ဒေါ်နှင်းမြ စောစောက သူ့အားပြောသွားခဲ့သော စကား များသာဖြစ်၏။

“ကိုဘကွန်းရယ် ရှင်မလဲ အသက်ငါးဆယ်ကျော်လို့ပဲ ခြောက်ဆယ်ထဲရောက်နေပြီ။ ခုအထိ လောင်းကစားနဲ့ အသောက် အစားကို မပျောက်နိုင်သေးဘူးလား။ ဖဲရိုက်ဖို့ဆိုရင်တော့ ရှင် အခုလာချေးတဲ့ ငွေတစ်ထောင်မချေးနိုင်တော့ဘူး။ အရင်ကချေး

ထားတဲ့ငွေတွေလည်း ပြန်ဆပ်သေးတာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်နှင်းမြမှာ ထိုသို့ပြောပြီး ဦးဘကွန်းကိုညှိခံရန် မီးဖို
ထဲဝင်သွားကာ လက်ဖက်သုပ်လျက်ရှိသည်။ ငွေချေးပြီး ပြန်မပေး
တတ်သည့် ဦးဘကွန်းအား ငွေမချေးပေမည့် တစ်ရွာတည်းသား
တွေလည်းဖြစ်၊ ငြိမ်းချင်းတွေလည်းဖြစ်နေ၍ အစားအသောက်နှင့်
ပတ်သက်၍ စေတနာမလျက်နိုင်ပေးချေ။

ဦးဘကွန်း ထမင်းမစားရသေးဘူးဆိုလျှင် သူတို့အိမ်မှာ
ရှိတာနှင့် ငြိမ်းဆင်ကျွေးမွေးတတ်သည်။

“လောဘဟာ တပ်မက်မှုကို အခြေခံတယ်ဗျာ။ ခု
ခင်ဗျားအလောင်းအစားမက်နေတာ သူတစ်ပါးငွေကြေးကို လိုချင်
လို့ဆိုတဲ့ တပ်မက်တဲ့စိတ်အပေါ် အခြေခံနေတာပဲ။ လောဘမီးကို
အကြောင်းပြုပြီး ဒေါသမီးတောက်တယ်။ ဒေါသမီးကိုအကြောင်း
ပြုပြီးတော့ မောဟမီးတောက်တယ်။ မောဟမီးတောက်တော့
ငရဲမီးတွေ လောင်မြိုက်ခံရတဲ့ကိန်းကို ဆိုက်ကရော”

ဦးကံအေးက တရားသမားပီပီ သူသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
ဦးဘကွန်းအား လောဘသတ်ရန်၊ အလောင်းအစားကိုခွန်ရန်
ဘယ်လိုပင် တရားပြနေစေကာမူ ဦးဘကွန်းကတော့ တရား
စကားတွေကို မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်ဖြစ်နေ၏။

ဦးဘကွန်း၏မျက်လုံးထဲမှာ အထူးထူးထူးထူးမှ ငွေပုံကြီးကို
သာ မြင်နေရသည်။

“လပ်ကွ”

“ကိုးကွာ”

“ဟောဒီမှာ ကုလားသုံးကောင်”

ဖဲဝိုင်းမှ အော်သံတွေကိုပဲ ကြားနေရပြန်သည်။

ထိုအခိုက် ဦးကံအေး၏ဇနီး ဒေါ်နှင်းမြ လက်ဖက်ပန်း ကန်ဖြင့် ရောက်လာတာ ဦးကံအေးတို့ ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းမှာ ချပေးရင်း ဝင်ထိုင်သည်။

“ရွှေနီ ပုခွန်ခြောက်နဲ့သုတ်ထားတဲ့ မောင်ရမ်းလက်ဖက်ရှင်း။ စားလိုက်ပါဦး ကိုဘကွန်းရယ်။ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့မှာရှိတာ ကြိုက်သလိုဝင်စားသွားနိုင်တယ် ကိုဘကွန်းရယ်။ အစားအသောက်နဲ့ဆိုရင် မနှမြောပါဘူး။ ငွေရေးကြေးရေးကတော့ ခင်မြင်နေကြရပြီရှင့်။ ကျွန်မနဲ့ ရှင့်သူငယ်ချင်းကိုကံအေးတို့လည်း အသက်အရွယ်တွေ ထောက်လာကြပြီမဟုတ်လား။ သားသမီးတွေကျပြန်တော့လည်း မြို့ပေါ်မှာ သူတို့စီးပွားနဲ့သူတို့”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ မြို့ပေါ်မှာ ခင်ဗျားတို့သားသမီးတွေ ဆိုင်ကြီးကနားကြီးနဲ့ ပြစ်ထွန်းနေကြတာ ခင်ဗျားတို့မှာ သားသမီးတွေလက်လွှတ်ပြီး အတိုးကြီးအဘွားကြီး နှစ်ယောက်စာည်း ဗြဲထွက်သီးနှံကို လင်မယားနှစ်ယောက် ရောင်းချသုံးစွဲနေကြရတာကိုပဲ ပြောမလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပဲပြောစရာရှိတော့ ~~ပြောရမယ်~~”

ကိုဘကွန်းရယ်”

“အင်းလေ ခင်ဗျားကိုမှီကာက ခြံထွက်သီးနှံတွေ ရောင်းချ လို့ရသေးတယ်။ ကျုပ်မှာက ခြံထဲမှာတော့ နေရပါရဲ့။ ကိုယ့်ခြံ မဟုတ်တော့တဲ့အတိုင်းဘဲ ခြံထဲကသီးနှံကို စားရုံပဲစားရတယ်။ ရောင်းလို့ကမဖြစ်။ အိမ်နဲ့နေရပါရဲ့ အိမ်က သွပ်တစ်ချပ် ပျဉ်တစ် ချပ်ကိုတောင်မှ မထိရဲဘူး”

“ရှင် အဲဒီလိုဖြစ်မှာပေါ့။ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ အရက် သောက် လုပ်နေတာကိုး။ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်ရင်း ရုံးပါများတော့ ခြံတွေ၊ အိမ်တွေ ပေါင်ထားရပြီမဟုတ်လား။ ရှင်ကို အဲဒီ အလောင်းအစားက ဒုက္ခပေးနေတာ။ ရှင် နောင်တမရနိုင်တာ အံ့ပါရဲ့နော်”

“ဟုတ်သားပဲ ဘကွန်းရယ်။ ဟိုတစ်နေ့က မင်းရဲ့အိမ်က ရာဝင်စဉ့်အိုးကြီးကို ရွာထဲက တင်မင်းတို့လှည်းနဲ့ လာတိုက်သွား တာမြင်ပြီး ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ အဲဒီစဉ့်အိုးကြီးကို မင်း ဖဲဝိုင်းမှာ ဖဲရုံးလို့ ငွေငါးရာမဆပ်နိုင်တာနဲ့ ငှာသယ်သွားတာဆို။ မင်းကွာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း ပြောင်ပြီ။ နောင်တရမှပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ငါတို့အရွယ်တွေက တရားဖက်ကြရမယ့်အရွယ် တွေ”

“အေးပါကွာ။ ငါလည်း ဝါသနာကိုမစွန့်နိုင်လို့ ခုလိုဖြစ် ရတာပါ။ တဖြည်းဖြည်း မျဉ်းပြီးဖြတ်ပါမယ်ကွာ။ ခုတော့ ငါ့ကို

ငွေငါးရာလောက် ဇနီးလိုက်ပါဦးကွာ...။ ငါနှုံးထားတာတွေ အသုဘအိမ်ပဲခိုင်းမှာ ရင်းစားပြန်ရအောင် ရိုက်ချင်သေးလို့ပါ။”

ငွေကိုသာ အတွင်ချေးနေသော ဦးဘကွန်းကို ဦးကံအေး ပါ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝု ဝု အူး”

ထိုစဉ် ဦးဘကွန်းမွေးထားသော ခွေးကြီးငနီမှာ ရန်လုံနှင့် ဆော့ကစားနေရာမှ ဦးဘကွန်းဆီပြေးလာပြီး ပွတ်သီးပွတ် သပ်လုပ်ကာ အစာတောင်းပါလေတော့သည်။

ခွေးမွေးတတ်သူများပီပီ ခွေးအထာကိုသိနေသော ဦးကံ အေးက သူမိန်းမ ဒေါ်နှင်းမြအား လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

“ဘကွန်း ခွေးငနီကြီး ထမင်းမစားရသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ နှင်းမြရေ ရှိတာလေးနယ်ဖတ်ပြီး ကျွေးလိုက်ပါဦး။ ဘကွန်းနဲ့ငါတို့ ဟာ လူသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သလို ဘကွန်းခွေးငနီနဲ့ ငါတို့အိမ်က ရန်လုံတို့လည်း ခွေးသူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။ တစ်ကောင်စားရရင် တစ်ကောင်လည်း စားရပါစေပေါ့ကွာ။ ငနီလည်း စုတလော့ တို့အိမ်မှာချည်းလိုလိုပဲ”

“အိမ်မှာချည်းပဲလိုလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ရှင်။ သူ့သခင်က အိမ်မကပ်တော့ သူ့မှာလည်း နပ်မှန်အောင်တောင်မှ စားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လာ လာ ငနီ နှင်းမြမှာလည်း စားချိန်မစားရ၊ တစ်ဒုက္ခ ပါပဲ။ ခွေးဖြစ်ရတဲ့အထဲ ကံကဆိုးရှာသေးတယ်”

ဒေါ်နှင်းမြတ် ပြောဆိုပြီး ထသွားကာ မီးဖိုထဲမှ ထမင်း၊ ကျန်ဟင်းကျန်များကို နယ်ဖတ်၍ အိမ်အောက်ရှိ ခွေးစာခွက်ထဲတွင် ထည့်ကျွေးနေပြန်သည်။

* * *

(လေး)

ဦးဘကွန်းနှင့် ဦးကံအေး ဒေါ်နှင်းမြတ်တို့လင်မယားမှာ တစ်ရွာတည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြသည်။

ယခင်က သူတို့မှာ ခြံကျယ်ကြီးများဖြင့် ခြံထွက်သီးနှံနှင့် ယန်းပင်များစိုက်ကာ ဝင်ငွေကောင်းခဲ့ကြသည်။ ခြံသမားဆိုတာက မပျင်းမရိ ရာသီအလိုက် စိုက်ပျိုးနေလျှင် ငွေရွှင်သူများဖြစ်ကြသည်။

သူတို့တစ်တွေ မိရိုးဖလာ ခြံကြီးတွေပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကာ ခြံစိုက်ရှင်းဖြင့် သားသမီးတွေကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဦးဘကွန်းက ငယ်စဉ်ကတည်းက အသောက်အစား၊ လောင်းကစားဖက်၍ ဦးဘကွန်း၏မိန်းမ ဒေါ်စိန်မေကရည်းပဲ ခြံလုပ်ငန်းများကို ဂရုတစိုက် အပင်ယန်းခံလုပ်နိုင်ခဲ့၍သာ ဦးဘကွန်းသားသမီးတွေ ဒုက္ခမရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်စိန်မေ သေဆုံးသွားချိန်မှာ သားသမီးတွေလည်း အရွယ်ရောက်ကြပြီမို့ အိမ်

ထောင်ရက်သားပြုကာ မြို့ပေါ်တက် စီးပွားရှာရင်း မြို့ပေါ်သွား
ရောက် နေထိုင်ကြတော့သည်။

ဦးကံအေး၊ ဒေါ်နှင်းမြတို့လည်း ဦးဘကွန်းတို့နည်းတူပင်
သားသမီးများ အတောင်အခက်ခုံပြီဖြစ်ရကား မြို့ပေါ်တက်၍
စီးပွားရှာကြသူတွေ၊ အစိုးရဝန်ထမ်းလုပ်သူတွေ လုပ်ကုန်ကြလေ
ပြီ။

သူတို့ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေသာ မူလစိုက်ပျိုးစား
သောက်ရာရွာရှိ မြဲကြီးတွေမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရတော့သည်။ သား
သမီးတွေက မြို့ကိုခေါ်သော်လည်း သူတို့မှာ မနေနိုင်ကြပြန်။

“နင်တို့မြို့မှာ ဖွန်းဖွန်းကြပ်ကြပ်နဲ့ မနေတတ်ပါဘူးအေး၊
ငါတို့တောမှာပဲ နေကျင့်ရနေပါပြီ။ ပြီးတော့ ငါတို့သေရင်လည်း
အဘိုးအဘွား၊ အဖေအမေတွေခေါင်းချခဲ့တဲ့ သင်္ချိုင်းမှာပဲ သေပါရ
စေတော့ကွယ်”

ဦးကံအေးနှင့် ဒေါ်နှင်းမြတို့မှာ တောသူတောင်သား
သဘာဝအရ ရွာနှင့်မြို့မှာ အနေမပြုက် နေနေရသော်လည်း ဦးဘ
ကွန်းမှာက ထိုသို့မဟုတ်။ ဦးဘကွန်း၏ အသောက်အစား
မဖျောက်နိုင်သောညှို့၊ လောင်းကစားမစွန့်နိုင်သော အကျင့်တွေ
ကြောင့် မြို့ပေါ်တက်သွားလျှင် တာရှည်နေ၍မဖြစ်။

သားအိမ်သွားနေလျှင် သူ့စိမ်းဖြစ်သောချွေးမကို မျက်နှာ
ပူစရာဖြစ်ခဲ့သည်။ သမီးအိမ်နေပြန်ပါကလည်း သားမက်တွေ

အနေခက်ပြန်သည်။ မြေးတွေအတွက် စံနမူနာယူစရာ ဘိုးအေ
ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင်သောသူကို ဘယ့်အားသမီးအိမ်
ကမှ ကြာကြာလက်ခံထား၍ မဖြစ်ကြ။

ယင်းကြောင့်ပင် ဦးဘကွန်း ဖြို့ပေါ်မှာ သွားမနေနိုင်
တော့ဘဲ သူရွာ၊ သူခြံမှာ ပြန်နေမြဲ နေနေရခြင်းဖြစ်၏။

အစက စိုက်ပျိုး၍ စားလောက်အောင် တစ်ဧကလောက်
ရှိသော မြဲကြီးမှာ ဦးဘကွန်း တတိတတိနှင့် ဖဲ၍ရောင်းသည်မှာ
ယခုအခါ၌ ပေငါးဆယ်ပတ်လည်သာ ကျန်တော့သည်။

ထိုပေငါးဆယ်ပတ်လည် မြဲကြီးထဲမှာပင် သီးပင်စားပင်
များကိုတောင်မှ ဦးဘကွန်း မစူးရဲ၊ မဆွတ်ရဲတော့။ သူပိုင်မဟုတ်
တော့ဘဲ ပေါင်နှံထားရလေပြီ။

ဦးဘကွန်းမှာ ဦးကံအေးတို့ထံမှ ငွေချေး၍မရသဖြင့်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ သူ၏အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့
သည်။

သူ့ရင်းတွေဖြစ်၍ နှစ်ခြံတစ်ခြံဖြစ်နေသော အလယ်မှခြား
ထားသည့် မြဲစည်းရိုး၏ မလွယ်ပေါက်ဝါးတံခါးပေါက်ကို မဖွင့်
ပြီး သူ့အိမ်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ပြန်အရောက်မှာ သူ့ခြံထဲဝင်လာသော အရက်ပုန်း
ဆိုင်ရှင်ကိုပိန်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟာ...ဦးဘကွန်း ဖင်ပျားကို တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့။

ခင်ဗျားဆီက ဗမာကြက်ဝယ်ချင်လို့ဗျာ”

“ဘယ်ရှိမလဲ ငပိန်ရ”

“ဗျာ... ဗမာကြက်ဥတော့ရှိပြီး ဗမာကြက်တော့မရှိဘူး ဟုတ်လား”

ဦးစာကွန်း သူစကားပြော လောကြီးသွားမှန်း စဉ်းစားမိပြီး အမြန်ပြင်ပြောရသည်။

“ကြက်တွေက ခြံထဲမှ အစာလိုက်စားနေလို့ မရှိဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“ဒါဆို မနက်ကျရင် ဗမာကြက်ဖတ်ကောင် ဖမ်းယူခဲ့ဗျာ။ မြို့ပေါ်ကနေ အသုဘကိုလာကြတဲ့ သူတို့ဆွေမျိုးတွေထဲက တစ်ယောက်က ဗမာတိုက်ကြက်ကောင်းကောင်း လိုချင်လို့တဲ့။ ကြက်ဖကောင်းကောင်းဆိုရင် ငွေမြီးမြီးမြက်မြက်ရမှာ။ အဲဒီလူတွေက ကြက်သမားတွေဗျ”

ကိုပိန်စကားကြောင့် ငွေလိုနေသော ဦးစာကွန်းမျက်လုံးထဲမှာ ဦးကံအေးနှင့် ဒေါ်နှင်းမြတို့ခြံထဲမှ ဗမာတိုက်ကြက်ဖများကို ပြေးမြင်လိုက်သည်။

“မင်းတို့လိုချင်တဲ့ တိုက်ကြက်ဖကို ညအိပ်တန်းတက် နှိန်ဖမ်းပြီး မနက်ကျတော့ ငါ မင်းဆိုင်ကို လာနေကျတိုင်း လာပို့မယ် ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တာပေါ့။ မနက် သူတို့အပြန် ကျုပ်ဆိုင်ဝင်မော့

ကြရင်း ယူသွားကြဖို့ ကျုပ် ပြန်မျှန်းလိုက်မယ်”

“ဒါဆို စရံအဖြစ် ငါ့ကို ငွေတစ်ထောင်ပေးနဲ့။ ဈေးက ပုတ်ပြတ်ဈေး၊ တစ်ကောင်ငါးထောင်ပဲ ဖြစ်မလား”

“ကျုပ်အတွက် ပွဲစားခငါးရာပေးရင်ဖြစ်တယ်”

“ပေးမယ်ကွာ”

“ဒါဖြင့် ရော့ စရံတစ်ထောင်။ ခင်ဗျား လာဖြစ်အောင် လာနော်။ ကတိပျက်ရင်တော့ ခင်ဗျားအိမ်ကသွပ်တွေကို ဇွဲ အရောင်းပဲ”

သို့ဖြင့် ဦးဘကွန်းနှင့် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုပိန်တို့က အရောင်းအဝယ် လွယ်လွယ်ကူကူဖြစ်သွားကြတော့သည်။

* * *

(ငါး)

“ဘကွန်းတို့က ခေါင်းဖြူပေမယ့် ကျောင်းသူကိုတော့ ဝယ်နိုင်သေးသကွ”

ဦးဘကွန်းကြီးအသံက အသုဘအိမ် ဖဲပိုင်းမှာ ညံ့ထွက် နေသည်။

ညံ့ထွက်နေမှာပေါ့။ ကိုပိန်ဆီကငွေတစ်ထောင်ရရချင် ဖဲရိုက်ချင်နေသော ဦးဘကွန်း ရေငတ်သူရေတွင်းထဲကျသလို ဖြစ်သွားကာ ဖဲလာရိုက်ရာမှ နိုင်ပြီးရင်းနိုင်နေခြင်းကြောင့် အူဖြူ

ချေခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့ မဲနိုင်သူကို ငွေမျက်နှာနှင့်ဖားတတ်သော လူ့အောက်တန်းတို့ထုံးစံအရ သေးမှ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ တစ်စွက် တစ်ဖလားတိုက်သူတွေရှိသဖြင့် အရက်ရှိန်ဖြင့် အုဖြူးသလို ပါး စပ်ကရူးပြီး အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပြောချင်ရာစွတ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မကောင်းသော အလေ့အထနှင့် ယဉ်ပါးနေသူတွေကြား မှာ ထိုသို့သောစကားမျိုးကို မည်သူ့ဘာမျှ ရိုင်းသည်ဟု အလေး ဆားပြောလေ့ရှိသူမရှိ။ သူ့ဟက်ငါ စကားအတင်အစီး နှုတ်လျှာ အကြမ်းပြိုင်နေသည့်နှယ် ထင်ရသည်။

ဦးဘကွန်းရှေ့မှာ ငွေတွေပုံနေသည်။ ကိုပိန်ဆီကရလာ သော ငွေတစ်ထောင်အပြင် ငွေတစ်သိန်းလောက်နိုင်နေလေပြီ။

မဲခိုင်းတကာလည်ရိုက်၍ မဲသမားအံထာကို ကျွမ်းကျွမ်း နုပြီဖြစ်သော တင်မင်းကြီးက သွေးဆူနေသော ဦးဘကွန်းကို ခံချင်အောင် ဆွပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဦးဘကွန်း တစ်ခါတစ်လေလေးနိုင်ရုံနဲ့ သိပ်ကြီး ကျွယ်ပြီး ဟောင်ပွားဟောင်ပွား လှုပ်မနေနဲ့။ ဓင်ဗျား သတ္တိရှိရင် ဓင်ဗျားရှေ့မှာချထားတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ တိုက်စားရိုက်ရဲသလား”

“သိပ်ရိုက်ရဲတာပေါ့ တင်မင်းရာ။ ဘကွန်းဆိုတဲ့ကောင် မင်းလူမဖြစ်သေးခင်ကတည်းက မဲရိုက်လာတဲ့ကောင်။ သွေး ခဲရဲရဲတောက်ကွ။ ကဲ စိန်လိုက်”

ဒါကိုပင် ဖဲရှုံး၍ ဦးဘကွန်းကြီးနောက်မှာထိုင်လျက်
ဘိုင်ပွတ်ပွတ်နေသော လှကျော်စိန်က ဦးဘကွန်းကြီးအား လက်
ကုတ်ကာ ပါးစပ်ဖြင့်လည်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ဦးဘကွန်းကြီး အကုန်မလုပ်နဲ့။ လေးငါးထောင် ခြေ
စောင့်လက်စောင့်ထားဦးလေ”

“ရွေးမသား ဖဲရှုံးရင် ငြိမ်ငြိမ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ နိမိတ်
မရှိ နမာမရှိ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့လာပြောတယ်။ က...ဟောဒီမှာ
အောက်ရှိအကုန်ပဲ ထိုးတယ်ကွ”

သူ့အတွက်ပြောသော လှကျော်စိန်ကို တံတောင်နှင့်
နောက်ပြန်ထွတ်ရင်း ငွေပုံကြီးကို နိုင်ချီဟန်တက် ရှေ့ကိုတိုးလိုက်
သည်။

“ဟုတ်သားပဲကွ။ ဦးဘကွန်းကြီး ဖဲကတက်နေတာပဲ။
တစ်ဝိုင်းလုံးကပိုက်ဆံ သူပိုက်ဆံဖြစ်နေပြီ။ ဒိုင်ကိုင်တဲ့တင်မင်း
ကြီးထောင် မြောမြောပဲရှိတော့တယ်။ ဗျို...ဦးဘကွန်း ကံစာ
တာတက်နေတုန်း တင်မင်းကြီးကို အပြတ်သာဖြိုပစ်ဗျာ”

မစားရဝခမန်း မြှောက်ထားပင့်ကော်လုပ်ပေးသူတွေက
လည်း ထိုနေရာမျိုးမှာ မရှားလှ။ သို့သော် ဦးဘကွန်းကြီးခမျာ
ကံစာတာစန်းလက် ကြာကြာတက်ခွင့်မကြံ့လိုက်ပါ။ ထိုတစ်ချိန်မှာ
ပင် ဒိုင်တင်မင်းကြီးက အောက်ရှိအကုန် စားသွားသဖြင့် တစ်ပြား
တစ်ချပ်မျှပင် မကျန်တော့။

“ဟာ...ဦးဘကွန်းကြီး ကိုးကျနေတာကို ဒိုင်တင်မင်း ကြီးက တစ်သုံးလုံးနဲ့စားသွားတယ်တဲ့ကွာ။ အံ့ရော...အံ့ရော”

ဒိုင်တင်မင်းကြီးက ဦးဘကွန်းရှေ့မှ ငွေတစ်သိန်းကျော် အပုံကြီးကိုသိမ်းရင်း -

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျော်ဟိန်းဟာ ကျော် ဟိန်းပါပဲကွာ။ မိုးပေါ်မှာနေမင်း၊ လူ့ပြည်မှာတင်မင်းတဲ့ကွ”

“ဦးဘကွန်းကြီး သနားပါတယ် ဘိုးတင်မင်းရယ်။ သူ့ အရင်းတစ်ထောင်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“ကိုယ့်ကိုပြန်ထိုးမယ့်စားကို ကိုယ်က ပြန်သွေးပေးနေ ရင် ရာစဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့။ ငွေတစ်ထောင်တော့မပေးနိုင်ဘူး။ အရက်တစ်လုံးဖိုး ငွေတစ်ဆယ်တော့ ပြန်ပေးလိုက်မယ်”

ဦးဘကွန်းမှာ တင်မင်းစကားကြောင့် နာသာခံခက်ပိုဖြစ် သွားပြီး အရက်ဆိုင်ရှင်ကိုပိန်နှင့် သူငွေရပေါက်ရလမ်း ဖန်တီး ထားသည်ကို တွေးမိကာ -

“မင်းဆီက အရက်တစ်လုံးဖိုး ငွေတစ်ဆယ်ဘာလုပ်ဖို့ လည်း။ ဒီမှာကွ ငွေဆိုတာ နတ်ပြည်မှာလည်းမရှိဘူး။ ဝါရဲပြည် မှာလည်း မရှိဘူး။ လူ့ပြည်မှာပဲရှိတယ်။ မင်းနဲ့ငါ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီဝိုင်းမှာ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ဟုတ်လား နွားဖျိုသန်လှ နွားအိုပေါင်ကျိုးရဲလောက်ပေါ့ကွ”

x x x

(ခြောက်)

ဦးဘကွန်းအဖို့ ထိုနေ့က နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ လူတစ်
ထောင် ကံကြမ္မာဆန်းကြယ်မှုတွေကို အရိပ်လက္ခဏာပြနေသည့်
အဖြစ်အား တရားသမားမဟုတ်ဘဲ မိုက်တွင်းနက်နေသူမို့ ဆင်ခြင်
၍ သတိတရားမရနိုင်။

အသုဘအိမ်မှအပြန် ကိုပိန်ဆိုင်မှာ အရက်တစ်ပိုင်းဝင်
ဆောက်တာ ညရေးညတောအတွက် တစ်လုံး၊ အကြွေးဆွဲခဲ့ပြီး
အိမ်သို့ပြန်လာရာ လမ်း၌ ဦးကံအေးကို ငှက်ပျော့ခိုင်ထမ်းလျက်
ဆီနှင်းပြအား မချစ်စရာသရက်သီးခြင်းဆွဲအလာ စရီးဆောင်အိတ်
တစ်လုံးနှင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟေ့...ဘကွန်း ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဆိုင်ကပြန်လာ
တာပဲမဟုတ်လား။ မင်းတော့ ဝက်နေပါပြီ။ မြို့ပေါ်ရောက်လို့
မင်းရဲ့သားသမီးတွေ မင်းကိုမေးလာရင် ငါတို့ ဘယ်လိုပြောရမုန်း
မသိတော့ဘူး”

“နင်တို့အပေ မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ယောက်ထဲ ပျော်သလိုသာ
နေနေတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ကြပေါ့ကွာ။ ဒါထက် မင်းတို့က
မြို့ပေါ်သွားမလို့လား။ ဆိုင်းမဆင့်စုံမဆင့်ပါလားကွ”

“အေး...ငါ့သမီးတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်တယ်ဆိုလို့
ဟေ့”

“တ...သမီးမျက်နှာမြင်တာများ အဆန်းလုပ်လို့။”

ယောက်ျားယူရင် ကလေးမွေးမှာပေါ့။ ဒါ ဓမ္မတာပဲဟာ”

ဦးကံအေးတို့လင်မယားနှင့် ဦးဘကွန်းကြီးတို့ တာလမ်း
မကြီးပေါ်တွင် စကားရပ်ပြောနေစဉ် လှကျော်စိန်မှာ မြို့မှရောက်
လာသော မျက်နှာစိမ်းဖဲသမားတစ်ယောက်အား အဖော်ပြု၍
အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ အလာလမ်းအချိုးအကွေ့မှာ ကြုံဖြစ်သွား
သည်။ လှကျော်စိန်က သူ့အဖော်အား ရုတ်တရက် လက်ဆွဲကာ
သစ်ပင်ကွယ်ကြီးအနား ဝင်ရပ်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်ကို ဦးကံ
အေးတို့ မသိလိုက်ဘဲ စကားဆက်နေမိ၏။

“ဓမ္မတာတော့ ဓမ္မတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီဓမ္မတာဟာ ဝဋ်
အတွက် ရတနာကွ။ ငါ့သမီးအကြီးဟာ မိန်းကလေးတွေချည်း
နှစ်ယောက်မွေးတာကွ။ ခုသုံးယောက်မြောက် ယောက်ျားလေးမွေး
တယ်လေ။ မြေးမလေးတွေအတွက် နားထွင်းမင်္ဂလာလုပ်ရမှာလိုပဲ
ခုမြေးယောက်ျားလေးမွေးတော့ သူကြီးလာရင် ရှင်ပြုမင်္ဂလာလုပ်ရ
မှာမို့ ရတနာထပ်တိုးလို့ တို့အတွက် အလေးထားစရာတစ်ခုပေါ့”

“အေးအေး ဒါဆိုလည်း ဟုတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့်
ငါက ဒီညနေစာ မင်းတို့အိမ်ဘက်ကူးပြီးစားမလို့ စိတ်ကူးထား
တာ။ မင်းတို့မြို့တက်သွားတော့ ငါ့အတွက် ညနေစာဒုက္ခပဲ”

“ရှင်မလဲ အဓိကကျတဲ့ ထမင်းဟင်းကိုတော့ မှန်မှန်
ချက်မစားချင်ဘူး။ အရက်တော့ မှန်မှန်သောက်နေတာပဲ။ ရှင်
အကြောင်းသိနေတဲ့ ရှင်သူငယ်ချင်း ကိုကံအေးကပြောလို့ ကျွန်မ

ရှင်အတွက် ထမင်းဟင်းထည့်ပြီး ရှင်အိမ်မှာ သွားပို့ထားပါတယ်။
 ဘုန်းရှင်ကံရှင်ကြီးရေ။ ကဲ မြို့ကို ကားကြွမီအောင် ကားလမ်းကို
 ထွက်လိုက်ဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ခြံလည်း ညရေးညတာ ကြည့်ထား
 လိုက်ပါရှင်။ အသုဘအိမ်မှာ ဖဲဝိုင်းကရှိနေတော့ သူခိုးသူဝှက်ပေါ
 လှတယ်။”

ဒေါ်နင်းမြ ဦးဘကွန်းအား ယုံကြည်စိတ်ချစွာပြောပြီး
 ဦးကံအေးနှင့်အတူ ရွာနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော ကားလမ်းမ
 ကြီးဘက်သို့ ရွာလယ်တာလမ်းအတိုင်း ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်
 ကာ ဦးဘကွန်းကြီးမှာ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိချေသည်။

* * *

(ခုနစ်)

ဦးဘကွန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ယခုအချိန်အထိ ကံဇာတာ
 ဆန်းတက်သည့်အချိန် မကုန်သေးဟု အရက်မူးရင်း တွေးနေမိ
 သေးသည်။

ကြက်ဖကိုဖမ်းရမည်မှာ ကြက်ဥစိုးရသလို လွယ်လိမ့်
 မည်မဟုတ်။

အသက်ရှင်လျက်အကောင်ဖြစ်နေ၍ အော်သံပြုနိုင်သည်။
 ဗမာတိုက်ကြက်မို့ သူ့ကိုယ်လျှင် မှောင်ထဲမှာဖြစ်ပေမည့် အကောင်
 ပံက ဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး ပြန်၍ခွပ်နိုင်သည်။

ထိုအခါ အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ကိုက်အေးနှင့် မနှင်းမြတ်တို့နှိုး
သွားပြီး ပြဿနာတက်နိုင်သည်။

ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်တော့ပြီ။ သူကံဇာတာ ဆန်းတက်
နေသော အိမ်ရှင်တွေကပင် အလိုလိုရှောင်တိမ်းပေးရသလို
အကြောင်းကဖန်လာသည်။

ဦးဘကွန်း၊ ဦးကံအေးတို့လင်မယားပို့ပေးသွားသော
ပဲကြီးနှပ်နှင့် ငါးခြောက်ထောင်းကြော်ကို ညနေစာထမင်းအဖြစ်
ဖြန့်ရေရှက်ရေစားပြီး ငါးခြောက်ထောင်းကြော်အနည်းငယ်အား
ညပိုင်းအရက်ထသောက်လျှင်မြည်းရန် အမြည်းအဖြစ် ချန်ထား
လိုက်ပါသေးသည်။

ညနေ နေဝင်ရီတရော ကြက်တွေအိပ်တန်းတက်ချိန်မှာ
ဦးကံအေးမြတ်သွားပြီး ကြက်ဖတွေအိပ်တန်းတက်သည့် နေရာ
များအား လိုက်လံကြည့်ရှုမှတ်သားထားလိုက်သည်။

ကြက်ဖတွေအတွက် ဥတွေကို မြွေ၊ ကြွက်၊ မြွေပါရန်သူ
တွေရန်ကကင်းအောင် ခြံကလေး သီးသန့်ဆောက်ပေးထားပြီး
ကြက်ဖတွေကျတော့ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ အိပ်တန်းတက်ကြရ
သည်။ ဗမာကြက်ဖတို့မည်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်တန်း
တက်မှ သန်စွမ်းတတ်သည်။

အနိမ့်ဆုံးသစ်ကိုင်းပေါ် အိပ်တန်းတက်နေသော ကြက်ဖ
တစ်ကောင်၏အနေအထားကို မှတ်သားထားကာ ဦးဘကွန်းအိမ်

ဘက်သို့ ပြန်ကူးကာ အရက်ထပ်သောက်ပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်သည်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် လေကလေးတဖြူးဖြူးနှင့်မို့ ဦးဘကွန်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“အော့ အီး အီး အွတ်”

အိပ်ကောင်းကောင်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားရာက ဦးကံအေး တို့အိမ်ဘက်မှ ကြက်တွန်သံကြောင့် ဦးဘကွန်းကနိုးလာသည်။ ကြက်တွန်သံက ဦးဘကွန်းကြီးအား “ဘကွန်းရေ လာပါတော့” ဟု ဖိတ်ခေါ်နေသလို နားဝင်ချိုလွန်းလှကာ ကိုပိန်ဆီမှရလာမည့် ငွေ သုံးလေးထောင်နှင့် အသုဘမဲဝိုင်းမှ ငွေတွေကို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်လာခဲ့ပြန်သည်။

ဦးဘကွန်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ဦးဘကွန်း ကွပ်ပျစ်အောက်သို့ ရောက်အသွား၊ ခွေးတွေ ဦးကံအေးတို့ခွံဘက် မှ စူးစူးဝါးဝါးဟောင်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဝေါင်း ဝုတ် ဝုတ်”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝူး အူး”

ကြက်တွန်သံက သာယာသလောက် ခွေးတွေဟောင်သံ က ကျက်သရေကင်းမဲ့လှသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဧရိသော ဦးဘကွန်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ သူဆောင်နေကျတေးမြောင်ကို လိုရမယ် ရကောက်ယူကာ ခါးကြားထိုးလိုက်သည်။

ဦးဘကွန်း ဒေါ်နှင်းမြတို့ခြံမှာ သရဲမွေးထားသည်ဆိုတာ ကိုတော့ သူ့သတိရလိုက်သည်။ သို့သော် အဲဒီသရဲကိုသူမကြောက် တော့။ သူကနိုးနေကျဖြစ်၍ အဲဒီသရဲနှင့် ယဉ်ပါးနေလောက်ပြီဟု ထင်သည်။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ခွေးနှစ်ကောင်ဟောင်သံ များကို ထပ်မံ၍မကြားရတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

“အော့ အီး အီး အွတ်”

ကြက်တွန်သံတွေ ထပ်ကြား၍ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ငွေ တွေမြင်လာပြန်သည်။

ဦးဘကွန်း၏ခြေလှမ်းတွေ ခြံစည်းရိုးအစပ်သို့ ရောက် သွားသည်။

ဦးကံအေးတို့ခြံဘက်ကူးရန် ခေါက်ထားသောမလွယ် ပေါက်မှာ ဝါးကပ်တံခါးကို အသာလှုပ်၍ တွဲဖက်ခြံသို့ကူးလိုက် သည်။

ဦးကံအေးတို့အိမ်နှင့် ကြက်ခြံမှာ နီးကပ်နေသလို သူ ညနေကမှတ်သားထားသော တိုက်ကြက်ဖအိမ်တန်းတက်ရာ သစ် ပင်မှာလည်း အိမ်နှင့်ကပ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဘကွန်းသည် ဦးကံအေးတို့အိမ်ကြီးဘက် သို့ အမှောင်ထဲမှာ အသာလျှောက်လှမ်းလာသည်။

“အိ အိ အိ ခူး ခူး”

မွေးနှစ်ကောင်၏ ပုံမှန်မရသော အသက်ရှူသံစပ်ပြင်း၊
ပြင်းကြောင့် ဦးဘကွန်း၏လှမ်းနေသော မြေလှမ်းတွေတုံ့သွား
သည်။

“အော့ အီး အီး အွတ်”

“အွတ်”

ကြက်အော်သံ အော့အီးအီးအွတ်နောက်မှ နောက်ဆက်တွဲ
အဖြစ် ဦးဘကွန်း၏ပါးစပ်မှ အွတ်ဟူသော မချိမဆန့်အသံကြီး
ထွက်လာပြီးနောက် ဦးဘကွန်းခန္ဓာကိုယ်ကြီး ယိုင်ထွက်သွား၏။

အိမ်ဘက်မှ မည်းမည်းအရာကြီးတစ်ခု ပြေးထွက်လာပြီး
ဦးဘကွန်းကို သိမ်း၍ရိုက်လိုက်ရာ ဦးဘကွန်းမှာ ကျင့်သားရနေသူ
ပီပီ ယို့အရှောင် ဦးခေါင်းကိုမထိဘဲ ကျောကုန်းကို ထိသွားခြင်း
ဖြစ်၍ ပါးစပ်မှ အွတ်ခနဲအသံကြီး ထွက်သွားရခြင်းပင်။

သတိရှိနေသော ဦးဘကွန်းလက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ဖြင့်
ထိုမည်းမည်းအရာကြီးကို ဝင်ပူး၍အထိုး သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်
ဖြစ်ကာ လဲကျသွားသည်။

ထိုသို့လဲကျသွားစဉ် ဦးဘကွန်း၏ဦးခေါင်းဆီသို့ နောက်
ထပ် တုတ်ချက်များကျရောက်လာကာ -

“အောင်မလေး ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

မချိမဆန့်အော်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် သတိလစ်
သွားလေတော့သည်။

(ရှစ်)

“ကျုပ်သုငယ်ချင်း ကိုဘကွန်းဟာ သူ့ဘာသာ ဆိုးတေ နေပေမယ့် ကျုပ်တို့အပေါ် အင်မတန်သစ္စာရှိတဲ့ သုငယ်ချင်းကြီး ဝဲ။ ကျုပ်တို့လင်မယား မြို့ပေါ်အသွား သူ့ကိုခွဲအပ်ခဲ့တုန်း ဝဲသမား သူခိုးလုကျော်စိန်တို့ ကျုပ်အိမ်ဖောက်ထွင်းပြီး ဝင်အခိုးမှာ သူ့နဲ့ တွေ့ပြီး အသက်စွန့်သွားရတာ စိတ်မကောင်းစရာဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ရှင် သူ့အသုဘ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဖြစ် အောင် ကျွန်မတို့ အကုန်အကျခံမယ်။ သူ ဘဝကူးကောင်းအောင် ကျွန်မတို့ သူ့အတွက်ရည်စူးပြီး အလှူအတန်းပြုပေးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ဦးခေါင်းဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် သေ ဆုံးနေသော ဦးဘကွန်းကြီး၏ အလောင်းကို တွေ့ကြရသဖြင့် ဦးကံအေးနှင့်ဒေါ်နှင်းမြတို့က အကြောင်းရင်းကိုမသိဘဲ တရား သမားများပီပီ စေတနာစကားပြောကာ ဦးဘကွန်းကြီးအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေကြသည်။

“ကျုပ်တို့လည်း ရွာမှာ အသုဘပေါ်လို့ ဝဲဝိုင်းရှိနေတော့ လူစိမ်း အဝင်အထွက် ဂရုတစိုက်ကြည့်ပြီး ညရေးညတာကင်း လှည့်နေတုန်း ခင်ဗျားတို့နှစ်ဘက်က ဦးဘကွန်းကြီးရဲ့အော်သံကို ကြားလို့ ပြေးအလာ ဝဲသမားထောင်ထွက်သူခိုး ဦးကျော်စိန် ဓားဒဏ်ရာနဲ့ ပြေးထွက်အလာကိုကြုံပြီး ဖမ်းလိုက်နိုင်တာပဲ။ ဦးဘကွန်းကြီးဟာ တစ်သက်လုံးဆိုးခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့

သူ့မှာမည်သူ အဖတ်ဆည်းသွားတာပဲ။ သူ့ကြောင့် ရဲဘက်ပြေးမှာ မည်ကြီးလူဆိုး ဓားဖြင့်ဝင်းကိုတောင် ဖမ်းမိလိုက်သေးတယ်”

“ဖဲသမားလှကျော်စိန်နဲ့ အပေါင်းအပါဖြစ်တဲ့ ရဲဘက် ပြေး ဓားဖြင့်ဝင်းဟာ ဝါရင့်သူခိုး ပီသပါပေတယ်။ ဦးကံအေးမြဲ ထဲက ခွေးဟောင်မှန်းသိပြီး ခွေးတွေမဟောင်နိုင်အောင် အင်ဒရင်း ပါတဲ့ အမဲသားတုံးပစ်ကျွေးပြီး ခွေးတွေသေတော့မှ အိမ်ထဲကို အေးအေးဆေးဆေးဝင်ပြီး စိုးမယ်အလုပ်မှာ ဦးဘကွန်းကြီးနဲ့ တွေ့ သွားတာပဲ။ အသားထဲကလောက် ဖဲသမားလှကျော်စိန်တော့ ဆေး ရုံမှာ ဦးဘကွန်းကြီးဓားချက်နဲ့ သေတမ်းစစ်ချက်ယူထားရာက ဦးဘကွန်းကြီး အသုဘချတဲ့နေ့မှာပဲ အသက်ထွက်သွားတယ်”

ဦးဘကွန်းကြီး အသုဘချပြီးသည့်နောက် ဦးကံအေးနှင့် ဒေါ်နှင်းမြတို့အိမ်မှာ သူကြီး၊ ရာအိမ်မှူးများနှင့် အိမ်ရှင်တွေ ဦးဘကွန်းကြီးအကြောင်း ပြောဆိုစဉ်မှန်းနေကြစဉ် ထိုအကြောင်း ရင်းခံကို သိသလိုလို၊ မသိသလိုလိုရှိနေသော အရက်ပုန်းရောင်းသူ ကိုပိန်မှာ “တော်တော်မကောင်းတဲ့လူကြီး သေတာတောင်မှ ငါ့ဆီ က ငွေတစ်ထောင် အချောင်အဆစ်ပါသွားသေးတယ်” ဟူ၍ မချီ တင်ကဲ နှမြောတသစွာ တွေးနေမိလေသည်။

အမှန်တော့...

ဦးဘကွန်း ဒေါ်နှင်းမြတို့၏ခြံထဲသို့ အကြံတူဉာဏ်တူ ဝင်ရောက်ခိုးဝှက်ကြမည့် သူတို့ကို ဦးဘကွန်းခြံထဲမှာမွေးထား

သော သရဲက ပင်စီးပြီး ထိုဖြစ်ရပ်ဆိုကြီး ကြုံရုံသာခြင်းကို
သူတို့အားလုံး မတွေးမိကြခြင်းပင်တည်း။

နတ်မယ်နှိုက်

**ခေါင်းအတွင်းမှ
ပျောက်သွားသော အလောင်း
ကျော်မင်းနိုင်**

ထိုညသည် လကွယ်ညဖြစ်၏။

တလောကလုံး မှောင်ဝိန်းနေသည်။

မိုးကောင်းကင်မှာပင် ကြယ်တစ်ပွင့်တစ်ခုလေမျှမရှိ၊

မိုးသက်လေကလည်း တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။

မိုးတွင်းကာလ ညအချိန်။

အရှေ့တက်ကောင်းကင်

မိုးအုံ့နေသော်လည်း မိုးမရွာသေး။

နေ့လယ်နှင့် ညနေပိုင်းက မိုးသည်းသည်းမည်းမည်းရွာ
ထားလိုက်သေးသည်။

ကျောင်းအနောက်ဘက် ရေျောင်းရိုးရေလျှံလျက်ရှိ၏။

ကာလမှာ လွတ်လပ်ရေးပြီးစကာလ။ နှစ်အားဖြင့်ဆိုလျှင်
၁၉၅၀ ခုနှစ် ဝန်းကျင်ဖြစ်၏။

အုပ်ချုပ်ရေး အပြောင်းအလဲ၊ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း
အပြောင်းအလဲများကြောင့် ကျေးလက်တောရွာများတွင် အုပ်ချုပ်
ရေးပိုင်းက အထိုင်မကျသေး။

ရောင်စုံသောင်းကျန်းလူတွေကလည်း ရန်ကုန်နှင့်ဝေး
သော အရပ်တွေမှာ သူတလူငါတမင်းလုပ်လျက်ရှိသည်။ ကွန်မြူ
နစ် ရဲဘော်ဖြူ၊ အလံနီ ကေအင်ဒီအိုစသည်ဖြင့် စုံလှသည်။

သခင်သန်းထွန်း၏ ကွန်မြူနစ်၊ အလံနီဆိုတာက သခင်စိုး
ကွန်မြူနစ်၊ ကေအင်ဒီအိုဆိုတာက ကရင်သောင်းကျန်း သူတွေကို
ဆိုလိုသည်။ ၎င်းတို့သည် အစိုးရတပ်ကိုလည်း လစ်လျှင်လစ်
သလို ဝင်တိုက်သည်။ သူ့တို့အချင်းချင်းလည်းတိုက်သည်။

သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် လစ်လျှင်လစ်သလို တွယ်ကြ၍
ကျေးလက်ပြည်သူများ ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်လုပ်ကိုင်စားသောက်
၍ မရနိုင်ကြ။ ကြားထဲက မြေစာပင်ဖြစ်ကြရပြီး သေလူသေ
ကျေသူကျေဘဝနှင့် အိုးပစ်အိမ်ပစ် ပြေးကြရသည်။

တချို့ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ စွန့်စား၍ တက်ပြေးကြရသည်။

အခြေအနေက ဘယ်၍ဘယ်မျှ ဆိုးဝါးနေသည်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဒလမြို့မှာပင် အေးအေးချမ်းချမ်းမရှိ။ ရဲဘော်ဖြူကဝင်လိုက်၊ ရဲဘော်နီကဝင်လိုက် ဖြစ်နေ၏။

ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်း အင်းစိန်ဆိုလျှင် ကေအင်ဒီအိုတို့ ကြီးစိုးထားသည်။

ထိုခေတ်မှာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး လူသေ ရသည်မှာ မဆန်းတော့။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီဟောဆိုလျှင် လူတွေသေရ သည်ဈည်း။ ဆေးရုံရောက်သည့်အလောင်းရောက်သည်။ မရောက် နိုင်သည့်အလောင်းလည်း ရှိသည်။ ဆေးရုံနှင့်ဝေးပါက ထိုစဉ်က အုပ်ချုပ်ရေး ဩဇာအာဏာရှိမည်ထင်သူကို အကြောင်းကြားပြီး ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် သင်္ချိုင်းကုန်းမှာတွင်းတူးပြီး အမြန်မြှုပ်နှံ သင်္ချိုဟ်ရသူတွေရှိသည်။

တချို့ရွာတွေမှာ ပြည်တွင်းစစ်၏ ငြိမ်းအေးမှုမရှိခြင်း ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၌ပင် သံဃာများမရှိဘဲ ကျောင်းပစ်ကန်ပစ် ပြေးရသော သံဃာတော်များပင်ရှိကြသည်။

ထိုသို့သောရွာများတွင် သင်္ချိုဟ်သည့်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သရဏဂုံတင်ပေး မည့်သံဃာပင်မရှိဖြစ်သလို သင်္ချိုဟ်လိုက်ရသူတွေရှိသည်။

ယခုလည်း ကမာကဆစ်ဆာပါချောင်ဘက်တွင် ဘုန်း

တော်ကြီးကျောင်းရှိပါလျက် သံဃာကမရှိပြန်။ သံဃာအချို့လည်း ကမာကဆစ်ဘက်မှရွှေ့၍ ကံမာကဆစ်၏အရှေ့ပိုင်းဟုခေါ်သော ကမာကသွယ်ရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ လာရောက်စုပေါင်း သီတင်းသုံးကြသည်။

ကမာကဆစ်ဘက်မှ ကွန်မြူနစ်ကြီးစိုးထား၍ ကမာက သွယ်ကျောင်းတွင် လာရောက်ပူးပေါင်းနေထိုင်ပြီး သီတင်းသုံးနေ ကြရသည်။

ကမာကဆစ်တွင် သင်္ချိုင်းဟူ၍ ကမာကဆစ်အလယ် ပိုင်းတွင်မရှိ။ ကမာကဆစ်၏အနောက်ပိုင်းတွင်ရှိသည်။ ကမာ ကဆစ်အရှေ့ပိုင်းဟုခေါ်သော ကမာကသွယ်ရွာကြီးတွင်ရှိသည်။

ထိုစဉ်က ကမာကသွယ်သင်္ချိုင်းမှာ ယခုကမာကသွယ် အရှေ့ကျောင်း၏ အနောက်ဘက်၌ရှိသည်။ သင်္ချိုင်းနှင့် ကျောင်းမြဲ စည်းရုံးမှာ ဆက်နေသည်။ ရုံကောင်းသော ကြခတ်ဝါးရုံကြီးများ က ထူထပ်သိပ်သည်းစွာဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေနှင့် ကျောင်းမြဲ။

ရွာကကြီးသဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေကလည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ ကျောင်း၏ မြဲစည်းရုံးအစပ်မှ အနံငါးစေ့ခန့်ရှိပြီး အနောက်ဘက် အစွန်းတွင် ချောင်းရိုးက ပိုင်းခြားထားလေသည်။

ထိုချောင်းထဲတွင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကပြေးဆွဲခဲ့သော မီး သင်္ဘောပျက်များထိုးထား၍ သင်္ဘောသင်္ချိုင်းလည်းဖြစ်နေ၏။ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် မီးသင်္ဘောများအတွက် ကျောက်မီး

သွေးများသိုလှောင်ရာ ဝင်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် 'ရတီးဝင်း' ဟူ၍ နာမည်ထွက်ကာ အထင်ကရရှိခဲ့သေးသည်။

ထိုရတီးဝင်းထဲမှာ ဝိုဒေါင်ကြီးတွေရှိသည်။ ဝိုဒေါင်ကြီးတွေထဲမှာ မီးသင်္ဘောနှင့်ပတ်သက်သော စက်ပစ္စည်းများမှစ၍ ကျောက်ကြိုး၊ ချည်ကြိုး၊ ဗောဃာများ အကုန်ရှိသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ရန်ကုန်မြစ်ထဲတွင် မီးသင်္ဘောများ ပြေးဆွဲနေသည့်အခါ ထိုဝင်းကြီးမှာ သင်္ဘောသားများနှင့် စည်ကားနေတတ်သည်။ ဂျပန်များတက်လာကာ ဗုံးကြဲ စက်သေနတ်နှင့်ပစ်လုပ်ကြ၍ လူတွေ သောက်သောက်လဲ သေခဲ့ရာဝင်းကြီးဖြစ်၏။ ထိုဝင်းကြီးရှေ့မှာ ကမာကဆစ်၊ ကမာကသွယ် ဒလမြို့တို့နှင့် ဆက်သွယ်ထားသော ဒလမြို့၏ တစ်ခုတည်းသော လမ်းမကြီးရှိ၏။

အများအားဖြင့် ကနူးလမ်းဟုခေါ်ကြသည်။ မငွေစိန်အစု(ယခုအောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်)၊ ကမာကသွယ်၊ စက်မြေ၊ ကမာကဆစ်၊ မှော်စက်၊ ဆာပါချောင်များကိုဖြတ်၍ ဆိပ်ကြီးခနောင်တို့ သွားရာလမ်းဖြစ်၏။

ဒလမြို့တွင် ကားလမ်းဟူ၍မရှိသေး။ ကားဆို၍ ဒလသင်္ဘောကျင်းထဲတွင် လှည့်ပတ်မောင်းနှင်သော ကရိန်းကားလောက်ပင်ရှိသည်။

ဖော်ပြပါ ရပ်ကွက်များမှာ ထိုစဉ်က မြို့ပြရပ်ကွက်များ

မဟုတ်သေး။ သူကြီးတစ်ဦးစီနှင့် အုပ်ချုပ်နေသော ကျေးရွာငယ်များသာဖြစ်လေသည်။

ရတီးဝင်းရှေ့ ကနားလမ်းတွင် အဓိကရညောင်ပင်ကြီးတွေရှိသည်။ ညောင်ပင်ခုနစ်ပင်ဟူ၍ နာမည်ကြီးသည်။ ညောင်ပင်ကြီးတွေမှာ မြစ်ပျဉ်းကြီးတွေကျပြီး အုပ်အုပ် ထိုင်းထိုင်း မိုင်းမိုင်း ညှိညှိနှင့် နေအခါ အရိပ်အာဝါသကောင်းသလောက် ညအခါတွင် မဲမဲမှောင်လျက် ကြောက်စရာအသွင် ဆောင်နေတတ်သည်။

တော်ရုံတန်ရုံလူမျိုး ထိုညောင်ပင်ကြီးတွေအောက်မှ ညအခါ မဖြတ်ရဲကြ။ ဖြတ်လျှင် အဖော်သုံးလေးဦးပါမှ ဖြတ်ရဲကြသည်။

အမဲသား၊ ဝက်သား၊ သားကြီးငါးကြီးသာ ထိုညောင်ပင်ကြီးတွေအောက်မှ ဆွဲသွားလျှင် အကောင်အထည်မမြင်ရဘဲ ဖြတ်၍ဆွဲတတ်သဖြင့် ထိုညောင်ပင်ကြီးတွေအောက်မှ သားစိမ်းငါးစိမ်း သားများ ဖြတ်၍ဆွဲသွားရဲသူမရှိကြ။

ညောင်ပင်အောက်တွင် အပေါ့အပါးသွားလျှင်ပင် ချက်ချင်းပင် နောက်မှနေ၍ မည်းမည်းအကောင်ကြီးက လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ဖြန်းခနဲအရိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသူတွေရှိခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

ရေကြမ်း၊ မြေကြမ်း၊ နယ်ကြမ်းဖြစ်၍ ထိုအရပ်လိုနေရာ

ချီးတွင် တော်ရုံသံဃာများ ကျောင်းမထိုင်နိုင်ကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ချေ။ အုပ်ချုပ်ရေးအားဖြင့်လည်း နယ်မြေကမအေးချမ်းနိုင်သဖြင့် ကျောင်းကြီးတွေ အထင်ကရရှိပါလျက် ကျောင်းတွင်မနေပဲ အေးချမ်းရာ ကမာကသွယ်အရှေ့ကျောင်းတွင် လာရောက်ပူးပေါင်း သီတင်းသုံးနေကြရသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် ကမာကသွယ်အရှေ့ကျောင်းတွင် သံဃာမြတ်များမှာ အခြားအလယ်ကျောင်းအောက်ကျောင်းများလိုမဟုတ်ဘဲ သံဃာတော်တွေ မပြတ်ရှိနေလေသည်။

ကျောင်းရှိသံဃာများမှာလည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေကြသည်မဟုတ်ဘဲ ညစဉ်ညတိုင်း ညနေ ၆ နာရီမှ ည ၉ နာရီအထိ ပရိတ်ရွတ်ဝတ်တက်မှန်မှန် ပြုကြလေ့ရှိတတ်သည်။

တစ်ည ပရိတ်ရွတ်ဝတ်တက်ပြီးချိန်တွင် ကျောင်းအောက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများကြားရ၍ ဆရာတော်ကြီးက ဦးပဉ္စင်တစ်ပါးအား တံခါးဖွင့်၍ကြည့်ခိုင်းသည်။

“ကျောင်းအောက်မှာ လူသံတွေ မောင်ပဉ္စင် ရွာထဲမှာ ဘာတွေများဖြစ်ပြန်လဲ တံခါးဖွင့်ကြည့်စမ်း။”

ကျောင်းမှာ နှစ်ထပ်ကျောင်းကြီးဖြစ်ပြီး ရုပ်ရွာလေ့အရ တရားမှာပရိတ်သတ် များများဆုံစေရန် အောက်ဖက်တစ်ခုလုံး မည်သည့်အကာအရံမှ ကာမထား။ ခြေတံရှည်ကျောင်းကြီးဖြစ်၍ ကျောင်းအောက်ထပ်မှာ လူတွေရောက်နေလျှင် ကျောင်းပေါ်မှ

မမြင်ရဘဲ အသံသာကြားနေရတတ်သည်။

ဦးပွင်းက ပြတင်းပေါက်ဖွင့်၍ အပေါ်ထပ်မှလှမ်းကြည့်
သောအခါ လူတွေကို အရင်ဆုံးမတွေ့ရသေးဘဲ အောက်လင်း
ဓာတ်မီးရောင်ကြီးသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျောင်းအောက်မှ
မီးရောင်ရွှံ့ထွက်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုခေတ် ထိုသို့သောအောက်လင်းဓာတ်မီးလုံးကိုိုင်နိုင်သူ
မှာ သာမန်လူမျိုးတော့မဟုတ်။ ဩဇာအာဏာရှိသော လူကြီးလိုလူ
မျိုးသာဖြစ်တတ်သည်။

မလိုအပ်ဘဲ မီးရောင်ထိန်အောင်ထွန်းဖို့ နယ်မြေအုပ်ချုပ်
သူတွေက ဇွန်ပြုလေ့မရှိတတ်။ မီးရောင်တွေလျှင် မီးရောင်ကို
မှန်းပြီး သေနတ်ဖြင့်လှမ်း၍ ပစ်တတ်သောအလေ့ဆိုးကား ရှိနေ
သည်။

ဦးပွင်းလေးက ကျောင်းပေါ်မှ လှမ်းအော်သည်။

“အယ်သူတွေလဲ”

“တပည့်တော်တို့ပါ။ ဘီအိုင်သူကြီး မောင်သိန်းပါ
သုရား”

ဘီအိုင်သူကြီးမောင်သိန်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာသတ်မဟုတ်။
အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကွမ်းခြံကုန်းတော်စုရပ်ကြီး
သာဖြစ်၍ မြန်မာရေလည်နေကာ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်
အပြောအဆို ဆက်ဆံရေးကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူဖြစ်၏။

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“တပည့်တော်တို့ မသာချချင်လို့ပါဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဘီအိုင်သူကြီးမောင်သိန်း၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ဦးပဉ္စင်းလေးနှင့် လွှတ်ထား၍ မဖြစ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကျောင်းအောက်ဆင်းရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

“လာ... မောင်ပဉ္စင်း၊ ကျောင်းအောက်ဆင်းပြီးမေးမှ တန်ကာကျတော့မယ်”

ဘုန်းကြီးမှာ သင်္ကန်းကိုရှုံ့ပြီး လက်နှိပ်ခတ်မီးဆွဲယူကာ ကျောင်းအောက်ဆင်းရန် ပြင်ဆင်ရလေပြီ။

ကျောင်းကြီးမှာ အဆောင်ဆောင်နှင့် ကျွန်းလုံးကြီးများဖြင့် တည်ဆောက်ထား၍ ကျောင်းမကြီးပေါ်မှ နတ်လမ်းဟုခေါ်သော ကျောင်းအပေါ်တက်လှမ်းရန် လှေကားအရောက် အတော်ကြာအောင် လျှောက်ခုံရသည်။

ကျောင်းပေါ်ရှိ အလယ်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တပည့်ဦးပဉ္စင်းတို့မှာလည်း စိတ်စင်စားပြီး အရှေ့ကျောင်းဆရာတော်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကျောင်းလှေကားမှဆင်းပြီး စင်္ကြံတံတားကိုဖြတ်ကာ ကျောင်းအောက်သို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းအောက်ရှိ ဘီအိုင်သူကြီးဦးသိန်းနှင့် အဖော်များ

က ဆရာတော်များကြွရောက်လာသည့်အတွက် မတ်တတ်ရပ်နေကြရာမှ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

မြန်မာ့ရေဝနေသော ဘီအိုင်သူကြီးဦးသိန်းက ဦးဆောင်၍ ပင် ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဦးချကန်တော့၍ ကျန်လူများပါ လိုက်၍ ဦးချကန်တော့ကြသည်။

သူတို့ရှေ့မှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခေါင်းကြီးတစ်လုံး ချထားသည်။

ဆောက်လင်းဇာတ်မီးကို သံဃာစင်ပေါ်တင်ထား၍ ကျောင်းအောက်ဘက်တစ်ဝှမ်းလုံး မီးများလင်းလျက်ရှိသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ဖွင့်ထားသောအခေါင်းမှစ၍ သေချာစေရန် အခေါင်းအတွင်းမှအလောင်းကို လက်နှိပ်ဇာတ်မီးထိုး၍ ကြည့်သည်။

မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်လျက် လျှာထွက်သေဆုံးနေသော အလောင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အင်း...နိစ္စ ထမြေဖို့။ ဓမ္မာရုံပဟာ နောက်ဆုံး မရဏသေပွဲ ရှောင်လွှဲ၍မရပါတကား။”

ဘုန်းကြီးက တရားနှင့်ဆင်ခြင်ကာ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းအမှုကိုပြုကာ သတိ သံဝေဂ နှလုံးသွင်းလိုက်နိုင်သည်။

“ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တော့ ဖြစ်နေတာပဲ”

ဟု ပြောရင်း သံဃာစင်ပေါ် ဦးဆောင်၍တင်ကာ ထိုင်
လိုက်သည်။

နောက်ပါသံဃာတွေ နေရာအသီးသီးယူပြီးမှ ဘုန်းကြီး
က ဘီအိုင်သူကြီးဦးသိန်းကို လှမ်းမေးသည်။

“ဒကာသိန်း၊ ဘယ်လိုကဘယ်လို ကျွပ်ကျောင်းကို ဒီ
အလောင်းကြီး သယ်ဆောင်လာတာလဲ၊ ပြီးတော့ အချိန်မတော်
ကြီး”

“ဒီအလောင်းကို သူ့အိမ်မှာတောင် မထားရဲဘူးတဲ့
ဘုရား၊ သူ့အိမ်က အိမ်မှာမထားရဲသလို တပည့်တော်တို့လည်း
တပည့်မတော်တို့စွဲမှာ ဘယ်ထားရဲပါတော့မလဲဘုရား”

“အဲဒါတွေ မထားရဲလို့ ငါ့ကျောင်းကိုညတွင်းချင်းယူ
လာတာလဲပေါ့လား၊ မကောင်းကျောင်းပို့ ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ကာယကံရှင်တွေ
ကိုယ်၌ အာသီသမ္ဘိနေတာလည်း ပါပါတယ်ဘုရား၊ ပြီးတော့
တပည့်တော်တို့ဘီအိုင်မှာ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကလည်း
မရှိသေးလို့ပါဘုရား”

ထိုစဉ်က ယခု မိုလ်ရန်ပြေရပ်ကွက်ဟုခေါ်သော ဘီအိုင်
သဲကုန်းရပ်ကွက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းစာမ်ကျောင်းမှ မရှိ
သေးချေ။

ဘီအိုင်သဲကုန်းနှင့် စက်ပြေမှသေဆုံးသူများမှာ အနီးစပ်

ဆုံးသင်္ချိုင်းဖြစ်သော ကမာကသွယ်သင်္ချိုင်းတွင် သေဆုံးဆရာများကို သင်္ချိုက်လှေရှိတတ်သည်။

“အေးလေ ထားပါတော့။ ညတွင်းချင်း ကျောင်းကို သယ်လာရတာ ဘာသဘောလဲကွဲ့။ အိမ်မှာ ရက်စရာအောင် ဘာ ဖြစ်လို့ မထားချင်ကြတာလဲ”

“မထားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ ထားရဲလို့ပါ ဘုရား”

“ဘာ... ဘာလို့မထားရဲကြတာလဲကွယ့်”

“သူတို့အဖြစ်က ခပ်ဆန်းဆန်းထူးရား။ ပြီးတော့ ကြောက်မယ်ဆိုလည်း ကြောက်စရာတော်တော်အကောင်းပါတယ် ဘုရား”

“ပြောပါဦး ဦးသိန်းရဲ့”

“သေတဲ့သူကို အရှင်ဘုရား သေသေချာချာကြည့်တော့ ဘယ်သူလို့ဆင်သလဲဘုရား”

“ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေလို့ ငါလည်းမသိဘူးကွဲ့။ ဓင်း တို့ကိုမေးဖို့တောင် မမှနေတယ်။ အလောင်းက သယ်သူအလောင်း လဲ”

“ဦးပေသီးအလောင်းပါဘုရား”

“ဟေ... ဦးပေသီးအလောင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ လူတိုင်း

ဖိနပ်ဖိနပ်တုန်အောင်ကြောက်နေရတဲ့ ဘေးပေသီးအလောင်းပါဘုရား”

“ဘေးပေသီးတ ကယ်လိုဖြစ်ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေရတာလဲ။ သူများကို ထစ်ကနဲဆိုရင် ဘေးရွှမ်းပြတဲ့ကောင်။ သူများ ဘေးချက်နဲ့ သေရတာများလား”

“ဘေးချက်နဲ့မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ လက်ဝါးချက်နဲ့ သေရတာပါဘုရား”

“ဟေ...ဘယ်လိုလက်ဝါးချက်လဲကွဲ့”

“ညောင်ခုနစ်ပင်လက်ဝါးချက်ပါဘုရား”

“ဪ...ရတီးဝင်းညောင်ခုနစ်ပင် လက်ဝါးချက်ကို။ သူက ဘာသွားလုပ်လို့လဲ”

“ကိုပေသီးက အင်မတန် မိုက်တွင်းနက်ပါတယ်ဘုရား။ သူ့လူတွေနဲ့ ညနေက အရက်တွေသောက်စားပြီး လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်ပြီး အဲဒီရတီးဝင်းညောင်ခုနစ်ပင်မှာ ငွေငါးရာကြေးသေးပေါက်ရဲ့မပေါက်ရဲ့လုပ်ပြီး သူ့ဗာသွားပေါက်ပါတယ်ဘုရား။ အချိန်က ညနေ နေဝင်ရီတရောက်ပြီးဘုရား။ အဲဒါ သူပြန်မလာမလာနဲ့ နောက်ကလိုက်သွားတော့ လမ်းမှတစ်ခု သူ့ကိုတွေ့ပြီး သူ့ကျောကုန်းကို လှမည်းကြီးက လက်ဝါးကြီးနဲ့ရိုက်လိုက်တယ်လို့ ကြောက်လန့်တကြားပြောပြီး မျက်သုံးကြီးဖြူ။ လျှာတစ်လစ်ထွက်ပြီး အသက်ပျောက်သွားတာပဲဘုရား”

“ဟာကွာ...မှူးမှူးရူးရူးနဲ့ အလောင်းအစားမလုပ်ကောင်း”

ဘဲ လုပ်ကြတာကိုကွ”

“ပြီးတော့ သူကပြောသေးတယ်။ သူ့နောက်ကို မည်းမည်းခဲကောင်ကြီး နောက်ကနေလိုက်လာလို့ သူ့မှာ ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ကို ညောင်စုနစ်ပင် အတင်းဆွဲဆွဲပြီးခေါ်နေတယ်တဲ့ဘုရား”

“မင်းကောင် မူးမူးရူးရူးနဲ့ တောင်ပြောပြောက်ပြော ပြောတာနေမှာပေါ့ကွာ”

“သူက ဘယ်လိုပဲ မူးမူးရူးရူးနဲ့ပြောပြော တပည့်တော်တို့ သူ့အလောင်းကြီးကို အိမ်အထိမသယ်ရဲတော့ဘဲ အခေါင်းရိုက်ပြီး လမ်းကနေ အရှင်ဘုရားကျောင်းကို သယ်လာခဲ့တာပါဘုရား”

“အမှန်တော့ မင်းတို့ ဒီအလောင်းကြီး ကျောင်းကိုယူမလာဘဲ သင်္ချိုင်းကို သွားပို့ရမှာကွဲ့။ သင်္ချိုင်းစရပ်ကြီးကလည်း လုံလုံခြုံခြုံရှိနေတဲ့ဟာပဲ”

“သင်္ချိုင်းက ရတီ၊ဝင်း၊ညောင်စုနစ်ပင်နဲ့နီးလို့ တပည့်တော်တို့ ညကြီးမင်းကြီး အနှောင်းကြီးသယ်ပြီး မသွားရဲကြလို့ပါဘုရား”

ထိုစကားကြောင့် ဦးပဉ္စင်းလေးမှာ ငယ်ရွယ်သူပီပီ စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်ကာ ဝင်၍မေးမြန်းလိုက်တော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သင်္ချိုင်းမသွားရဲတာနဲ့ ကျောင်းအောက်မှာ လာထားကြတာပေါ့လေ”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး ဦးပဉ္စင်းလေးဘုရား၊ ကိုပေသီးအထွက် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း သံဃာတော်တွေနဲ့ လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ရအောင် ကျောင်းကိုသယ်သွားတာကောင်းမယ်ဆိုပြီး သယ်လာကြတာပါဘုရား”

ဘုန်းကြီးက ဧည့်စားရင်း သက်ပြင်းချကာ တာယက်ရှင်တွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဝင်ပြောရပြန်သည်။

“ဘုန်းကြီးအဖွဲ့ ရွာပတ်ဆိုတဲ့စကားသော ကြားဖူးတယ်။ ခုတော့ ရွာအဖွဲ့ ဘုန်းကြီးပတ်တာပဲ။ အိမ်း...ကိုယ့်ကိုကိုးကွယ်တဲ့ ဒကာတွေ ဒကာမတွေဆိုတော့လည်း ရှိပါစေတော့။ မနက်ကျမှ သရဏဝံတင်ရောက်ခွဲတွေလုပ်မယ်။ ပြီးရင်တော့ သင်္ချိုင်းစရပ်ကို ပေသီးအလောင်း ရွှေထားလိုက်ကြပေါ့ကွယ်။ ဒါထက် ဒီည ပေသီးအလောင်းကို ဘယ်သူတွေစောင့်ကြမှာလဲ”

လူဆိုးလူမိုက်၏ နောက်ဆုံးခရီးထား အင်မတန်မှ တရားကျစရာကောင်းလှသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပါပါလျက် မည်သူမျှ စောင့်အိပ်မည့်သူမရှိကြ။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မလွဲသာသည့်အဆုံး -

“အောက်လင်းတော်စီးထွန်းပြီး ဒီလိုပဲထားခဲ့ပါရစေဘုရား။ တပည့်တော် မနက်ကို အရောက်လာခဲ့ပါ့မယ်ဘုရား”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း အောက်လင်းတော်စီးတွေတာတွေ

ထွန်ပြီ။ မတားခဲနဲ့။ သေတဲ့လူကလည်း အဲဒီမီးရောင်နဲ့ အာမှ
ထလုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အရှေ့မသင့်ရင် အောက်လင်းခတ်မီး
က ရေနံဆီတွေစိန်ပြီ။ မီးထဲလောင်လို့ ကျောင်းမီးလောင်သွားဦး
မယ်။ မင်းတို့ပြန်ချင်လည်းပြန်ကြ။ ခေါင်းရုံးတော့လုပ်ပေဟေ့။
တော်ကြာ ဇွေးစာဝက်စာမိသွားဦးမယ်”

ဘုန်းကြီးကပြောပြီး သံဃာများနှင့်အတူ ကျောင်းပေါ်သို့
ပြန်၍တတ်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ ကျောင်းအောက်တွင် အလှူဘအခဲလောင်းလာထား
သည်မှာ ထိုခေတ်တွင် အဆန်းတော့မဟုတ်ချေ။ ကျောင်းထော
ဘုန်းကြီးတွေမျိုးများ သွေဆုံးလျှင်လည်း ထားလှေ့ထားတတ်ကြ
သည်။

ကိုပေသီးတို့လို ဥပစ္ဆေဒကဏ်နှင့် ဆေးဆုံးသုခတွေ၊
ပယောဂ တစ်ခုခုနှင့် သေဆုံးခဲ့သူတွေ၏ အလောင်းတွေကိုလည်း
လာရောက်ထားလျှင် ဘုန်းတော်ကြီး နှင့်ပြုစုညှိအခါဖြစ်လေ
သည်။

ရုပ်ရေးရွာရေး အေးချမ်းမှုရှိပါက ထိုသို့သေဆုံးသော
များကို မြွေကိုက်၊ မီးမရွေးနိုင်၊ နွားဝှေ့၊ တွဲခတ်၊ တွဲခတ်၊ တွဲ
ခုတ်ခံရသောအလောင်းများကို ရွာပြင်ထုတ်ဆေးတွင် သင်္ချိုင်း
စရပ်မှာပဲ ထားလှေ့တတ်ကြလေသည်။

ကိုပေသီး၏အလောင်း ဘုန်းကြီးအတွက်အလောင်းထို့

ရောက်လာခြင်းမှာ ထိုခေတ်က အထူးအထူးမဟုတ်သော်လည်း ထူးဆန်းသည်မှာ နောက်တစ်နေ့မနက် သူ့အိမ်မှလူများ ကျောင်း အောက်သို့ပြန်ရောက်လာသောအခါ အခေါင်းထဲတွင် ကိုပေသီး၏ အလောင်းကြီး ရှိမနေတော့ခြင်းပင်။

“ဟာ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ညက အခေါင်းအပုံးကို သေသေချာချာ ပတ်ခဲ့တဲ့ဟာ”

ညက အလောင်းလာဖို့သူများ ထိတ်လန့်ချောက်ချားပြီး ပြောနေကြစဉ် ထိုကိုပေသီး၏အလောင်းကို သူသေးပေါက်ခဲ့ရာ ညောင်ပစ်ကြီးအောက်တွင် တွေ့ကြရသောအဖြစ်က ပို၍ထူးဆန်း ကာ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သွားခဲ့ကြခြင်းပင်။

သတင်းတွေကလည်း တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်ကားကား ရတီးဝင်းညောင်ခုနစ်ပင်ကား ပို၍နာမည်ကြီးကာ အလွန်တမင်း ကြောက်လန့်သွားကြလေသည်။

သည်တွင် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရင့်သန်သော ဘုန်းတော် ကြီး၏စကားမှာ သဘာဝကျကျ လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

“ပေသီးဟာ မူးမူးနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပြီး ကယောင် ကတမ်းတွေဖြစ်ပြီး ပြေးအလာ သူလူတွေနဲ့တွေ့ပြီး သေသွားတာ မျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်သေတာမဟုတ်ဘဲ ဖြောနေတုန်း အခေါင်းထဲရောက်သွားလို့ သူ့ကိုထားအသွားမှာ သတိပြန်လည်ပြီး

ဆရာမနိုင် တစ္ဆေအိုင်

သွေးစူးသွေးတန်းသွားရာက အိဒီညောင်ပင်အောက်ပြန်ရောက်
သွားပြီး တကယ်အသက်ပျောက်သွားတာနော့ပေါ့”

ကျော်မင်းနိုင်

ပျေးစားသရဲ မင်းဘုန်းသိင်္ခလူ

ပတ်ဝန်းကျင်သည် နှင်းမှုန်နှင့်ခဲများဖြင့် အေးစက်ငြိမ်
သက်လျက်ရှိသည်။ သိပ်သည်းစေးပျစ်သော နှင်းထုလွှာကြောင့်
ရွှေတစ်ကိုက်အကွာရှိ မြင်ကွင်းကိုပင် ထင်ထင်ရှားရှားမမြင်ရ
ပေ။ သစ်ခက်သစ်ရွက်များသည် နှင်းထုအောက်တွင် မလှုပ်
မယှက်ငြိမ်သက်ငေးငြိမ်နေကြပေသည်။

နှင်းလွှာထုကိုဖောက်ကာ တိုးသုံးသောအသံတစ်သံ ကြားရသည်။ တိတ်ဆိတ်ငေးငြိမ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝထမဦးဆုံး ထွက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဝထကြာလျှင် အသံသည် ရပ်တန့်မသွားဘဲ တစ်စတစ်စ ပို၍ပိုပြင်ကျယ်လောင်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် အရွှေ့ဘက် ထန်းတောထုပ်ဆီမှ ပတ္တမြားရည်တွင် အလင်းစွန်သုံးသုံးကို စတင်မြင်နေရပေပြီ။

' ယာခင်းဘေးတစ်လျှောက် လှည်းလမ်းကြောင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံသည် ငြိမ်တိုးတိတ်နေရာမှ တပြည်ပြည်ပိသကာ ကျယ်လောင်လာပေပြီ။

“ဟဲ့...ရွှေ့...မြန်မြန်ဟ”

ဈားငေါက်သံ၊ လှည်းဘီးတစ်ဆီပြည်သံ၊ လူတစ်ယောက်အော်ဟစ်သံ၊ လှည်းသည် ယာခင်းတစ်လျှောက် ညင်သာစွာမောင်းနှင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လှည်းပေါ်တွင် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပါလာခြင်းပင်။

လှည်းမောင်းသူနေရာတွင် တိုက်ပုံဖျင်ကြမ်းဝတ်၊ ခေါင်းပေါင်းထားသော ယောက်ျားကြီးနှင့် ယောက်ျားကြီး၏နံဘေးလှည်းတိုင်ကိုင်ကာ ပြောင်းဖူးဖတ်ဆေးလိပ်ကြီးကိုစွာရင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။ မိန်းမကြီးသည် ဖျင်ကြမ်းလက်ရှည်ပွပ္ပကြီးကိုဝတ်ကာ စောင်တစ်ထည်ပင် ချုံထားလိုက်

သေးစာသည်။

နှားဖြူတစ်ကောင်တပ်သော လှည်းယဉ်သည် လှည်းလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ငြိမ်သက်စွာ ရွေ့လျားနေပေသည်။ နေရောင် တစ်စတစ်စလင်းဖြူးလာသည်။ ဟိုးဝပ်ဝေးဝေးမှ ဖြူဖြူမျိုးကုသံပင်ထွက်ပေါ်လာသည်။ နှင်းမှုန်တွေက သိပ်သည်းလွန်းလှသည်။ အရိုးကွဲမတတ် စိန်အေးလှသော အညှာဆောင်းပေတကာ။ နှင်းစက်များသည် အပ်ဖျားနှင့်ဆွသကဲ့သို့ စိန်ချမ်းလှသည်။ လှည်းသည် စပ်မှန်မှန်ပင် ရွေ့လျားနေပေသည်။

“မယ်ခဲရေ...တို့ ရှေ့နားညောင်ပင်ရောက်ရင် စတုရားကြန့်ကွ့”

“ကောင်းပါလေ့ ကိုသာဝ။ နှားလည်းမောလှပြီ။ ရေတိုက်အစာတွေပါဦး”

ဘွားမယ်ခဲသည် ဇောင်ဖြူကို အသာလှုပ်ကာ ချမ်းရှာလွန်းသဖြင့် ဟူးခဲနဲ လေဝူတစ်ချက်မှတ်လိုက်ပြီး တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ပြောလိုက်ပေသည်။ ထိုအခါ ဦးသာဝသည် နှင်တံကိုမလိုအပ်ဘဲ လေထဲတွင် တရွမ်းရွမ်းဝင့်ရင်း -

“ကိုင်း...ရွှေနီရေ ရှေ့နားညောင်ပင်အောက်ရောက်ရင် တစ်ထောက်နားကြဦးစို့ကွယ်။ ရေလေးကူပါဦး...ဖေသားကြီးရေ”

ရွှေနီသည် လူ့စကားများလည်ဘိသည့်အလား ချူသံ

တလွင်လွင် ပို၍ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ဝါးကျောအပြီးရမ်းကာ
ခပ်သွက်သွက်ပြေးလေတော့သည်။ တိရစ္ဆာန်လည်း သွေးနှင့်
ကိုယ်၊ သားနှင့်ကိုယ် ပင်ပန်းရှာပေမည်။ လှည်းယာဉ်ကလေး
သည် လျင်မြန်စွာဖြင့် ညောင်ပင်အောက်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

ဦးသာဝနှင့် ဘွားမယ်စံသည် တစ်ဖက်ရွာသယံဇာတကုန်းမှ
တူတော်စပ်သူ၏ မင်္ဂလာဆောင်အပြီး နောက်တစ်ရက်တွင်
အရှင်မတက်မီကတည်းကပင် ရွာဆီသို့ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။
ရပ်လေ့၊ ပျံ့လေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း မင်္ဂလာအစမ်းအနားကို
အစအဆုံးတိုင်အောင် မိဘနေရာ၌ နေရာယူကာ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်
ကြီးကြပ်ပေးရခြင်းဖြစ်သည်။

တူတော်မောင်သည် မိသားစုကလေးဖြစ်သည်။ ဦးသာဝနှင့်
ဘွားမယ်စံသည် သားသမီးမထွန်းကားသဖြင့် သည်လို့ပဲ တူမထွေ၊
တူမထွေကို သားသမီးအရင်းအချာပမာ သဘောထားလျက်
ဆောင်ရွက်ပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။

တူ၊ တူမထွေကိုပင် သားသမီးရင်းချာတွေလို ချစ်ခင်ကာ
ဘာမဆို ရှေ့တန်းမှကူညီဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိပေသည်။ တလင်း
ကုန်းတွင် တူမတစ်ဝမ်းကွဲမင်္ဂလာဆောင်ရာ မိဘနေရာမှနေကာ
ကူညီပေးရမည့် တာဝန်တစ်ခုရှိသေးသည်။ ယခု သယံဇာတကုန်းမှ
တူတော်သူ၏ မင်္ဂလာကိစ္စ။

နနက် (၇) နာရီကျော်သည့်တိုင် နေလုံးမထွေသေးဝေ။

ဆောင်းနှင်းတွေနှင့်ရောကာ ရေခဲရေတမျှ အေးစက်
သော လေကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ယောင်ရွှံ့ တိုက်လိုက်
သောအခါ ကြွက်သီးထတောက် တုန်တက်သွားမိသည်။ ညောင်
ပင်အောက်ရှိ အချမ်းအတိတ်က ပို၍စိန်အေးလှသည်။

ဦးသာဝသည် လှည်းပျံဖြတ်ကာ နွားကို အသင့်ယူလာ
သော ပြောင်းပျံ၊ နှမ်းဖက်ထဲတို့ကို ချကျွေးသည်။ ရေတိုက်သည်။
ဘွားမထိခံက လှည်းပေါ်မှဖျားကိုတူကာ ဝင်းရင်းပြင်ဆင်သည်။

“မယ်ခဲ... ညောင်ရိပ်က တယ်ကောင်းလှသကဲ့”

“ဟုတ်... ကိုသာခဲ၊ နွေဆိုရင် တော်တော်တန်ဖိုးရှိ
မယ်ခဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့တဲ့”

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ပြောင်းပျံဖက်ဆေး
လိပ်ကြီးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်ရှာရှိုက်ကာ ညောင်ပင်အောက်
မြေပြောင်ပြောင်တွင် ထန်းကြော့ဖျားကလေးဝင်းရင်း အေးအေး
လှလှထိုင်ချကြသည်။ ညောင်ပင်ကြီးက အရိပ်အာဝါသကောင်း
လွန်းလှပေသည်။ မိန်းမိုလမ်းသန်းသော ညောင်ရွက်များက
အရွက်စိပ်လျက် ချေပြောက်ပင်ထိုးနိုင်ပေ။ လေတိုးသဖြင့်
ညောင်ရွက်မျှင်းတို့ထိသံကတော့ ဂီတသစ်တစ်ခုကို သီဆိုနေ
သည့်အလား။

“လေကြာ ခရီးဆက်ကြဖို့ရဲ့”

ဘွားမယ်စံသည် ဘာမျှပြန်မပြော။ ဆေးလိပ်ကိုသာ မက်မက်မောမော ရှိုက်နေလေသည်။ ဦးသာဝသည် ထိုနေရာမှထကာ အကြောဆန့်ရင်း လှည်းပြန်တပ်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ 'ဘွားမယ်စံသည် ရွာရောက်လျှင် ပုတ်ထဲထည့်ထားသော ထန်းလျက်တွေ ပခုက္ကူပို့ဖို့ စဉ်းစားနေမိသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ခင်းထားသောထန်းကြောများကိုလိပ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်စဉ်မှာပင် နားထဲသို့ ထူးဆန်းသောအသံ တစ်သံဝင်လာသည်။ ဇလတိုးသံလိုလို၊ စကားပြောသံလိုလို၊ ငိုသံလိုလို။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် ရင်ထဲမှာလှုပ်ရှားသွားကာ ကိုင်ထားသောဖျာကို မခေါက်သေးဘဲ လက်မှကိုင်ရင်း စောစောတရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသောအသံကို အံ့ဩတကြီး နားထောင်နေမိသည်။ ဦးသာဝကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုဟန်ဖြင့် နဖားကြိုးကို လှည်းမှာချည်နေလေသည်။

“အဲ...အဲ...အဲ...”

အသံသည် ပီပြင်ထင်ရှားကာ ဒုတိယအကြိမ် သံရှည်ပင် ဆွဲလိုက်သေးသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

ဘွားမယ်စံသည် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ကိုင်ထားသောဖျာကို ရောင်ရမ်း၍ လွှတ်ချလိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက်

အသံလာရာ ညောင်ပင်ကြီး၏တစ်နေရာသို့ အထိတ်တလန့် လိုက်လံရှာဖွေကြည့်ရှုလေတော့သည်။

“ဟဲ့...မယ်ခံ ဘာဖြစ်နေတာတုံး”

“သရဲခြောက်တယ်ထင်တယ်။ အသံကြားတယ်ဟေ့ကိုသာဝရဲ့”

ဦးသာဝသည် နွားနဖားကြီးကို အသာချကာ ဘွားမယ်ခံဆီကို လျှောက်လာသည်။

“စောစောစီးစီးဟာ...ဘာသရဲခြောက်ရမှာတုံး”

“ကလေးငိုသံတော့...ကလေးငိုသံ”

ဦးသာဝသည် မျက်မှောင်တချက်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ဘွားမယ်ခံနည်းတူ သူကပါ အထိတ်တလန့်ဟန်ဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်သည်။ ဘာသံမျှမကြားရ။ သို့သော် -

“အဲ...အဲ...အဲ...အင်း”

အော်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲ့...တောက်တဲ့သံထင်တယ်”

“အိုတော်...ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကလေးငိုသံပါတော့။ သေသေချာချာနားထောင်ပါဦး”

ထိုစဉ် အသံသည် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် မယ်ခံ။ ကလေးငိုသံပါ ထူးဆန်းလိုက်

တာ လိုက်ရှာစမ်းဟဲ့”

ဘွားမယ်ခံသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ဦးသာဝဏ်လက်
မောင်းကို အတင်းဖက်တွယ်ထားလေသည်။

“လူလည်းမြင်ရတာမှတ်ဘူး။ အသံပဲကြားနေရတာ။
သရဲပါတော်”

“ငါ့နှယ်နော်...တယ်ခက်ပါလား။ ရှာဖြင့်မကြည့်သေး
ဘူး”

ဦးသာဝဏ်သည် ဘွားမယ်ခံကို တစ်ချက်ငေါက်လိုက်လေ
သည်။ ဘွားမယ်ခံ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဦးသာဝဏ်သည် နွားနှင်တံ
ကိုကိုင်ကာ ညောင်ပင်ပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်လည်ရှာဖွေလေ
သည်။ သူ့နောက်မှ ဘွားမယ်ခံက မဝံ့မရဲလိုက်ပါလာသည်။

“အဲ့...အဲ့...အူဝဲ...အူဝဲ”

အော်သံသည် အဲ့...အဲ့မှသည် ဝိသစ္စာ အူဝဲ...အူဝဲဟု
ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာလေသည်။

“ဟောတော့...ကလေးငိုသံတော့...ညောင်ခေါင်း
ထဲကတော့”

“ဟုတ်တယ်။ သရဲမဟုတ်ပါဘူးဟ”

“သိဘူးလေတော်”

ကလေးငိုသံသည် လူသုံးယောက်တစ်ဖက်စာမက ကြီး
မားလှသော ညောင်ပင်ကြီး၏ပင်စည်မှ လူခါးသာသာအမြင့်နေရာ

ရှိ သစ်ခေါင်းထဲမှအော်နေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ငိုသံ ပေထွက်ား။

ဦးသာဝသည် အော်သံထွက်ပေါ်ရာ ညောင်ခေါင်းထဲသို့ ငုံ့၍ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်သည်နှင့် အနီးနှင့်ထုပ်ထားသော ကလေး ငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ကလေးငယ် လေးသည် ခြောက်လသားအရွယ်ခန့်ပင်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပြီး မျက်လုံးပြူးပြူး၊ အသားဖြူဖြူနှင့် လူမမယ် ချစ်စရာကလေးငယ် လေးပင်တည်း။ အနီးထဲမှ ရုန်းကန်ငိုယိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကလေးမလေးဟေ့... ကြည့်စမ်း ချစ်စရာကွယ်”
သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်ခေါင်းထဲသို့ ငပ်လျှိုး၍ကြည့် လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါ့တော်... ချစ်စရာကလေး”

“ဟဲ့... စေးမှာ စာရွက်ထစ်ရွက်။ မုန့်စမ်း ဘာတွေ ရေးထားတာပါလိမ့်”

ဦးသာဝသည် ယတ်ကန်ယက်ကန်ရုန်းကန်နေသော အ နီးကြားမှကလေးငယ်ဘေးရှိ စာရွက်ကို ကံဗျာကယာ တော့တ် လှကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့... ချစ်စရာကလေး”

ဤကလေးငယ်ကို မွေးလိုသူခင်များ...

ဤကလေး၏ခင်သည် မီးတွင်းထဲတွင် ဝေဒနာဖြင့်

ဆင်းရဲငတ်ပြတ်စွာ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။

ဖခင်လည်းမရှိပါ။

ပိုင်ရှင်မဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါခင်ဗျား။

မိမိဆန္ဒဖြင့် မွေးစားလိုပါက

သားသမီးအရင်းကဲ့သို့

ဤယောက်ျားကလေးအား မွေးစားနိုင်ပါသည်။

သူတော်ကောင်းတို့...

စာဆုံးသွားသည်နှင့် ဦးသာဝသည် ဘွားမယ်ခံဘက်သို့ လှည့်ကာ မိဘတွေမရှိတော့တဲ့ကလေးပဲ...ဟုပြောရင်း ကလေး ဘေးတွင် ဟိုဟိုသည်သည် လှန်လှောရှာဖွေလေသည်။ ဟောင်း နှမ်းလှသော အနီးအပိုတစ်ထည်သာရှိသည်။ အခြား မည်သည့် ပစ္စည်းမျှမရှိချေ။

“ဟီး...ဟီး...ချစ်စရာကလေးတော့”

ဘွားမယ်ခံသည် ကလေးငယ်ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ကလေး ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်သွားလေပြီကော။ သူမသည် ကလေးငယ် ကို ယုယစွာ ပွေယူလိုက်သည်။

“အမလေးဟဲ့...၅။၅။တွေပေါက်ထားတယ်တော့။ ကျွန်မတော့ ဒီကလေးလေးကို အိမ်ခေါ်သွားမယ်ကိုသာဝ။ ရှင် သဘောတူတု၊ မတူတု ခေါ်သွားမယ်...ဒါပဲ”

ဘွားမယ်ခံသည် ကလေးငယ်ကို လက်မှမချတော့ဘဲ

လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးရိမ်မိသည့်အလား ထွေးပိုက်ထားလေသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်သည် သားသမီးမထွန်းကားသည့်အလျောက် တူ၊ တူမတွေကို ချစ်မြတ်နိုးနေရသူများပင်။ ယခုလို တိုင်း၍ရက်သည့်ကဗ္ဗလာ မိုးရွာသည်နှင့်ဆိုသလို ချစ်စရာကောင်းသည့် လူမှန်းမသိတတ်သေးသည့် ကလေးငယ်ကလေးကို ရပေပြီတကား။

ကလေး၏မိဘများစာအရ လောကတွင် မရှိရှာတော့ပြီဖြစ်ရကား နောင်အရွပ်အရှင်းလည်း ပေါ်ပေါက်မည်မဟုတ်ပေ။ ဦးသာဝကိုယ်တိုင်ကပင် အမွေစားအမွေခံ သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် လိုချင်နေရကား ယခုတော့ နတ်တို့ဖန်ဆင်းသည့် ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်ဖြစ်နေပေပြီကော။

“အိုကွယ်...မယ်ခံသဘော...မယ်ခံသဘော”

သူတို့သည် လှည်းဆီသို့ ကလေးငယ်ကလေးကို ယူဆောင်လာကြတော့သည်။ လှည်းထွက်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ ဘွားမယ်ခံသည် ကလေးငယ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချီပွေထားသည်မှလွဲ၍ အခြားကိစ္စများကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ချေ။

“မယ်ခံ...ညည်းက ကလေးရွေးနေတာကိုး”

လှည်းသည် ညောင်ပင်ရိပ်မှစတင်တာထွက်ရန် တာစူနေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက်မှ နေရောင်ခြည် ထင်ထင်လင်းလင်းစတင်ဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဲသဲကွဲကွဲ

မြင်နေရပေပြီ။ ယာခင်းဘေး လှည်းလမ်းကြောင်းပတ်ပတ်လည် ထန်းတောညိုညို အစာရှာထွက်လာသည့် ကျေးငှက်ကလေးတွေ၊ လှည်းကလေးသည် ညောင်ပင်အောက်မှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခွာ သွားလေပြီ။

“ရွှေရေ ခပ်သွက်သွက်ကလေးကွယ်”

ဦးသာဝသည် ကြိမ်တန်ကို တရွမ်းရွမ်းမြည်အော် လိုက်လေသည်။ လှည်းသည် ယာခင်းဘေး လှည်းလမ်းတစ် လျှောက် ခပ်သွက်သွက်နှင်လေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့လှည်းဆီ သို့ လှမ်း၍မျှော်ကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကိုတော့ သူတို့ သတိမပြုမိကြချေ။ လှည်းပျောက်သွားလေမှ ချုံပုတ်ထဲမှ မျက်လုံး တစ်စုံသည် တောထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

x x x

“ဘွားမယ်စံတို့များ အသက်ကြီးခါမှ ကံပေါ်သဟေ့”

“ဘွားမယ်စံနဲ့များကွာပ ချစ်စရာလေးဟေ့”

“ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ကလေးဟဲ့”

ဦးသာဝနှင့် ဘွားမယ်စံတို့၏သတင်းသည် တစ်မနက် ခင်းအတွင်းမှာပင် တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားပေသည်။ တစ်ရွာလုံး လူကြီးလူငယ် ကလေးကအစ ပြောစရာသတင်းတစ်ခု ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။ ယခုနေ ထန်းတောထဲမှ ခေါင်းဆယ်လုံးနှင့်မြေတစ်

ကောင် ထန်းပင်ပေါ်မှဆင်းလာသည်ဟု ပြောလျှင်ပင် မည်သူမျှ စိတ်ဝင်စားမည်မဟုတ်ပေ။

ယောက်ျားမိန်းမအချို့သည် ဟိုနားတီးတိုး၊ ဒီနားခေါင်း ချင်းရိုက်ကာ ဦးသာဝနှင့် ဘွားမယ်ခံတို့ ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားသည့်သတင်းသာ အရေးတကြီးပြောစရာဖြစ်နေကြပေ သည်။ သူတို့သည် ယာအလုပ်၊ အိမ်အလုပ်များကိုရပ်တန့်ကာ သတင်းတစ်ခုအဖြစ် ပြောနေကြပေပြီ။

“ကလေးက ယောက်ျားကလေးတဲ့တော့။ ညောင်ပင် ခေါင်းထဲက ရတာတဲ့”

“ရုက္ခစိုးက သားဆုပေးလိုက်မှာပေါ့အေရယ်”

“ကလေးတော့ တော်တော်ကံကောင်းရှာတယ်ဟေ့။ ဦး သာဝတို့က တို့ရွာမှာ အချမ်းသာဆုံးလေ”

“ဟုတ်ပ”

“ဦးသာဝကြီးက ပြုံးလို့တော်ရေ။ ကိုဖိုးရွေးတို့အိမ်မှာ နွားနို့လာမှာနေတယ်။ တစ်နေ့လုံး ပွာယာကိုခတ်နေတယ်။ ကလေးအတွက် နွားနို့ နေ့စဉ် တစ်ပိဿာ မှန်မှန်လိုချင်သတဲ့။ ကလေးသောက်ဖို့ဆိုရင် ဒီကလေးက တော်တော်အစားကြီးမယ့်ပုံ ပဲဟေ့”

ဦးသာဝအိမ်တွင် လူဝင်လူထွက် ပုရွက်တွင်းကဲ့သို့ ချုပ် ထွေးနေပေသည်။ ဘွားမယ်ခံသည် လာသမျှလူကို ဧည့်ခံရသည်

ကိုပင် လက်မလည်နိုင်အောင်ရှိသည်။ တတ်နိုင်သဖြင့်ပေရကား
ရေခွေးအိုးတစ်အိုးပြီးတစ်အိုး၊ မြေပဲဆုံဆီဖြင့် ကြက်သွန်ကြော်
များများ၊ လက်ဖက်ပွဲကလည်း ဟော...တစ်ပန်းကန်...ဟော
တစ်ပန်းကန်။ မင်္ဂလာသတင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေရကား။ မိန်းမတွေက
တဝါးဝါးတဟားဟား။

သွားမယ်ခံသည် ပခုက္ကူပို့ရမည့် ထန်းလျက်တွေကို
လည်း မချိန်တွယ်နိုင်သေး။ ဦးသာဝသည် နေ့စဉ် ဝင်ငွေ၊ ထွက်
ငွေစာရင်းကိုလည်း မမှတ်နိုင်။ ကလေးအုပ်စုသည် အိမ်ရှေ့သံဆန်
ကာကြားမှ ပြုတစ်ပြုတစ်ချောင်းနေကြသည်။ ဦးသာဝကြီးကို
ကြောက်ကာ အိမ်ပေါ်မတက်ရဲကြ။

“ဒီလိုအေ...ပထမတော့ ကလေးငိုသံဟဲ့။ သရဲခြောက်
တယ်မှတ်လို့အေ” ဟု အစချီကာ ဇာတ်စုံစင်းရသည်မှာလည်း
အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ။ ချွေးတလုံးလုံးနှင့်ဖြစ်သော်လည်း မမော
နိုင်၊ မပန်းနိုင်။ နောက်တစ်ကြိမ်ပြော၊ နောက်ထပ်ပြော မောသည်
မရှိ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ရက်တာကုန်သွားသည်။

x x x

ဒုတိယရက်...

တတိယရက်...

စတုတ္ထရက်...

ဦးသာဝတို့အိမ်ဝိုင်းသည် ပေ(၂၀၀) ပတ်လည်ကျယ်ကာ ထန်းလျက်များ၊ ပဲ၊ နှမ်းများ သိုလှောင်သည့်ဂိုထောင်များ အပြည့်ရှိသည်။ လာရောက်လုပ်ကိုင်သည့် အလုပ်သမားလည်း များသည်။ သို့သော် ညအိပ်လက်ခံသည့် အလုပ်သမားမရှိသော်လည်း အလုပ်အရေးကြီးလျှင်တော့ အလုပ်သမားတွေ ညအိပ်လေ့ရှိသည်။ ဒါကလည်း ရံဖန်ရံခါမျှသာပင်။

ထူးခြားချက်ကား ချက်ပြုတ်ထားသော အသားဟင်းလျာများ သိသိသာသာ ပျောက်ဆုံးနေသော ပြဿနာပင်တည်း။ အသားဟင်းများကို နောက်ဖေးတွင် လုံလုံမြုံမြုံ ဖုံးအုပ်သိမ်းဆည်းထားပါလျက်နှင့် လျော့ပါးပျောက်ဆုံးနေခြင်းပင်တည်း။

“မယ်ခံရယ်...မနေ့ကချက်ထားတဲ့ ဝက်ကလီစာတွေကော”

“အလုပ်သမားတွေ စားမှာပေါ့တော်။ ဒီလိုပဲ စားနေကျပဲဟာ”

ဦးသာဝ ဘာမှမပြောတော့။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်၊ ဧဝေဧဝါနေလိုက်ရသည်။ တောက်တိုမယ်ရလုပ်သော ရွာထဲက မိညိုစားသလား။ ထန်းလျက်ချက်သည့် ကိုပိန်တို့လင်မယားပဲစားသလား။ သည်လိုနှင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

သို့သော် ရက်သတ္တပတ်ဆယ်ရက်၊ ဆယ့်ငါးရက်ကြာမြင့်

လာသောအခါ ဦးသာဝဏ်ရင်ထဲက သံသယတစ်ခုသည် ကိုယ်တွင်းအရာတစ်ခုလို တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာသည်။ နောက်ဖေးတွင် သိုသိုသိပ်သိပ်သိမ်းဆည်းထားသည့် နှစ်ပေါက်အောင်စားနိုင်သည့် ငါးခြောက်များ၊ အမဲခြောက်များသည် သိသိသာသာ လျှော့ပါးပျောက်ဆုံးလာသည်ကို ဦးသာဝ သတိပြုမိသည်။

သို့သော် ထိုကိစ္စကို မည်သူ့ကိုမှ မစွပ်စွဲရဲ။ အစားအသောက်အတွက် ပြောရသည်မှာ သိက္ခာကျလှသည်မဟုတ်လား။ သည်လိုနှင့် တစ်ရက်...

ရွာဦးကျောင်းတွင် အရုဏ်ဆွမ်းလောင်းလှူရန် ဝက်သားတွေ ချက်ပြုတ်သိမ်းဆည်းထားသော ညတစ်ည။ ဦးသာဝသည် -

“အင်း...ဒီဝက်သားဆီပြန်ဟင်းတွေလည်း ပျောက်ဦးမလားမသိဘူး”

ဟူသော သံသယအတွေးဖြင့် ည ၁၀ နာရီတိုင် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိသည်။ ထိုနေ့က လပြည့်ည။ ညက လသာလွန်းလှသည်။ အပြင်တွင် ပိုးကောင်ကလေးများ၏ တစ်စီစီမြည်သံ ကြားနေရသည်။ အိမ်၏အပြင်ဘက်တွင် သစ်ရွက်ကို လေတိုးသံအဖြစ် တာရဲရဲမြည်သံ ထွက်ပေါ်နေသည်။

အိမ်တံစက်မြိတ်ပေါ်မှ နင်းစက်ကြွသံတပျောက်ပျောက်နှင့်အတူ မြေပြင်ပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျနေသော ခပ်မှန်မှန်

ကြားနေရသည်။ ထိုစဉ် ဒိမ်အပေါ်ကောင်းကင်ဆီမှ လင်ကောင်
 ပိုးငှက်(ခေါ်) ငှက်စုန်းတစ်ကောင်၏ “ဂီး” ခနဲ စူးစူးဝါးဝါးအော်
 လိုက်သံ ကြားလိုက်ရပေရာ ဦးသာဝ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဖြန်း
 ခနဲ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ဤငှက်အော်သံသည် မကောင်းဆိုးဝါး
 ၏ အနံ့အသက်။

သူသည် တစ်ဖက်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင်းငဲ့လိုက်မိ
 သည်။ ထိုအခါ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထကာ
 တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်လာသလို၊ သတိလစ်သလိုလို ခံစား
 လိုက်ရသည်။ မျက်စိမှိတ်အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားသည် မရ။

ထိုစဉ် သူ၏နောက်ဘက် ဘွားမယ်စံနှင့်သူ့အကြားမှ
 လှုပ်ရှားလူးလွန်သံတစ်ခု ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ
 သည် မျက်စေ့မှိတ်ကာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။
 ဘွားမယ်စံ ကလေးကိုချောသည်လား။ သို့သော် ပေါ့ဖွသော
 လူးလွန်ရွေလျားသံသည် တိုးတိတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

လူးလွန်လှုပ်ရှားသံနှင့်အတူ စုတင်ပေါ်မှလျှောဆင်းသံ၊
 ညင်သာစွာ ခပ်ဖွဖွနင်းလိုက်သောခြေသံနှင့်အတူ နောက်ပေးဘက်
 သို့ လျှောက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မှိုန့်ပျူမီးခွက်အရောင်
 နှင့်အတူ ဦးသာဝသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို မသိမသာလှည့်၍ စောင်း
 ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသည့်မြင်ကွင်းတစ်ခုပေး
 ကား။ ဝမ်းလျားထိုးတတ်ခါစ ထိုင်ပင်မထိုင်တတ်သေးသော
 ကလေးငယ်သည် လူကြီးတစ်ယောက်ပမာ ခြေလှမ်းများဖြင့်
 နောက်ပေးဘက်ဆီသို့ ရွေ့လျားလှမ်းနေခြင်းပေတည်း။ ဦးသာဝ
 သည် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် "ဟင်"
 ဟူသော အာမေဇိုတ်သံသည် နားကျင့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်မိသကဲ့သို့
 ရင်ခေါင်းထဲမှ အသံတိတ်ထွက်ပေါ်သွားခြင်းပင်။ ကလေးငယ်
 သည် ပထမတော့ ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သေးသည်။ နောက်
 မှ မတိမ်းမယိမ်း ကွမ်းကျင်သောခြေလှမ်းများဖြင့် "ခပ်သွက်"
 သွက်လှမ်းသွားပေသည်။ ဘွားမယ်စကတော့ တာမှမသိရှာပေ။
 တံခေါခေါအိပ်နေပေပြီ။ ဟောက်သံများပင် ဟောက်နေလိုက်သေး
 သည်။
 ဦးသာဝသည် ကလေးငယ်၏လှုပ်ရှားမှုကို ရင်တစ်တံ
 ထိတ်ဖြင့် ဆက်၍ကြည့်နေမိလေသည်။ ထိုသို့ကြည့်နေရင်းမှာပင်
 ကလေးငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်းလှမ်း
 တိုင်း အရပ်သည်ဖြင့်ဖြင့်လာပြီ။ ကလေးငယ်၏ မူလရပ်သတ္တန်
 ပျောက်ကာ လူကောင်ထွားထွား အမွှေးအမှင်ထူထူနှင့် တစ္ဆေကြီး
 တစ်ကောင်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ဦးသာဝသည် သတိလစ်ကာ အကြောက်လွန်မေ့လှ
 မတတ်ဖြစ်သွား၏။

“ဘုရား...ဘုရား ငါတို့တော့ အမှားကြီးမှားပေပေ”

တစ္ဆေကြီးသည် ခုတင်ရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
အကဲခတ်လိုက်ပြီး ကြောင်အိမ်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် မနက်အာရှင်စွမ်းအတွက် ချက်ပြုတ်ထားသော ဝက်
သားဟင်းများကို အငမ်းမရ တပျပ်ပျပ်မြည်ကာ စားသောက်လေ
တော့သည်။ ဦးသာဝသည် အိပ်ရာထဲမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ
သည်။ ထို့နောက်မှ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာဆောက်တည်ပြီး ဘာ
ဆက်လုပ်ရမည်ကိုသာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသွားသည်။ တစ္ဆေသည် အိမ်ထဲမှ
ဝက်သားများကို ကျွန်ုပ်အောင်စားသောက်ပြီးသောအခါ ခုတင်ရှိ
ရာသို့ မြန်လျှောက်လာသည်။ ဦးသာဝနှင့် ဘွားမယ်ခံတို့ကြား
ဝင်ရောက်လှံ့ချလိုက်သောအခါ ကလေးငယ်ကလေး မြန်မြန်သွား
တော့သည်။

ဦးသာဝသည် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် ဈေးဒီးဒီးကျ
နေသော်လည်း ဟန်ဆောင်အိပ်ကာ ကျောပေး၍ ငြိမ်သက်နေ
လိုက်ရတော့သည်။

x x x

မိုးလင်းတော့လည်း ဘွားမယ်ခံကို ရုတ်တရက် မပြောဝံ့
သေး။ ဘွားမယ်ခံသည် ကလေးကို လွန်မင်းစွာ သံယောဇဉ်ရှိနေ

သည်မဟုတ်လော။ ပြီးတော့ ဘွားမယ်ခံ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရလေသည်။ လောလောဆယ်တော့ ဘွားမယ်ခံကို သည်ကြောက်မက်ဖွယ်ကိစ္စကြီးကို သိုဝှက်ထားမှ ပြန်ပေမည်။

ဦးသာဝဦးနောက်ထဲသို့ ပထမဦးဆုံး ဝင်ရောက်လာ သည့်အကြံကား အိမ်တွင် ဘုန်းကြီးပင့်ကာ ပရိတ်ရွတ်မည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စသည် နောင်နှေးကြန့်ကြာ၍ကောင်းသော ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ လျှင်လျှင်မြန်မြန်ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

သူသည် နံနက်လင်းသည်နှင့် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဆီသို့သွားကာ ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်၍ ပရိတ်ရွတ်ရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာလေသည်။ ဈာန်ချင်းပင် လှူဖွယ် ကိစ္စများကို အလျင်အမြန်စီစဉ်ကာ သံဃာတော်တွေကို နေ့စွမ်း ကပ်လှူလေသည်။ ဘွားမယ်ခံသည် ဦးသာဝ ရုတ်ခြည်းစိမ်သည် ကို နားမလည်ရှာပေ။

“တော်ကလည်းလေ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး။ အလှူ အတန်းလုပ်တာ ဖြန့်စားကြီး”

“ငါ ရုတ်တရက် သဒ္ဓါစိတ်ပေါက်လို့ပါကွာ”

ဘွားမယ်ခံသည် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေ သည်။ သည်လိုနှင့် ဆရာတော်နှင့် သံဃာတော်များ ကြွလာသည်

နှင့် ဘွားမယ်စံလက်ထဲမှကလေးသည် သံကန်ဟစ်၍ ငိုလေတော့
သည်။ ကော့၍ကော့၍ အာခေါင်ခြစ် အော်လေသည်။

ဘွားမယ်စံသည် ဘုန်းကြီးတရားလည်းမနာရဘဲ
ကလေးကို ရွာလမ်းမသို့ခေါ်ကာ ချောမော့ရလေသည်။ ဘုန်း
တော်ကြီးများပြန်ကြွသွားသောအခါ ဦးဘဘဝသည် ကိုယ်တိုင်
လည်ပင်းတွင် ပရိတ်ကြီးဆွဲသည်။ ဘွားမယ်စံကိုလည်း လည်ပင်း
ဆွဲစေသည်။ အိပ်ပတ်ပတ်လည်ကို ပရိတ်ကြီးတွေနှင့် အရံအတား
ပြုလေ၏။ နောက်ပေးကြောင်အိမ်၊ ဖန်းကန်စင် စသည်တို့ကို
ပရိတ်ကြီးတွေဖြင့် ချည်နှောင်သည်။

သည်လိုနှင့် ညဘက်ရောက်လာလေသည်။

ဘွားမယ်စံသည် စောစီးစွာကပင် အိပ်ပျော်သွားပေပြီ။
ဦးဘဘဝကတော့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်မို့ မအိပ်သေးဘဲ အိပ်
ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ညသည် တဖြည်းဖြည်း နက်မှိုင်းစပြု
လာသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင်တော့ ဟာရီကိန်းမီးအိမ်ကလေးသာ
အလင်းပျံ့လင်းနေပေသည်။ ထိုစဉ် ငြိမ်သက်နေသောကလေး
သည် ရုတ်တရက်ထထိုင်ကာ ဘွားမယ်စံ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်
ကြည့်သည်။

အပျိုတကယ် အိပ်ပျော်၊ မပျော် အကဲခတ်ခြင်းဖြစ်

သည်။ ဦးသာဝကိုလည်း ထိုနည်းနှင့် အကဲခတ်ကြည့်သည်။
အိပ်မောကျနေပြီဟု စိတ်ချရမှ ခုတင်မှအသာလျှောဆင်းကာ
ကြောင်အိမ်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်သွားသည်။ ဦးသာ
သည် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရာမှ မျက်စေ့ဖွင့်ကာ အကဲခတ်
ကြည့်သည်။

ကလေးငယ်တဖြစ်လဲ ကြောက်မက်ဖွယ်တစ္ဆေ့ကြီးသည်
ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်ရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် ကျင်စက်နှင့်တို့
လိုက်သကဲ့သို့ ဈတ်ခဲ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်တို့ တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။ ကြောင်အိမ်ကို မဖွင့်နိုင်ဘဲ တွန့်ဆုတ်သွားရသည်မှာ
ထူးခြားစွာတစ်ခုဖြစ်သည်။

“အူ”

တစ္ဆေ့ကြီးသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ကြောင်အိမ်
ကိုမထိရဲဘဲ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ခြေ
လှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ပြိုကျသည့်လာပြီး ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ
သည်။ ဘွားမယ်ခံသည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်နေသည်။
ဘာမှမသိရှာပေ။

တစ္ဆေ့ကြီးသည် “တောက်” တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း
ခေါက်ကာ ဘွားမယ်ခံကို တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်ရန် ထက်ကြီးနှစ်
ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး လည်ပင်းရှိရာကို ချိန်ရွယ်လိုက်သည်နှင့်
အိမ်ခေါ်တစ်ချက်ထပ်မြည်ကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သည်။

ဘွားမယ်ခံ၏လည်ပင်းမှ ပရိတ်ကြီးကို ဖြင်တွေ့လိုက်ရပြီး ကြောက်လန့်တကြား နောက်ဆုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ တစ္ဆေကြီးသည် အစားလည်းမစားရ၊ လူကို လည်း အန္တရာယ်မပေးရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မျက်ထောင့် နီကြီးဖြင့် ဦးသာဝကိုစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ဦးသာဝသည် အိပ်ချင် ယောင်ဆောင်ကာ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ထားရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန် နေသည်။ သူ နောက်ဆုံးဖြင်လိုက်ရသည်က လက်ဖက်ရည် အကြမ်းပန်းကန်လုံးပမာဏရှိ မျက်လုံးနီကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ဦးသာဝသည်လည်း လည်ပင်းတွင် ပရိတ်ကြီးဆွဲထားရာ မည်သို့မျှ အန္တရာယ်မပေးနိုင်ရကား မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ဓုတင် ပေါ်ပြန်တက်လိုက်သည်။ ဦးသာဝသည် လိပ်ပြာလွင့်စင်မတတ် ဖြစ်သွားကာ ဈေးစေးတွေပြန်လာသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု ဖြင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ခွန်အားများ စိမ့်ယိုသွားသလို ခံစား လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ပရိတ်ကြီး၏ တန်ခိုးသတ္တိများကြောင့်သာ တစ္ဆေကြီး၏အန္တရာယ်ပေးမှုမှ လွတ်ကင်းသွားရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဇာထစ်ချယုံကြည်လိုက်မိသည်။

ဦးသာဝသည် ကိုယ်ကိုတစောင်းလှဲကာ မသိမသာ အံကတော်ကြည့်လိုက်ရာ တစ္ဆေကြီးသည် ကလေးငယ်ပြန်ဖြစ်သွား ပြီး တအဲအဲနှင့် ငိုလေတော့သည်။ နာနာဘာဝတစ်ကောင်၏ ရုတ်ချည်းအသွင်ပြောင်းသွားသော ကမ္မစိဒ္ဓိတန်ခိုးနှင့်အတူ အတု

မရှိ တန်ခိုးတော်အနန္တ၊ ဘုန်းတော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူလာ
မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပရိတ်တော်များ၏ တန်ခိုးသတ္တိကိုလည်း
ယုံကြည်အားကိုးမှုများ တပွားပွားပေါ်လာမိတော့သည်။

ဦးသာဝ၏သွေးသားထဲမှ ကြောက်ရွံ့စိတ်များသည်
တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးစပြုလာပြီ။ စောစောကမြင်လိုက်ရသည့်
မီးအလင်းရှိရှိအောက်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်တစ္ဆေ့ကြီး၏ အကြမ်း
ပန်းကန်လုံးပမာဏရှိ မျက်လုံးပြူပြူးကြီးကို ဓားချွန်ထက်ထက်
ဖြင့် ပစ်ပေါက်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးစုံအုပ်နေ
သည့် အမွှေးကြမ်းကြီးများက ကြောက်မက်ဖွယ်ပင်။

ကြောင်အိမ်ထဲမှ အသားဟင်းများလည်း မစားရ၊ လူကို
လည်း ဒုက္ခမပေးရသောအခါ တစ္ဆေ့ကြီးဘဝပြောင်း ကလေးငယ်
သည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ တဝါးဝါးငိုလေတော့သည်။ ငိုသံ
ကြောင့် သွားမယ်စံသည် အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ ကလေးသည်
အငိုမရပ်ဘဲ သွားမယ်စံလည်ပင်းမှ ပရိတ်ချည်ကြီးကို လက်ညှိုး
ထိုးလေသည်။ ပရိတ်ကြီးကို ဖြုတ်ခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အိုး...သားလေးက ပရိတ်ကြီးကို ဖြုတ်ပေးခိုင်းတာ
လား”

ကလေးသည် တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး
ငိုပြန်သည်။ သွားမယ်စံသည် လည်ပင်းမှပရိတ်ကြီးကို ဖြုတ်ပေး
ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်နှင့် -

“ဟဲ့...မယ်ခံ နင့်ပရိတ်ကြီးကို မဖြတ်နဲ့၊ ဖြတ်ရဲဖြတ် ကြည့်စမ်း။ နင့် ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ။ သိလား ဘွား မယ်ခံ”

“အိုတော်...ကလေးက ဒီလောက်ငိုပြီး ဖြတ်နိုင်နေတဲ့ ဥစ္စာ အဲဒီတိုက်အောင် ဖြတ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါလေးဖြတ်ပေးလိုက် တော့ ဘာဖြစ်သွားမှာတုံး”

ဦးသာဝက မာမာထန်ထန်နှင့် ငေါက်ငန်းလိုက်မှ ဘွား မယ်ခံငြိမ်သွားသည်။ ထိုအခါ ဘွားမယ်ခံက ကလေးကို နို့ဘူး နှင့်ချောသိပ်လိုက်မှ “အီး” ခနဲတစ်ချက်အော်ကာ ဦးသာဝကို ခြောက်လသားအရွယ်ကလေးငယ်နှင့် ခလိုက်ဖက်စွာ မျက်စောင်း ကြီးထိုး၍ကြည့်ရင်း အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်လေသည်။

ဦးသာဝသည် ရင်ထဲမှ “ရွေးမသား တက္ကသိုလ် နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ” ဟု “တောက်” တစ်ချက်ခေါက်ကာ ကြိမ်း လိုက်သည်။ လောလောဆယ်တော့ ဖြေပွေးခါးပိုက်ပိုက်မိပေပြီ ကော။

ဘွားမယ်ခံလည်း တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ချက်ချင်းအိပ် ပျော်သွားသည်။ ကလေးငယ်သည် နို့ဘူးစို့လျက်က ဦးသာဝကို မျက်လုံးဖြူးကြီးဖြင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ နို့ဘူးကို တပြတ် ပြတ်ဖြည်အောင် နို့လိုက်သည်။ ဦးသာဝသည် ထိုညတစ်ညလုံး မအိပ်တော့ဘဲ သတိဝီရိယနှင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။

နနက် မိုးစင်စင်လင်းသည်နှင့် ဦးသာဝသည် သွားမယ်ခံကို လက်တို့၍ ရွာလယ်လမ်းမပေါ်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ကလေးငယ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်မက်စွာ ဟောက်သံပြင်းပြင်းဖြင့် အိပ်မောကျက်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရွာလမ်းမပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဦးသာဝသည် ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ရသည်။ ဦးသာဝစကားဆိုသည်နှင့် သွားမယ်ခံသည်

“အမလေးတော်...ကယ်တော်မူပါ။ ဒုက္ခတော့ လှလှကြီးတွေကြုံပြီပေါ့”

ထိုင်ရမလို၊ ထရုံမလို ဣန္ဒြေမသည်နိုင်ဘဲ မျက်ပြူးဆန်ပျာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒါ ငါတို့အပေါ်ကို မကောင်းကြံတာကွယ့်။ ဝတီတစ်တွေ စီးပွားတက်ကာ ချမ်းသာတာကို မမှာလိုတဲ့လူတွေရှိတယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ်က ဘယ်လိုပဲ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်နေပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ် မကျေနပ်တဲ့လူဆိုတာကတော့ ရှိတယ်။ ထားပါတော့... လျှောလောဆယ် မယ်ခံ နင်ဣန္ဒြေမပျက်နေ။

ကိုယ့်ဘက်က အမူအရာပျက်သွားရင် ဒီသရဲကြီးက ရှောင်ထွက်သွားနိုင်တယ်။ တော်ကြာ ရှောင်လိုက်၊ ကပ်လိုက် လုပ်နေရင် အလက်အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ပြတ်ပြတ်သားသားနှင့်မှ နောင်ကြည့်သွားမှဖြစ်မှာကွယ့်။ ငါဒီလိုလုပ်ချင်တယ် မယ်ခံ”

ဘွားမယ်စံသည် တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် -

“စီမံပါတော် စီမံပါ။ မြန်မြန်စီမံပါ။ ကိုယ်ကျွန်းနည်းပါ
ပြီတော်”

ဦးသာဝသည် မျက်နှာတစ်ချက်တင်းလိုက်သည်။

“နင်ကလည်းလေ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ငါ
ဆရာတော်ရဲ့ညီဝမ်းကွဲ ဦးဥက္ကာကိုသွားပင့်မယ်။ သူက မနော
စိတ္တဗ္ဗဂိုဏ်းက ဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ ဆေးလည်းကုတယ်ကွ။
သူမှပဲ ဒီကိစ္စတတ်နိုင်မှာ”

“မြန်မြန်ပင့်ပါတော်”

“လောလောဆယ် ဦးဥက္ကာ ကျောင်းမှာမရှိတော့။ ပခုက္ကူ
ဆေးသွားကုတယ်။ ငါမနေ့က ရောက်ပြီးပြီ။ ဒီညနေမှ မြန်လာ
မှာ။ ဆရာတော်ကိုလည်း အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီးပြီ။ မှာထား
ပြီးပြီမယ်စံ”

ဘွားမယ်စံသည် သက်ပြင်းပူတစ်ချက်ကို ဟူးခဲမှုတ်
လိုက်သည်။

“အော်... မွေးစားသရဲကြီးဖြစ်နေတာကိုး။ ကျွန်မစိတ်ထဲ
မှာတော့ သံသယစိတ်တစ်ခုဝင်နေတယ် ကိုသာဝရဲ့”

“ပြောကွယ်... ပြော”

“ဒီကလေးကို ယုယုယယချီပိုးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတစ်
ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတဖြိုးဖြိုးထလေ့ရှိတယ်။ ဒါ... အမြဲတမ်းပဲ

တော့။ မနေ့ကတော့ ပရိတ်ကြီးဆွဲပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မရိုတာကို လုံးဝလက်မခံတော့ဘူး။ ကော့ကော့လို့တယ်။ အော်ဟစ်ငိုယိုနေတယ်”

“သရဲဆိုတာ သေချာနေပြီပဲ။ နင် ဣန္ဒြေမပျက်နေနော်။ ညနေ ဆရာလာမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရအောင် လုပ်ရမယ်။ ဒါမှ တို့ကို ဘယ်သူတွေက မကောင်းကြံတယ်။ စိတ်ယုတ်မာရှိတယ်ဆိုတာ သိရမှာဟာ။ နင် အမှုအရာမပျက်စေနဲ့”

“စိတ်ချပါတော့။ ရှင်လည်း သတိပေးနေဦးတော့။ ရှင်စိုက်ကိုဖောက်ပြီး အုတွေစားသွားဦးမယ်”

“စိတ်ချပါကွယ် စိတ်ချပါ”

x x x

ညနေစောင်းတွင် ဆရာဦးဥက္ကာသည် ဦးသာဝအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကြွရောက်လာပါသည်။ ဆရာဦးဥက္ကာသည် အမှောင့်ပယောဂ၊ မတရားလုပ်ရပ်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသူဖြစ်သည်သာမက တစ်ရွာလုံးက အားကိုးနေရသည့် ဆရာတစ်ဆူဖြစ်ရကား ပခုက္ကူမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဦးသာဝအိမ်သို့ ရောက်လာရခြင်းပင်။

လူ၏သဘာဝ အရ စပ်စုတတ်သောညာဉ်ရှိရကား ဆရာတစ်ယောက် နေအိမ် နယ်အိမ်သို့ ပယောဂကုလာရောက်ပြီး

ကြားသိလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စဆိုသလို ဦးသာဝအိမ်သို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။

ဆရာသည် ဦးသာဝအိမ်ဝိုင်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ ပယောဂအတတ်ဝညာအရ ဤအိမ်ထဲတွင် အမှောင့်ပယောဂကျ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို အတွေ့အကြုံအရ သိရှိလိုက်ရပေပြီ။

သို့သော် ပယောဂဖြစ်ကြောင်း၊ သရဲတစ္ဆေဝင်ရောက်ပူး ကပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သက်သေသာစေဖြင့် ပြသမှသာ သဘာဝကျပေပြီ။ လူတွေက လက်ခံကြပေမည်။

ဆရာအိမ်ပေါ်တက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ကလေး သည် မြေကိုတခုနီးဒုန်းဆောင့်ကာ အော်ဟစ်ငိုယိုလေတော့သည်။ ဆရာသည် ငိုယိုအော်ဟစ်သည်ကို အလျဉ်းဂရုမစိုက်ဘဲ ဘုရား ဘတ်ပြုသည်။ မိမိအမွှေးတိုင် ပူဇော်သည်။ ထို့နောက် တစ် ယောက်စနှစ်ယောက်စ အိမ်ပေါ်တက်လာသော ပရိသတ်ကို တစ် ချက်မျှအကဲခတ်ပြီး ဦးသာဝကို မေးခွန်းတွေ စတင်မေးမြန်းလေ တော့သည်။

“ဒီကလေးကို ဘယ်ကဘယ်လို ခေါ်လာတာလဲ”

ဦးသာဝသည် ကလေးကို စတင်တွေ့ရှိရာ အိမ်သို့ခေါ်လာ ဝံ့တို့ကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်သည်။ ဆရာသည် မျက်စိမှိတ် ကာ အာရုံယူသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကလေးသည် တဝါးဝါးငိုယို လျက်ရှိသည်။

“ဆရာဆိုတာ လူ့စာရှင်နှင့်ပြုမှု ဆေးကုရတာ။ ကံ... ဒီကလေး ကျွန်တော့်ကိုအပ်ပါ”

“အပ်ပါတယ်ဆရာ။ ဆရာ့လက်ကို လုံးဝအပ်ပါတယ်”

ဆရာသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

ကလေးသည် တွားမယ်ခံလက်ထဲမှလျှောဆင်းကာ မျက်လုံးပြူးထိုးများဖြင့် ဦးသာဝကိုတစ်လှည့်၊ ဆရာ့ကိုတစ်လှည့် မကျေမနပ် မျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်လေသည်။ မြောက်လူမျိုးသောအရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ အံ့ကြိတ်ဒေါသထွက်နေခြင်းပင် ဘည်း။

“မြင်ပြီမဟုတ်လား ဆရာ။ ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းလိုက်သလဲလို့”

“မြင်ပါတယ်”

ဆရာသည် ထိုမျှသာပြောပြီး ကလေးကိုလှမ်း၍နေရာ ကြည့်လေသည်။ ကလေးသည် မျက်နှာကို ချက်ချင်းမိမိလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်”

ဆရာ၏ မာထန်သောစကားသံဆိုးသည်နှင့် ကလေး၏ နှက်နှာသည် တစ်ချစ်မျက်သွားကာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါသွားလေသည်။ ထို့နောက် ဗဟင်းဟင်းညည်းလေသည်။

ဦးသာဝသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားကာ အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

“ပခုက္ကူမြို့ပေါ်က ပွဲစားတစ်ယောက်နဲ့ စံကားများစွာပါ တယ်ဆရာ။ သူ့ဘက်က မရိုးသားတာပါ။ ဓာရင်းတွေလိမ်ပြု တယ်။ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ပိုတင်တယ်။ ကျွန်တော်က မခံမရပ် နိုင်ဖြစ်ပြီး သူ့အမှားတွေ ထောက်ပြပြောဆိုတော့ တော်တော်ရှက် သွားပါတယ်။ တစ်နေ့ ကျုပ်အကြောင်းသိရစေမယ်လို့ ကြိမ်း မောင်းပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ အဲဒီပြဿနာလေးတစ်ခုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ၊ နှစ်လလောက်က ဖြစ်ဖူးတယ်ဆရာ”

ဆရာသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီကျောင်းတော်ကရန်စပဲ ကိုသာဝရေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက်မှန်တယ်၊ ရိုးသားတယ်ဆိုပေမယ့် မနာလိုတဲ့လူ၊ မကျေနပ်တဲ့လူဆိုတာ ရှိစမြဲပဲ။ ဒီကိစ္စက ကိုသာဝ တို့မိသားစုကို စီးပွားပျက်အောင်၊ လူပါသေကြေပျက်စီးအောင် သမ္မာရင့်၊ ပညာရင့် အောက်လမ်းဆရာနဲ့ပူးပေါင်းပြီး ကြံ့စည် လွတ်လိုက်တာပဲဗျို့။ ဂစ်ကောင်းတယ်။ အချိန်မီသွားလို့ ဆိုရမှာ ပဲ”

ဘွားမယ်နံသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ဆရာကို အား ကိုးတကြီးလှမ်းကြည့်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“အမလေး ဆရာရယ် ကံကြီးပေလို့သာဠေ။ ကယ်

“ဟေ့ကောင်...”

ဘုရားအမိန့်၊ အထက်ဆရာကြီးများရဲ့အမိန့်
သွားစမ်း...ဟိုတိုင်နားမှာ တိုင်နေ၊
ငြိမ်ငြိမ်တိုင်နေ...မထနဲ့”

ကလေးသည် ဦးခေါင်းငုံ့လျက်ဖြင့် လူကြီးတစ်ယောက်
ကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲထကာ ဆရာညွှန်ပြသောတိုင်တွင် သွား၍ ခပ်
ကုပ်ကုပ်တိုင်နေလေသည်။ အိမ်ပေါ်တက်လာသော ပရိသတ်
သည် ဟင်ခနဲဖြစ်သွားကြကာ တအံ့တဩဖြစ်သွားကြပေသည်။

“ကလေးလေးက လူကြီးတွေလိုပဲဟ”

“အေးဟဲ့...ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ပျက်စောင်းထိုးတာ၊ ခြေဆောင့်တာ လူကြီးအတိုင်းပဲ
တော်”

ပရိတ်သတ်သည် ငြိမ်သက်သွားပြန်ကာ ဆရာနှင့်
ကလေး၏ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဆက်
လက်ကြည့်ရှုနေကြပြန်သည်။

“ကိုသာဝတို့ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေ၊ လတွေက တစ်စုံတစ်
ယောက်နဲ့ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးကိစ္စဖြစ်ဖြစ်
ပြဿနာဖြစ်ပွားလိမ့်မယ်ခင်ဗျ။ ဟိုဘက်က မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး
လူသေအောင်၊ စီးပွားပျက်အောင် တမင်တကာ စနစ်တကျ
အောက်လမ်းဆရာနဲ့ပေါင်းပြီး သရဲလွတ်လိုက်တာပဲ”

အားလုံး၏မျက်လုံးများ စူးစမ်းသောအကြည့်များသည်
ကလေးငယ်ဆီသို့ စုပြုံကျရောက်နေပေသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ လာ
ရောက်စူးစမ်းကြည့်ရှုသူ တဖြည်းဖြည်းများလာသည်။

“ဟေ့ကောင် နင့်ကို ငါပိုင်ထားပြီ”

ဆရာ၏ အောင်မြင်ဝင့်ကြားသောလေသံ၊ ကလေးငယ်
က မျက်လုံးဖြူးကာ ပြန်ကြည့်သည်။

“လာစမ်း”

ကလေးငယ်သည် ငေါက်ခနဲထကာ ဆရာ၏ရွေ့တွင်
မဝဲမရဲရပ်နေသည်။ ပရိသတ်သည် အံ့သြတကြီးမျက်နှာများဖြင့်
လမ်းမလျှောက်တတ်သေးသောအရွယ်က လူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့
သို့ ပြုမူလျှောက်လာပုံကိုကြည့်ပြီး တီးတိုးတီးတိုးပြောနေကြတော့
သည်။

“ဒီမှာထိုင်”

ကလေးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဆရာရွေ့တစ်လံ
အကွာတွင် ဆွဲဝှံ့ကြောင့်ကူရွေး ထိုင်နေလေသည်။ ဆရာသည်
ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

ကလေးသည် ဟီးခနဲတစ်ချက်အော်လိုက်ကာ -

“ထိပ်နီ”

ပရိသတ်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားသည်။

တော်မူပါရှင်”

ဦးသာဝက ဆက်၍ -

“ကျွန်တော်တို့က ကလေးကလည်းမထွန်းကား၊ ကလေးလေးကလည်း ချစ်စရာ၊ စာတွေတာတွေနဲ့ပစ်ထားတာဆို တော့ ပျော်ရွှင်ပြီး မွေးစားဖို့ခေါ်လာတာပါပဲခင်ဗျာ”

ဆရာသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေသည်။

ထို့နောက် လွယ်အိတ်ထဲမှ အင်းပြားကလေးတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူကာ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင်တင်၍ မီးပူဇော်သည်။ ထို့နောက် နေရာတစ်ချပ်ပြန်ထိုင်ကာ တိုင်တွင်ကျော့ဖို့ပြီး မကျေမနပ်ဖြင့် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော လူထူးဆန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“နည်းနည်းနော့နော့အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး ကိုသာဝက ရှေး ဗျက်လုံးက လက်ဝက်ရည်ပန်းကန်လုံးထက်တောင် ကြီးဦးမယ်။ အရပ်က ရှစ်ပေလောက်ရှိတယ်ဗျို့။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးတွေပေါက်နေတာဗျ။ အစွယ်က လက်ညှိုးလောက်ရှိနေပြီဗျာ”

အားလုံးသောပရိသတ်များသည် အံ့သြကြောက်လန့်ကာ

“အမလေး”

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

ယူပါတယ်။ ခေါင်းခွံကိုယူထားပြီး ဖီရင်တာပါ”

ဆရာသည် တစ်ချက်မျှစဉ်းစားသည်။

“မင်းကို တာကီစွန့် ဒီအိမ်ကို လွှတ်လိုက်ရတာလဲ”

ကလေးသည် လူအုပ်ထဲမှ ဦးသာဝနှင့်ဘွားမယ်ခံကို လိုက်ရှာကြည့်ရင်း -

“သာဝနဲ့ မယ်ခံကိုသတ်ပြီး ကုတ်ချိုးစားဖို့၊ စီးပွားပျက် အောင်လုပ်ဖို့”

ဦးသာဝနှင့် ဘွားမယ်ခံသည် ပြိုင်တူအော်ဟစ်လိုက်ကြ သည်။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

“အောင်မယ်လေးတော့်... သောက်ပလုတ်တုတ်ကြီး”

ပရိသတ်သည် ကလေးပါးစပ်မှ အသံနက်ကြောကြော ကြီးနှင့်ပြောလိုက်သော စကားများဖြောင့် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး ကာ ကြောက်လန့်ကုန်ကြသည်။

“မင်း သူတို့ကို ဝှာဖြစ်လို့မစားသေးတာလဲ”

“သူတို့အကြံဉ်းသွားလို့ပါ”

“ဘာအကြံလဲကွ”

ကလေးသည် ဘာမှမပြောဘဲ ဦးသာဝနှင့် ဘွားမယ်ခံ တို့လည်ပင်းများမှဆွဲထားသော ပရိတ်ချည်ကြိုးများကို လက်ညှိုး ထိုးပြကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်ဆုပ်

“ထိပ်နီတဲ့တော့်။ ကြောက်စရာကြီး။ နာမည်ကြီးကိုက
အသည်းထိတ်စရာ ထိပ်နီတဲ့”

ဆရာမသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
သည်။

“ဘယ်က ထိပ်နီလဲ”

“စရစ်ရိုးသင်္ချိုင်းက”

“မင်းကို ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ဆရာတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဆေးစီရင်ပြီးခေါ်
လိုက်လာတာပါ”

“မင်းဆရာ ဘယ်သူလဲပြော”

ကလေးသည် ငြိမ်သက်နေသည်။

“ပြောလေ”

တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ဓမ္မာကိုယ်တော့ တဆတ်ဆတ်တု
နေသည်။

“မပြော့ရှင်လည်းရပါဗာယ်ကွာ။ မင်းဆရာနာမည်သ
တော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မသိလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငါ့အ
လုပ်ငါဆက်လုပ်ရမှာပဲ။ ကဲ... မင်းကို ဘယ်လိုခေါ်လာတာလဲ”

ကလေးသည် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ဖြစ်လာသည်။

“ကျုပ်က အစိမ်းသေ ဆေးခုံရတယ်။ သူများသတ်လို
သေရတာပါ။ ဆရာက ကျွန်တော့်သင်္ချိုင်းကိုဖော်ပြီး ခေါင်းခွံကို

ချက်ဟန်လိုက်ပြီး ပရိသတ်ကို အသံတွေငြိမ်စေရန် သတိပေးလိုက်သည်။ ပရိသတ်ငြိမ်သက်သွားသောအခါ -

“ဆရာမလေး သည်းမိပေးကြပါ။ ကျွန်တော် အခုဆေးကုနေတာပါ။ အမှောင်ပယောဂကို ကုသနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သစ်ထိပ်ကို မေးခွန်းတွေစုံစုံစေ့စေ့မေးပြီး ခစ်မြစ်ကိုသိလျှင် ဆေးကုသလို့ရမှာကြောင့်ပါ။ ကဲ...မင်းကို ခု လွတ်ပေးလိုက်မယ် မင်း၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကျုပ်ဆရာဆီပဲ သွားရမှာပါ။ ဆရာက ချုပ်ထားတာကို”

“ထွက်ပြေးစေ့ကွ”

“ထွက်ပြေးလို့မရပါဘူး။ ဆရာက ခေါင်းနှံယူထားတယ်”

“မင်းကို သူ့ထက်ထဲကလွတ်အောင် ငါ့လုပ်ပေးပေးသမ့်နှယ်လဲ”

ကလေးသည် ဇာန်ချက်တွေဝေသွားသည်။

“ကျုပ် ကျွတ်ချုပ်လွတ်ချင်ပါပြီ။ နှစ်တွေကြာလှပါပြီ”

ဆရာသည် ဒူးတုပ်ထိုင်နေသော ကလေးကို နိုက်ကြည့်ရင်း -

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ ဘယ်လိုသေစေလဲ ပြောပါဦးကွ”

လိုက်လေသည်။ ဝရိသတ်သည် ပြုံးစရာနေပြန်သွားသည်။ ဝရိသတ် ထံမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ခစ်ခဲတစ်ချက်ရယ်စောလိုက်ကာ -

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...သရဲလေးက ဒါကျတော့ကြောက်သား”

ကလေးသည် အသံလာရာသို့ တစ်ချက်မျှစောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြောက်တာပေါ့တဲ့။ မကြောက်လို့ရမလား။ မကြောက်ရင် ခန္ဓာကိုယ် ထက်ပိုင်းပြတ်သွားမှာပေါ့တဲ့”

ထိုအခါ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေလော့ ဝရိသတ်သည် ဝါးခဲရယ်စောလိုက်ကြပေရာ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံး အုန်းအုန်းကျယ်ကျယ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေး...ဟေး...သရဲလေးကြောက်စရာတာတော့ ရှိသားပဲကွ”

“ကြည့်ခမ်း...မျက်နှာကလေး ပေစောင်းစောင်းနဲ့”

“သရဲထိပ်နီဆိုတာ သူ့ကိုကွ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

အသံတွေ ဆူဆူညီညီဖြစ်နေတဲ့ ဆရာသည် ရောင်းတစ်

“မင်း ခုပြန်တော့။ နောက် ဒီရွာထဲကိုတောင် မဝင်ရဘူး။ ကဲ...မင်းညညမှာ စားစရာတွေစိုးစားတဲ့ ရုပ်သတ္တန်နဲ့ နောက်ဖေးပေါက်ကဆင်းပြီး ပြန်ရမယ်”

“ဟုတ်ကို ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ဆရာသည် နှုတ်မိန့်ဖြင့်ချုပ်ထားသည်ကို နှုတ်မိန့်ဖြင့်ပင် မဖြေလိုက်သည်။ အချိန်ကား နေဝင်ရီတရောအချိန်သို့ပင် ကျရောက်လေပြီဖြစ်ပေသည်။ သွားမယ်ခံသည် မီးအိမ်တွေကို ထွန်းထားသည်။ နောက်ဖေးတံခါးကိုမူ ရှေးမဆွကပင် ဆရာကဖွင့်ထားနိုင်သဖြင့် ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် အလင်းကွယ်ပျောက်လျက်ရှိသည်။

“ကဲ...ထိပ်နီ သွားတော့။ နောင်ကို ဒီရွာမှာတောင် မကပ်နဲ့ နားလည်လား”

ကလေးသည် ဦးခေါင်းကိုညိတ်ကာ ဒူးတုပ်ထိုင်နေရာမှ ထသည်။ ထို့နောက် နောက်ဖေးပေါက်ခေါ်သို့ တစ်လှမ်းချောင်းလှမ်း၍ သွားသည်။ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်း သူ၏အရပ်နှင့်ချော့ထိုက်မှာ မြင့်၍မြင့်၍သွားသည်။

နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် မြေပေါ်သို့ခြေဖျက်ထိုင်သည်နှင့် မွေးမှင်စုတ်ဖွားနှင့် ပကတိသရဲတစ္ဆေကြီးတစ်ထောင် အဖြစ်သို့ရောက်ကာ ဆရာရှိရာသို့ လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ နောင်ရီမျိုးပတ်ဝန်းကျင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်အသက်က နှစ်ရာကျော်ပြီ။ အလောင်းဘုရား လက်ထက်မတိုင်မီကပေါ့”

ပရိသတ်ထံမှ အာမေဋ္ဌိတ်သံတွေ ဆူညံသွားပြန်သည်။

“ဖြူလန်တစ်ယောက်အိမ်ကို ကျုပ်တို့ ဓားပြင်တိုက်ပြီး ရွှေတွေရတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ဝေစုခွဲကြရာက အချင်းချင်း ဝေစု မတည့်ဖြစ်ပြီး သတ်ဖြတ်ကြတော့ ကျုပ်သေခဲ့ရတာပေါ့။ ကျုပ် ဒေါသစိတ်၊ လောဘစိတ်နဲ့သေခဲ့ရတာပါ။ ကျုပ်ကို ရောင်းမြောင်း ပြီး လုပ်ကြံကြတာလေ”

“စု မင်းကို ကျွတ်လွတ်အောင်လုပ်ပေးမယ်။ မင်းကို ဒဏ်မခတ်ဘူး။ ကျွတ်လွတ်အောင် မင်းရဲ့ခေါင်းခွံယူပေးပြီးရင် အမျှအတန်၊ ဝေပေးမယ် ထိပ်နီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူးလို့ ကတိပေးစမ်း”

ကလေးငယ်သည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်သည်။ မျက်လုံး ကြီးများဖြင့် လှန့်၍ကြည့်သည်။

“ကိစ္စရှိရင် မင်းကို ငါခေါ်မယ်။ နားလည်လား”

“ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခရောက် အောင် မလုပ်ပါဘူး။ ခုဟာကလည်း အောက်လမ်းဆရာက ခေါင်းခွံယူပြီး ဆေးစိရင်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ”

ဆရာသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

လျက်ပစ္စည်းနှင့် ဂါဠီးမွန်ကို

မမေးပါနဲ့ဆရာမရယ်။ ပြောရမှာကို ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ
မချိလွန်းလို့ပါ။ ဟောဒီ ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးကို သံချွန်နဲ့ထိုးထည့်
နာရလွန်းလို့။ မနာရှိမလားဆရာမရယ်။ ညီထွေးဆိုတာ အကြာသူ
မှမဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်အချစ်ဆုံးညီငယ်လေ။ အို... တစ်အိမ်
သားလုံးရဲ့အချစ်တော်လေးပါဗျာ။ ခုများတော့ ခုများတော့ဗျာ

အရှုဘက်ကောင်ကောင်

သရဲကြီး နောက်ပေးပေါက်မှ နှစ်ဆင်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ငှဲ
စောစောပိုင်းက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော တစ်ရွာလုံးရှိ ငွေ
သတ္တဝါအပေါင်းသည် သံဖြိုင်ညီညာ ဝိုင်းဝန်းအုံကြွလေတော့
သည်တကား။

ငွေများသည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အသံချင်းဆက်
ကာ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးများဖြင့် အုံကြွခြင်းဖြစ်ပေရာ ဦးသာဝနှင့်
ဘွားမယ့်စံတို့၏အိမ်ခေါ်မှ ပရိသတ်သည်လည်းကောင်း၊ နေအိမ်
အသီးသီးမှ ရွာသူရွာထားများသည်လည်းကောင်း၊ ကြောက်လန့်
တကြား မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးကာ လန့်ဖျန်တုန်ကြပေသည်။ အသံ
မထွက်ဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“စိတ်ချလက်ချ နေကြပေတော့။ ထိပ်နီမလာတော့ပါ
ဘူး။ ဝါပေမံယ့် သူ့ဆရာ အောက်လမ်းဆရာနဲ့ ဆက်ပြီးစာရင်း
ရှင်းကြရဦးမှာပေါ့။ သူ့တပည့်ကို တူပုံတို့က ဒုက္ခမပေးဘဲ
နှင်လွှတ်လိုက်တော့ အစ်မကြေမှာတော့ သေချာတယ်မျှ။”

မင်းဘုန်းသိမ်သူ

ပင်။ ယခုလို လူပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်ခဲ့သည့်အခါ အဖေအမိ
ချစ်ချာချင်တုန်း။ သို့ကြောင့်လည်း ညီထွေးဘယ်သူ့ထွေး ဘယ်
လာလာ မိဘမောင်ဖား အစ်ကိုအစ်မများ ထက်ကြပ်ထွေး
မလိုက်ရသည်မရှိသလောက်။

“ညီထွေးရေ ညီထွေးအိမ်ရှေ့မှာ ဝိုးသာလွန်းတဲ့ ရောက်
နေတယ်”

အစ်ကိုကြီးတင်အောင်ဦး၏ စကားကြောင့် ညီထွေး အိမ်
ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာလိုက်သည်။ မကြာခဏ ဖျားဖျားပြီး အဖေ
အသောက်နည်းဝါးသော ညီထွေး၏ဓမ္မာကိုယ်ကား ပြေးထွက်
အလာတွင် လှုပ်လီလှုပ်လဲ ယိမ်းယိုင်နေပုံမှာ စာမြှောက်ရပ်ကို
လေတိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟိတ်အကောင်ရ ဖြည်းဖြည်းလာစမ်းပါ။ အရိုးထွေး
လည်း ပြုတ်ထွက်ကုန်ဦးမယ်”

ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသူနှစ်ဦးအနက် အလာညီညီ
ပုပုနှင့်တစ်ယောက်က ညီထွေးကိုလှမ်းနောက်လိုက်သည်။ ညီ
ထွေးကလည်း ငြိမ်မိသူမဟုတ်။ ကုလားထိုင်တွင်ပင်ထိုင်ရင်း
ပြန်ပက်လိုက်၏။

“အေး... ပြုတ်ထွက်လာတဲ့အရိုးကို ကောက်တုတ်လိုက်
ပေါ့။ မင်းအရပ်အတွက် အထောက်အကူဖြစ်တာပေါ့လို့ ထိုသာ
လွန်းရ”

ဒီကောင်လေးကို တစ်အိမ်သားလုံးက အချစ်ဆုံးဆိုပြီး အလိုလိုက်
ထားတော့ သူထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်လေးတော့ရှိရဲ့။ ဒီ
အကျင့်လေးကြောင့်ပဲ အခုထက်ထိ ဟိုဘဝမှာပျော်ဝင်ရင်း ဟိုဟို
သည်သည် လိုက်ဆွဲနေဦးမလား။ မပြောတတ်ပါဘူး။ ခြောက်...
ကျွန်တော်က ခုလိုပြောနေပြန်တော့ ဆရာမရဲ့စိတ်ထဲ ဘာတွေများ
ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ပိုပြီးသိချင်နေမှာပေါ့။ ကဲပါလော...
ပြောလက်စနဲ့ မထူးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရင်နာနာနဲ့ပဲ ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြပါတော့မယ်။

ညီထွေးဆိုသူ၏ အမည်ရင်းမှာ အမှန်တော့ မောင်တင်
မောင်ဦး ဖြစ်သော်လည်း တစ်အိမ်သားလုံးက ချစ်စနိုးနှင့် ညီထွေး
ဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြသောကြောင့် အမည်ရင်း တင်ဦးမောင်ပျောက်
ကာ ညီထွေးသာဖြစ်နေပါတော့သည်။ တစ်ရပ်တစ်ရွာလုံးက
လည်း ညီထွေးဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ညီထွေး၏မိသားစုတွင်
မိသားစုဝင် ကိုးဦးရှိသည့်အနက် ညီထွေးက အငယ်ဆုံးအထွေး
ဆုံး တစ်အိမ်လုံး၏ အချစ်တော်လေး။

ညီထွေးငယ်စဉ်က အတော်ချူချာနဲ့သည်။ မကြာမကြာ
များများချူချာလွန်းသောကြောင့် တစ်အိမ်လုံးက အရိပ်တကြည့်
ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ ယခုထက်ထိ။ ညီထွေးကလည်း ညီထွေး

“အမေလေး သူ့ကိုယ်သူ ကလေးပဲအောက်နေနေတာ
မသိဘူး၊ ဟိတ်ကောင်တွေ မျက်လုံးပြူးမပြူး၊ ငါက အသက်ကို
ပြောတာ၊ ၁၅နှစ် ၁၆နှစ်ဆိုတာ အရွယ်ရောက်နေပြီ။ သူ့များတွေ
ဆို လယ်တွေယာတွေတောင် လုပ်ကိုင်လို့ မိဘတွေ မျက်နှာလွှဲရ
နေပြီ”

ဇိုးသာလွန်းက နောက်ပြောင်သည့်သဘောနှင့် ပြောလိုက်
သော်လည်း ညီထွေးမှုများတော့ အားလျှော့သိမ်ငယ်သွားမိ၏။

“ဘာလွန်း မင်းကလည်း ညီထွေးကို အရှစ်မအောင်
စမ်းပါနဲ့။ ဟိုမှာ မျက်နှာတောင်ငယ်နေပြီ။ ကလေး... ညီထွေး
မင်းမိဘတွေကို ငါတို့ဝိုင်းပြောပေးမယ်”

ဇိုးချစ်ဇော်ကပဲ ကြားကပြန်ဖြေရင်း ညီထွေး၏မိဘများ
ဆီသို့ ဦးဆောင်ထွက်လာလိုက်သည်။ ရာသီဥတု ပူအိုက်သော
ကြောင့် ညီထွေး၏မိဘများက အိမ်နောက်ထက်ကွပ်ကွပ်တွင် ဇိုး
ချစ်ဇော်၏။

“ကြီးမေတို့ နေကောင်းကြရဲ့နော်”

“အကြာ... ခောင်ချစ်ဇော်တို့ပါလား၊ ကောင်းပါတယ်
ကွယ့်။ အခုညီထွေးကြတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးမေ၊ ဒါနဲ့ ညီထွေးက အရင်ကနဲ့ မတူ
တော့ဘူးနော်၊ အရွယ်ရောက်လာလို့လားမသိဘူး။ ကျန်းကျန်းဆာ
စာဖြစ်လာပြီ”

ညီထွေးတဲ့ကားကြောင့် အားလုံးပွဲကျသွားကြသည်။ ညီထွေး လိုသို့ပြောရလောက်အောင်လည်း ဖိုးသာလွန်း၏အရပ်က ပုပျပ်နေသည်မဟုတ်လား။

“ကံပါ...မင်းတို့ပြောတာတွေ စကားထူးဦး၊ ခု ငါတို့ မင်းကိုလာခေါ်တာ။ ဟိုဘက်ရွာမှာ ပွဲချေးရှိလို့ကွ။ ဒါ့ခါ မင်းနေ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဖိုးချစ်အော်ခါတော့ဆုံးတော့ ညီထွေးတွေဝေသွားရ သည်။ လိုက်သွားရကောင်းမလား၊ နေခဲ့ရကောင်းမလား ညီထွေး ခဏ်းစာအပြီ၊ ယခု အခြေအနေကိုကြည့်ရတာတော့ ညီထွေး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေတလည်း ယခင်ကနှင့်မတူတော့ပဲ အတော် အတန်ကောင်းမွန်ချေပြီ၊ မိတာတွေကလည်း ညီထွေးရွတ်ပြောလျှင် ထွတ်မည်သာ။

“ပိတ်ကောင်တွေ တွေဝေနေနဲ့ တွေဝေရင် မယ်ရွှေ နဲ့ဝေးသွားမယ်။ ဇာတ်အဖွဲ့လည်းပါမှာနော်။ ခေါင်းအဆင်မင်း သမီးက ပန်တော့မယ်ရွှေတဲ့။ ချောမှချောဆိုပဲ”

သာလွန်းက ညီထွေးသူတို့ဒဏ်အလေးသာခရန် ဇာတ် မင်းသမီးနှင့် ထွယ်လိုက်သည်။ ညီထွေးအရွယ်ကလည်း ၁၅၊ ၁၆ နှစ်အရွယ် လူပျိုပေါက်မဟုတ်လား။

“အေးကွာ လိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် စကားထူးဦး၊ အပေတို့ အစ်မတို့ကို သွားပြောရဦးမှာ။ မင်းတို့ပါ လိုက်ပြောပေး”

မင်းအစ်ကိုကြီးတွေ သန်ဘက်ခါလောက်
ဖြဲ”

“ဟာ...အမေကလည်း သားကျန်းမာနေပါပြီ။ သားတွေ
တို့နဲ့လိုက်သွားလို့ရပါတယ်။ သားလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်
ချင်တာပေါ့အမေရယ်။ သားက သွားမယ်ဆို သွားရမယ့်အောင်”

ညီထွေးက ခွတ်အတင်းလှုပ်ဖို့ပြောသည်။ မကြာခင်
လည်းမဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းရှေ့တွင် သူမဟာတွေညီသူတစ်ယောက်
မဟုတ်ကြောင်း လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြချင်
နေသည်။ မိခင်က တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း နာခံတတ်သော ခင်မာညီ
လူစားမဟုတ်ဟု ထင်စေချင်သည်။ နို့ပေမယ့် သူ့အတွေးအ
မှားယွင်းနေသည်ကိုတော့ သူတသိမထားမိ။

“ဒါပေမယ့် သားလေးရယ် အမေစိတ်မချဘူးကွယ်”

“ဪ...ကြီးမေ စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်
ကယ်နဲ့သွားကြမှာပါ။ နောက်ပြီး ညီထွေးပြတ်ကျမှာဆိုရင် ကျွန်
တော်တို့ သူ့ကိုအလယ်မှာထားစီးပါ့မယ်”

ညီထွေးကို ပါစေချင်လွန်းသော မိုးချစ်ခော်က ပြောသည်
ရာပြေလည်ကြောင်း၊ တာဝန်ခံကာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အကြီးရဲ့။ ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်ခောင်း
နေတာ တစ်ရွာလုံးအသိရယ်။ ဆိုင်ကယ်ကို ဝုန်းဝုန်းချိုင်ချိုင်
လည်း ခုခီးတတ်ပါဘူး။ အကြီး ညီထွေးကို စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်

“အေးကွယ်။ ကြီးမေတို့လည်း အဲဒါကိုပဲ ဝမ်းသာနေရတာ။ အရင်ကဆို မိုးရွာရင်များ၊ နေပူရင်များဖြစ်နေတာ။ ခုကျမှပဲ စိတ်နှည်းနည်းအေးရတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ်အမေ။ ကျွန်တော် အရင်နဲ့မတူတော့ပါဘူး။ ကျန်းကျန်းမာမာ လူကောင်းပကတိဖြစ်နေပါပြီ။ အဖေကို ခွင့်တောင်းစရာရှိလို့”

ညီထွေး ဝင်ပြောလိုက်သောကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်တင်နဲ့ မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားရပြီး -

“ဟဲ့...သားထွေး အဖေကို ဘာများခွင့်တောင်းမလို့လဲ။ တုရားရေ သားမှာ ရည်းစားသမားရှိနေပြီလား။ အမေလိုက်တောင်းပေးရတော့မှာလား”

“အ...မေ့တစ်ရပါဘူးဗျာ။ အမေကလည်း တာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ။ ကျွန်တော်က ကလေးအတွေးပဲရှိပါသေးတယ်။ ခုခွင့်တောင်းတာ သူတို့နဲ့အတူ ဟိုထက်ရွာကဘုရားပွဲကို သွားကြည့်ရင်လို့။ အဲဒါ အမေခွင့်ပြုပေးဖို့ လာတောင်းတာ”

ညီထွေးကောကြောင့် ဒေါ်တင်နဲ့ ပြူးတော့မလိုလိုဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ သားငယ်ကို သူစိမ်းတစ်ရံဆဲတွေနှင့် လွတ်ရမည်ကို စိတ်မချသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“အို...သားထွေးကလည်း သားထွေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ မင်းအစ်ကိုကြီးတွေနဲ့မှ သွားပါလားကွယ်။

ထွေး၏အသံက ခပ်ဩဩထွက်ပေါ်လာသည်။

“အကြီးက လွတ်မယ်လို့ ငါကယုံပြီးသား။ ဟိတ်ကောင်... သေချာလည်းကိုင်ထားဦး။ မင်းပြုတ်ကျတာက အရေးကြီးဘူး။ ငါတို့က အမှုပတ်မှာ”

ဝိုးသာလွန်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း အော်ဟစ်ပြောလိုက်၍ ညီထွေး ခဲ့ပြလိုက်သည်။ မိုးရုန်စော်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောစကားများကို နားထောင်ရင်း ပြူးရယ်လျက် လိုက်ပါလာ၏။ သူတို့သွားနေသည်က တစ်ဖက်ရွာပဲဖြစ်။

ပဲမြစ်ရွာသို့မရောက်မီ ကွမ်းခြံတံတားကို ဖြတ်သန်းရသည်။ ကွမ်းခြံတံတားတူသည်က နာမည်ကြီး။ ကွမ်းခြံတံတား၏ မကောင်းသောတံတားတို့ ရွာခံလှတိုင်းသိကြ၏။ သွေးကြောတွေရပ်ဆိုင်းသွားသလို ကြောက်ရွံ့သွားတတ်သည်မဟုတ်ပါ။ သို့ ကြောက်လည်း တတ်နိုင်လျှင် ရှောင်ကွင်းသွားတတ်ကြသလို တံတားမှဖြတ်သန်းသွားရသည့်အခါတွင်လည်း ဘုရားစာရွတ်သူအရွတ်၊ ဝမ်းစိပ်သူကစိပ်၊ မေတ္တာတို့သူကတို့နှင့် မိမိယုံကြည်တိုးစားရာ ကုသိုလ်များ ပြားများသွားတတ်ကြသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်သွားမှသာ အန္တရာယ်ကင်းသည်များ၏။ အကြောင်းက ကွမ်းခြံတံတား အနီးတွင် ဆိုင်ကယ်များ၊ ကားများ အကြောင်းပြုချက်မရှိမိသ်၊ အဖြေရှာမရဘဲ တိမ်းဖောက်သွားခဲ့သောကြောင့်ပင်။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတတ်သည်ပင်။

အောင်တို့ခေါ်သွားပါ့မယ်။ နောက်ပြီး မိုးလင်းမှပြန်လာမှာပါ။
 သာသနာ့ကလည်း မနေသာတော့၍ ဝင်ပြောလာသည်။
 အားလုံးက ဝိုင်းပြောနေကြ၍ ဒေါ်တင်နဲ့ငြင်းရခက်သွားသည်။
 ညီထွေး၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း သွားလိုစိတ်အပြည့်
 ပြန် အသားအစုံနေသော မျက်နှာလေး။

...ပါလေ ... သားထွေး သွားချင်ဆိုလည်းသွားပါ။
 ဒါပေမယ့် ခုတ်တခုကို နေလိုလိုငါလို မကောင်ဘူးဆိုရင် ပဲမြစ်
 ရွာမှာ ဆေးဆရာရှိတာပဲ။ အဲဒီဆေးဆရာဆီ ချက်ချင်းသွားပြ
 ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်တဲ့အဖေ၊ စိတ်ချ စိတ်ချဗျာ”

ညီထွေးက မိခင်ဆီမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ဆိုင်
 ကယ်ရိုရာဆီသို့ ပျော်ရွှင်မြူးတူစွာ ပြေးထွက်သွားသည်။ ညီထွေး
 ၏နောက်မှ သူငယ်ချစ်နှစ်ယောက် ပြေးလိုက်သွားကြသည်ကို
 ဒေါ်တင်နဲ့ စိတ်မသက်သာစွာငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို
 ချလိုက်မိတော့၏။

“ပျော်လိုက်တာကွား၊ အဖေခွင့်ပြုပါ့မလားလို့ ငါ့မှာ
 စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

အဖူးဟူး စိုက်ခတ်နေသော လေညှင်းများကြားမှ ညီ

ပါဘူး ညီထွေးရာ။ ပြီးရင် ငါတို့ ပွဲဈေးရောက်တော့မှာပါ။
အဲဒါကို မေ့လိုက်တော့ကွာ”

ဖိုးချစ်ဇော်က ညီထွေးထိတ်လန့်မှာလည်း ဖိုးသောကြောင့်
“... ပေါ့ဆဆပြောပြီး စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်၏။ ထိုစဉ်
တစ်ချိန်လုံး စကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောသော ဖိုးသာလွန်းက -

“ငါတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေ မယုံပါဘူးကွာ။ အဲဒီ
လမ်းကိုသွားတဲ့ ဆိုင်ကယ်တိုင်း မှောက်လို့လား။ သတိမထားဘဲ
အရမ်းကာရှေးမောင်းတဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေပဲ မှောက်တာပါ။ အဲဒါ
ကိုပဲ လူတွေက ချဲ့ကားပြီးပြောကြတာ”

“ဟိတ်ကောင်လေးနဲ့ မင်းဒီလိုတော့မပြောနဲ့။ သတင်း
ဆိုတာ ဟုတ်လို့ကျော်တာကွ။ ဒါဆို ဟိုစားထွက်မှောက်သွားတဲ့
ကိုညိုကြီးတို့ဆိုင်ကယ်ဆိုရင် မင်းဘယ်လိုပြောမလဲ။ ကိုညိုကြီး
က ဆိုင်ကယ်မောင်းတာ မင်းထက်တောင်နှေးသေးတယ်”

“အောင်မာ မင်းမသိဘဲ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကိုညို
ကြီးရဲ့ဆိုင်ကယ်မှောက်ရာ ကွမ်းခြံတံတားပေါ်မှာမှမဟုတ်ဘူး။
တံတားထိခြံတံပြီး တခေါ်သာသာလောက်ကျမှ လမ်းချော်ပြီး
မှောက်သွားတာ”

ဖိုးသောလွန်းက စကားပြောရာတွင် အားပါပြီး နောက်သို့
တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ် (Hawthorn)
လက်ကိုင်မျှားတို့ တိုင်ထားသောလက်မှာ အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်

“ဟိတ်ကောင်လွန်း... ဆိုင်ကယ်ကို သတိထားမောင်
ဦးနော်။ ရှေ့မှာ ကွမ်းခြံတံတားကို ရောက်ကျောမယ်”

ဖိုးချစ်စော်က ဖိုးရိမ်မကင်းသောလေ့အိနှင့် ပြောလိုက်
၏။ အပြင်လောကနှင့် အသွားအလာကျွဲပါးသော ညီထွေးက
ဖိုးချစ်စော်၏အားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် -

“ဘာဖြစ်လို့လဲကိုချစ်ရ။ ကွမ်းခြံတံတားနဲ့ဆိုင်ကယ်
သတိထားမောင်၊ ဖို့နဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မင်းမသိပါဘူးညီထွေးရား၊ အဲဒီတံတားကမှာမယ်ကြီး၊
အဲဒီတံတားပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေ အကြောင်းမှ မှောက်
တံတံတံမ်းတတ်လွန်းလို့ သာလွန်းကို သတိပေးရတာ”

“ဪ... အဲဒီလိုတာမှ အဲဒီ ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမှ
မှောက်ရတာလဲ။ ကိုချစ်ကရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

ညီထွေးက နဂိုကတည်းက ကလေးစိတ်သဘာရယ်။
တောင်တောင်အိအိ သိပ်မတွေ့တတ်။ သို့ကြောင့်လည်း သူမသိ
သည်ကို အရိုးခံအတိုင်း ဖိုးချစ်စော်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ညီထွေးရား။ မိုးအရင်
တုန်းက အဲဒီတံတားမှာ ကားတစ်စီး လမ်းချော်ပြီးတိမ်မှောက်
သွားဖူးတယ်။ အဲဒီကတည်းက အဲဒီတံတားမှာ ခုလို အနောက်
အထွတ်တွေ ရှိနေတော့တာပဲတဲ့။ ငါတို့လည်း ကောင်းကောင်း
မသိပါဘူး။ သူများပြောတာ ကြားဖူးတာပါ။ ကဲ... ဘာမှမဟုတ်

ပြန်ပြီး ဆေးဆရာသွားခေါ်”

ဖိုးသာလွန်း သတိပေးလိုက်မှ ဖိုးချစ်ခေ် ခြေတစ်ဖက် ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် ရွာဘက်သို့ပြန်ပြေးသွားသည်။ ဆိုင်ကယ် ကလည်း လဲကျသွားသည့်အရှိန်နှင့် သုံးမရတော့။

“ညီထွေး... ညီထွေး မင်းသတိရှိစရာမရှိလား။ ပဟိုမှာ ဆေးဆရာ သွားခေါ်နေပြီ အားတင်းထားနော်”

ဖိုးသာလွန်းက သွေးများ တစ်မှိမ်မှိမ်ထွက်ကျဆင်းနေ သော ညီထွေး၏ရှင်ဘတ်ဒဏ်ရာများကို အသာအယာ ဖိနှိပ်ထား နင်းပြောလိုက်သည်။ ညီထွေးက ကြားယူပြီးဖြင့် ချက်တောင် နှစ်ဖက်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြစ်၏။

“တောက်... ဒီတမာဖြောင့်ကွာ၊ တကယ့်ချက်ကောင်း ဝါးစု ထော့စုရသလား”

ဖိုးသာလွန်းရဲ့စိတ်ထဲက နာနာကြည်းကြည်း ညည်းတွေး လိုက်သည်။ ညီထွေး အရှိန်ဖြင့် လွင့်ကျသွားနေရာတွင် တမာ ငုတ်မိသော တစ်ခုရှိနေ၍သာ ဤသို့ အပြစ်စိုးခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ညီထွေး၏ရှင်ဘတ်တည့်တည့်တွင် ဇူးဝင်နေသော တမာငုတ်ကို ကြည့်ရင်း ဖိုးသာလွန်း၏ ဖျော်လင့်ချက်တွေ မပျံ့မိန်လာမိသည်။

“ပဟိုမှာ ပဟိုမှာ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်နေကြပြီ လာခေါ် နေကြပြီ”

မျက်လုံးကိုမှူးခေါင်းရင်း အသက်ကို စက်ခဲစွာရှုသွင်းနေ

သွားပြီး ကွမ်းခြံတံတားများအရောက်တွင် လမ်းချော်ကာ တိမ်း
မှောက်သွားတော့သည်။

လမ်းချော်ကာ ဆိုင်ကယ်တိမ်းမှောက်သွားသောအခါ
ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှသုံးယောက်လုံး လမ်းတစ်ဖက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်
သွားကြသည်။ မိုးချစ်စော်က လမ်းဘေးခွက်တောထဲကျသွား၍
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်သိပ်မရ။ ပြုတ်ကျသည့်အချိန်နှင့် ခြေထောက်
တစ်ဖက် အတော်ပျက်သွား၏။ မိုးသာလွန်းကတော့ လမ်းဘေးဆူး
ချုံပေါ်ကျသွားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆူးရှသည့်ဒဏ်ရာတွေနှင့်
ဆွေးအလိမ်းကိမ်း၊ သို့သော် ညီထွေးလေးမမျှမှာတော့ -

x x x

“ညီထွေး...ညီထွေး”

ညီထွေးမှာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ရင်း မိုးချစ်
စော် ခေါင်းဖားပန်းများပင်ကြီးသွားမိသည်။ မှောက်လျက်အနေ
အထားနှင့် ညီထွေးမမျှ ပါးစပ်ကို ဟကာဟကာနှင့် အထက်ကို
ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှုမြိုက်နေပုံပေါက်၏။

“ဘုရားရေ...ညီထွေးအထံမှာ ပြင်းထန်သွားပြီထင်
တယ် ဘုရားကယ်ပါ”

“ဟာ...ညီထွေး...ညီထွေး”

“ယိတ်ကောင် နော်ခေါ်မနေနဲ့။ သွား...ရွာကိုမြန်မြန်

သက်လုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် စောင့်ရှောက်လာခဲ့ရသော
 မိဘ၊ မောင်ဖားများခမျာတော့ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် စိတ်ထိခိုက်
 ရသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရသည်။ ဪ...ညီထွေးဆိုတာက
 လည်း တစ်အိမ်သားလုံးရဲ့ အသည်းဆိုင်လေးမဟုတ်လား။ ယခု
 များတော့ အားလုံးရဲ့အသည်းဆိုင်လေး ပဲ့ကြွေသွားခဲ့ပြီ။ မည်
 သူမျှ ဖြေမဆည်နိုင်ကြတော့။

x x x

ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းကို တင်အောင်ဦး မည်သို့မျှ
 မယုံကြည်နိုင်။ ရွာတောင်ပိုင်းက ယောကျ်ားဒေါ်မြင့်မော်က ညီထွေး
 ကို အိပ်မက်မက်လိုတဲ့။ မယုံတယုံစိတ်နှင့်ပင် တင်အောင်ဦး
 ရွာတောင်ပိုင်းက ဒေါ်မြင့်မော်အိမ်သို့လိုက်လာတော့ အမေတို့အစ်
 မတို့က ရောက်နှင့်လို့နေပြီ။ ဒေါ်မြင့်မော်သည် ညီထွေးတို့မိသားစု
 နှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကာ စားအိမ်သောက်အိမ်
 ဖြစ်ရသည်။

ယခုမှသာ ဒိဋ္ဌိစွေ့မြိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြင့်မော်၏
 မူလပုံစံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်သော်လည်း
 ယခုများတော့ ကြမ်းတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး ထမင်းကို ဧလုံကြီး
 နှင့်ထည့်ကာ ညီထွေးအလွန်ကြိုက်သော ငါးပိရည်နှင့် ဖန်ခါးသီး
 တို့စရာ၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းတို့ဖြင့် မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်လျက်ရှိ
 သည်။

ရာမှ ရုတ်တရက် မျက်လုံးအစုံဖွင့်လာသော ညီထွေးထံမှ စကား သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာ၍ ဖိုးသာလွန်း၊ နားစိုက်ထောင်လိုက်ရာ ကြားလိုက်ရသည်များကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ညီထွေး ဘာတွေသွေးရူးသွေးတန်း ပြောနေပါလိမ့်။

“ဟိတ်ကောင်ညီထွေး မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သတိထားစမ်းကွာ။ ဆေးဆရာလာတော့မှာ။ ပြီးရင် မင်းကောင်း သွားမှာပါ”

ဖိုးသာလွန်း မည်သို့ပြောပြော ညီထွေးကြားဟန်မတူ။ တစ်ဖက်ကွမ်းခြံတံတားကို ရီဝေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့်ငေးကြည့်ရင်း ပါးစပ်တစ်ချက်ဟကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဖိုးသာလွန်း ရင်ကွဲ လှမတတ် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ညီထွေး...ညီထွေး”

ဪ...နောက်ဆုံး၌တော့ မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မဖို့ဘဲ ညီထွေး၏ဆိုးဝါးလှသော အတိတ်ကံဟုသာ ဆိုရပေတော့မည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ သုံးဦးလုံး လွင့်စဉ်ကျကာ ထွက်သွား သည်တွင် ညီထွေးတစ်ဦးတည်းသာ ရင်ဘတ်တည့်တည့် နှလုံး နေရာသို့ တမာငြောင့်စူးကာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကျန်းမာရေး ချူချာသောညီထွေးကို တစ်

တော်တို့အားလုံး ကစဉ့်ကလျားနဲ့ ထွက်ပြေးကြရတာပဲ။ ဒါကလွဲ
ရင် တော်တော်ပျော်ဖို့ကောင်းတာ။ အခု အဲဒီမှာ သူယော်ချင်းတွေ
နဲ့ပျော်နေတာ တော်တော်ကြာတော့ ဗိုက်ဆာလာလို့ဗျာ'လို့
ညီထွေးကပြောတယ်”

ဒေါ်မြင့်မော်စကားဆုံးတော့ ကြားလိုက်ရတဲ့စကားတွေ
ကြောင့် တင်အောင်ဦးအပါအဝင် မိသားစုဝင်အားလုံး ရင်နှင့်သွား
ရသည်။ ဪ...ပရလောကသားတွေက တကယ်ရှိနေပါလား
ဟုလည်း တင်အောင်ဦးတွေးလိုက်မိသည်။ တွေးနေရုံနှင့်မပြီး
သေး။ ညီထွေး ကျွတ်လွတ်သွားအောင်လုပ်ပေးမှဖြစ်မည်။

“ကျွန်တော့်ညီလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးရင် ကောင်း
စေမယ်။ အကြံပြုပါဦး”

“သူ့အတွက် အလှူအတန်းလုပ်မှ သူ့ကျွတ်လွတ်ပြီး
ကောင်းရာဘုံဘဝကိုရောက်မှာပေါ့”

“ဒါဆို ခု တနင်္ဂနွေနေ့မှာ တုန်းတော်ကြီးတွေပင့်ပြီး
လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေနဲ့ ဒါနပြုကြရတာပေါ့ဗျာ”

မိသားစုဝင်အားလုံးသည် ညီထွေးကို သနားလွန်းလို့
ငိုလိုက်ယိုလိုက်ကြသည်မှာ ကမ္ဘာပျက်နေသလိုပင်။ ဝိုင်းအံ့နား
ထောင်ကြည့်ရှုနေသော ရွာသူရွာသားအပေါင်းမှာလည်း ညီထွေး
ညီ ကရုဏာသက်၍ စုတ်သတ်သူသတ်။ ကွမ်းခြံတံတားတွင်
နီသို့သော မမြင်အပ်သော ပရလောကသားများကို အပြစ်တင်သူ

“လာ...လာ...အိပ်မက်အကြောင်းပြောရမယ်။
မောင်တင်အောင်ဦးဟို”

တင်အောင်ဦးဝင်သွားတော့ ဝမ်းသာအားရလှမ်းခေါ်ပြီး
ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဒေါ်မြင့်မော်၏အမှုအရာတို့ကို ကြည့်ရ
သည်မှာ အမှန်ပင်ညီထွေးနှင့် ဆင်တူနေသည်။

“ဒီလိုကွယ် အဒေါ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က
မောင်ညီထွေးကို အိပ်မက်မက်တယ်”

“ဟုတ်ကို ပြောပါ၊ ဆရာမကြီး”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ညီထွေးက အဒေါ်ကို...”

“ဒီလိုကွဲ့ အဒေါ်အိပ်မက်က....”

ကျွန်တော် အခု ကွမ်းခြံတံတားမှာ နေနေတာပေါ့
စရာကြီးဗျာ။ သူငယ်ချင်းတွေမှ အများကြီးပါ။ အားလုံး
ကျွန်တော့်ထက်ငယ်တာများပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းက
တစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက်တော့ရှိမယ်။ အားလုံး အော်ကြ
ဟစ်ကြ ပျော်ကြရွှင်ကြ ကစားကြနဲ့ ပျော်စရာကောင်းမှတောင်း။
ဪ...ကျွန်တော့်ကစားနည်းက ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလာရင် ပေး
လိုအော်ပြီး လိုက်ဆွဲကြတာ။ ကားလာရင်လည်းဒီလိုပဲ။ တကယ်
ကို ပျော်စရာကြီးပါဗျာ။ တချို့ကောင်တွေက ပြတ်ကျခဲ့ပါရော။
တချို့ဆိုင်ကယ်တွေကားတွေကျတော့ ကပ်လို့တောင်မရဘူး။ တာ
ဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ ဝိုလိုက်တာဗျာ။ အဲဒါမျိုးနဲ့တွေ့ရင်တော့ ကျွန်

မြတ်သောဘဝသစ်တစ်ခုဆိုသို့ ကျွတ်လွတ်သွားရှာလေပြီဟု
ယူဆလိုက်ရပါတော့သည်။

(ပဲမြစ်ရွာမှ အစ်မတစ်ဦးပြောပြသော ဖြစ်ရပ်မှတ်စာတ်
လမ်းကို ဆီလျော်သလို ရေးသားလိုက်ပါသည်။)

ဂါဦးဇွန်းကို

တင်နှင့်။ ကွမ်းခြံတံတားတွင် ထိုသို့သော မမြင်အပ်သော ပရ
လောကသားများရှိနေ၍ ဆိုင်ကယ်များ၊ ကားများ တိမ်းမှောက်
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းဖြန့်သူကဖြန့်နှင့် ကျွတ်ကျွတ်ညံသွား
တော့၏။

x x x

ဤနေ့သည် ညီထွေး၏ တစ်လပြည့်ရွှမ်းသွတ်အလှူဖြစ်
သည်။ ရေစက်ခွက်မှ ရေများ လင်ပန်းအတွင်းသို့ တစက်စက်
သွန်းလောင်းကျနေသလို ဒေါ်တင်နွဲ့၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ
သည်လည်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းကျနေလေသည်။
ထို့နောက် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်နေလေသည်။

“လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွား
သော သားငယ်ညီထွေးအပါအဝင် ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းကို
အမျှ-အမျှ-အမျှပေးဝေငှပါတယ်။ သာဓု...သာဓု....သာဓု”

သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ဆို၍အပြီးတွင်တော့ တံခါးမကြီးတွင်
တပ်ဆင်ထားသော လိုက်ကားသည် လေမတိုက်ပါဘဲ လူတစ်စု
နံ့ဘေးက အရှိန်နှင့်ဖြတ်လျှောက်သွားသည့်အလား လေဟာနယ်
ထဲတွင် ဓတတာမျှ ဝေဝဲလွင့်ပါးဆွေးသည်ကို ဒေါ်တင်နွဲ့အပါ
အဝင် အလှူလှာသူပရိသတ်အပေါင်း မြင်တွေ့လိုက်လေသည်။
ညီထွေးတစ်ယောက် သူ့အပေါင်းအပါတစ်စုနှင့်အတူ ကောင်း